

ภาคที่สาม

อาณาเขตทางทะเลภายในสิทธิปีติยะของรัฐ

บทที่ 1

เขตต่อเนื่อง

(Contiguous Zone)

แนวความคิดเกี่ยวกับอาณาเขตทางทะเลบริเวณที่อยู่ติดกับไปจากทะเลอาณาเขตของรัฐชายฝั่งดังที่เรียกวันว่า "เขตต่อเนื่อง" นั้นเริ่มมีมานานแล้วตั้งแต่ศตวรรษที่ 18 โดยปรากฏจากข้อเท็จจริงว่าได้มีการบัญญัติไว้ใน Hovering Acts ของประเทศอังกฤษซึ่งเป็นประเทศที่มีความเจริญก้าวหน้าทางกฎหมายทะเลมาอย่างช้านานแล้ว โดยที่กฎหมายฉบับนี้ได้กำหนดให้ลิขินิเศษกับประเทศอังกฤษในการควบคุมและตรวจสอบคันเกี่ยวกับเรื่องศุลกากรนเรื่องต่างชาติที่ต้องส่งสัญญาณอกบริเวณทะเล เอาอาณาเขตของตนได้ และในขณะนั้นประเทศอังกฤษกำหนดความกว้างของทะเลอาณาเขตตามหลัก cannon-shot rule คือความกว้างเป็นระยะ 3 ไมล์ (Shearer 1982, 18-19; มัลลิกา พนิจันทร์ 2535, 45) ทั้งนี้สาระสำคัญของแนวความคิดของเขตต่อเนื่องมีเนียงเพื่อวัตถุประสงค์พิเศษบางประการเท่านั้น เช่น การสาธารณสุขและศุลกากร เป็นต้น โดยที่ไม่มีความต้องการที่จะให้มีสถานะเช่นเดียวกับทะเลอาณาเขตแต่อย่างใด แต่เป็นการให้ลิขินิเศษแก่รัฐชายฝั่งนอกทะเลอาณาเขตของตนซึ่งมีลักษณะเป็นทะเลหลวงนั่นเอง

อย่างไรก็ตามในเวลาต่อมาปรากฏว่ามีบางรัฐอ้างแนวความคิดนี้เพื่อเป็นแนวทางในการประกาศขยายอาณาเขตทางทะเลของตนออกไปอีก เช่น การประกาศว่าเป็นเขตประมงโดยการอ้างว่าเพื่อวัตถุประสงค์ของการสงวนรักษาทรัพยากรธรรมชาติที่มีชีวิตในบริเวณนั้น ดังกล่าวเนื่องจากรัฐอื่น ๆ เข้ามาทำการประมงมากเกินสมควรจนทำให้ปริมาณของทรัพยากรธรรมชาติที่มีชีวิตลดลงอย่างรวดเร็ว และส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจโดยรวมของรัฐชายฝั่งนั้นด้วย ซึ่งเห็นได้จากการลี้ของไอซ์แลนด์ เป็นต้น ซึ่งการประกาศเช่นนี้ทำให้รัฐชายฝั่งนั้นมีสิทธิปีติยะในการออก規บัญชีหรือห้องคับเพื่อควบคุมการประมงได้ในเมือง (จตุพร วงศ์ทองสารค 2520,

52) ดังนั้นในอนุสัญญาว่าด้วยทะเลอาณาเขตและเขตต่อเนื่อง ค.ศ. 1958 และอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล เล ค.ศ. 1982 จึงต้องมีบทบัญญัติว่าด้วยเขตต่อเนื่องเพื่อกำหนดเป็นข้อบังคับไว้อย่างชัดเจนถึงลักษณะของอาณาเขตทางทะเลดังกล่าวด้วย

1.1 ความหมายและขอบเขตของเขตต่อเนื่อง

ตามอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล เล ค.ศ. 1982 ได้บัญญัติเกี่ยวกับเขตต่อเนื่องไว้โดยระบุว่าเป็นอาณาเขตทางทะเลส่วนที่ต่อเนื่องกับทะเลอาณาเขตของรัฐชายฝั่งโดยที่ในบริเวณทะเลดังกล่าวนี้รัฐชายฝั่งอาจคำนึงมาตรการควบคุมตามความจำเป็นบางประการได้ (มาตรา 33 วรรค 1) ซึ่งหมายความว่าในบริเวณเขตต่อเนื่องนี้รัฐชายฝั่งมีลักษณะในภาระที่จะใช้มาตรการได้ ๗ ตามความจำเป็นเพื่อเป็นการควบคุมหรือบังคับสำหรับวัตถุประสงค์พิเศษบางประการตามที่ได้กำหนดไว้ในอนุสัญญานี้ได้

ทั้งนี้เขตต่อเนื่องมีความกว้างไม่เกินกว่า 24 ไมล์ทะเลโดยวัดจากเส้นฐานซึ่งใช้วัดความกว้างของทะเลอาณาเขต (CLOS มาตรา 33 วรรค 2) ดังนั้นจะเห็นได้ว่าส่วนที่เป็นเขตต่อเนื่องอย่างแท้จริงนี้มีความกว้างเพียงไม่เกิน 12 ไมล์ทะเลเท่านั้น เนื่องจากว่าเป็นส่วนของทะเลที่ต่อออกไปจากทะเลอาณาเขตซึ่งมีความกว้าง 12 ไมล์ทะเล ซึ่งจะต้องเริ่มวัดจากเส้นฐานเดียวกัน และในขณะเดียวกันเขตต่อเนื่องนี้จะตั้งช้าช้อนอยู่กับเขตเศรษฐกิจจำเพาะซึ่งมีความกว้าง 200 ไมล์ทะเลโดยวัดจากเส้นฐานที่ใช้วัดความกว้างของทะเลอาณาเขตตั้งจะได้กล่าวเกี่ยวกันเรื่องนี้ต่อไป ทั้งนี้ความกว้างของเขตต่อเนื่องตามอนุสัญญานี้มีความแตกต่างจากอนุสัญญาว่าด้วยทะเลอาณาเขตและเขตต่อเนื่อง ค.ศ. 1958 ซึ่งกำหนดไว้ว่ามีความกว้างเพียงไม่เกิน 12 ไมล์ทะเลโดยวัดจากเส้นฐานซึ่งกำหนดความกว้างของทะเลอาณาเขต (มาตรา 24 วรรค 2) แต่ความกว้างของเขตต่อเนื่องอย่างแท้จริง ตามอนุสัญญาฉบับดังกล่าวนี้ไม่มีความแน่นอน ซึ่งเป็นผลจากการที่ว่าในขณะนั้นไม่สามารถกลบกันได้ว่าทะเลอาณาเขตควรมีความกว้างเท่าใด เมื่อว่าโดยทั่วไปรัฐชายฝั่งจะกำหนดให้มีความกว้าง 3 ไมล์ทะเลตาม แล้วในช่วงระยะเวลาดังกล่าว

แนวความคิดเกี่ยวกับเขตเศรษฐกิจจำเพาะยังไม่ได้เกิดขึ้น ดังนั้นเขตต่อเนื่องตามความหมายของอนุสัญญานี้ ค.ศ. 1958 จึงตั้งอยู่ในบริเวณน่านน้ำของทะเลหลวง ซึ่งถ้ากล่าว

โดยทั่วไปแล้วไม่มีความแตกต่างของข้อกำหนดเกี่ยวกับเขตต่อเนื่องที่บัญญัติไว้ในอนุสัญญาทั้งสองฉบับนี้ นอกจักความก้างของเขตต่อเนื่องเท่านั้น

1.2 อำนาจของรัฐชาติผู้ในเขตต่อเนื่อง

ในส่วนที่เกี่ยวกับอำนาจของรัฐชาติผู้ในเขตต่อเนื่องนั้นมีเพียงอำนาจบางประการตามที่กำหนดไว้เพื่อวัตถุประสงค์โดยเฉพาะเท่านั้น ไม่ใช่เป็นลักษณะของการมีอำนาจครอบคลุมทุกอย่างสมบูรณ์ดังเช่นกรณีของทะเลอาณาเขตต่อไปย่างใด รัฐชาติผู้มีเพียงสิทธิอธิปไตยในเขตต่อเนื่องในการดำเนินการควบคุมความจำเป็นเพื่อ

1. ป้องกันมิให้มีภัยธรรมายหรือข้อบังคับของตนเกี่ยวกับการศุลกากร (customs) รัษฎากร (fiscal) การเข้าเมือง (immigration) หรือการสุขาภิบาล (sanitary) อันอาจเกิดขึ้นภายในดินแดนหรือทะเลอาณาเขตของตน
2. ลงโทษต่อการกระทำที่ละเมิดกฎหมายหรือข้อบังคับดังกล่าวข้างต้นในดินแดนหรือทะเลอาณาเขตของรัฐชาติผู้ (CLOS มาตรา 33 วรรค 1)

นอกจากอำนาจของรัฐชาติผู้ในเขตต่อเนื่องดังกล่าวข้างต้นนี้แล้ว ได้มีบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการใช้อำนาจของรัฐชาติผู้ในบริเวณเขตต่อเนื่อง โดยกำหนดไว้ในส่วนที่ 16 ว่าด้วยเรื่องทั่วไปแห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทางเล ค.ศ. 1982 ซึ่งระบุถึงเรื่องที่เกี่ยวกับการคุ้มครองวัตถุดังกล่าวดังนี้คือ ถ้าหากว่ามีการเคลื่อย้ายวัตถุในราษฎร์หรือวัตถุทางประวัติศาสตร์ที่อยู่บนพื้นที่ในบริเวณเขตต่อเนื่อง โดยไม่ได้รับอนุญาตจากรัฐชาติผู้แล้ว ให้รัฐชาติผู้มีอำนาจในการกระทำการดังกล่าวดังนั้น เป็นการกระทำที่ละเมิดต่อกฎหมายและข้อบังคับของรัฐชาติผู้ เมื่อันหนึ่งว่าได้เกิดขึ้นภายในดินแดนหรือทะเลอาณาเขตของรัฐชาติผู้ ทั้งนี้เป็นการบังคับใช้โดยอนุโลมตามที่บัญญัติไว้ถึงอำนาจของรัฐชาติผู้ในเขตต่อเนื่องนั่นเอง (CLOS มาตรา 303)

1.3 สิทธิของรัฐอื่นในเขตต่อเนื่อง

เนื่องจากว่าหลักการของเขตต่อเนื่อง เกิดขึ้นในขณะที่แนวความคิดเรื่องเขตเศรษฐกิจจำเพาะยังไม่ได้มีขึ้น ดังนั้นเขตต่อเนื่องจึงถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของทะเลหลวงซึ่งประชิด

อยู่กับทະ เลอณาเซต โดยที่รัฐชาญฝั่งมีอำนาจในการกำหนดมาตรการเพื่อป้องกันและลงโทษต่อ การกระทำความผิดบางประเภทดังที่กล่าวข้างต้นนี้ก็ตาม แต่หลักการแห่งสหภาพในการเดินเรือ หรือบินผ่านของรัฐอื่นยังคงมีอยู่ในทะเลหลวง ตลอดจนความเสมอภาคกันแห่งรัฐต่าง ๆ ในการที่จะใช้ประโยชน์จากทะเลหลวงในด้านนี้ ๆ ได้เช่นเดียวกัน แม้ว่าจะถูกกำหนดให้เป็นเขตต่อเนื่อง ก็ตาม ตั้งนี้รัฐชาญฝั่งจะต้องยอมรับถึงสิทธิ์ต่าง ๆ ของรัฐอื่นที่เคยมีอยู่ในทะเลหลวงด้วย การออกกฎหมายหรือข้อบังคับใดก็ตามซึ่งนอกเหนือไปจากที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการศุลกากร รัษฎากร การเข้าเมือง หรือการสุขาภิบาลและอาจส่งผลกระทบต่อสหภาพในทะเลหลวงนั้น ถือได้ว่า เป็นการกระทำที่ละเมิดต่องุญามายระหว่างประเทศ

อย่างไรก็ตามหลังจากที่หลักการเกี่ยวกับเขตเศรษฐกิจจำเพาะเป็นที่ยอมรับกันโดย ทั่วไปแล้วได้รับการบัญญัติไว้เป็นส่วนหนึ่งของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 โดยกำหนดให้มีความกว้างไม่เกิน 200 ไมล์ทะเลจากเส้นฐานซึ่งใช้วัดความกว้างของ ทะเลเลอณาเซต (CLOS มาตรา 57) จากข้อกำหนดตั้งกล่าวนี้ทำให้เขตต่อเนื่องกลายมาเป็น ส่วนหนึ่งของเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ซึ่งรัฐชาญฝั่งมีสิทธิ์ต่อไปจนกว่าการธรรมชาติทั้งที่มี ชีวิตและไม่มีชีวิต ตลอดจนกิจกรรมบางประเภทในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของตน ตั้งนี้รัฐชาญ ฝั่งอาจจะออกกฎหมายหรือกำหนดข้อบังคับต่าง ๆ อันเกี่ยวข้องกับเรื่องเหล่านี้ในบริเวณน้ำ ดังกล่าวได้ และในการป้องกันหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมายและข้อบังคับต่าง ๆ นั้นอาจส่ง ผลกระทบกระเทือนต่อการมีสหภาพของรัฐอื่นในเขตต่อเนื่องซึ่งตั้งขึ้นอยู่ในเขตเศรษฐกิจ จำเพาะของรัฐชาญฝั่งได้ แต่เป็นการกระทำที่ไม่ถือว่าเป็นการฝ่าฝืนต่องุญามายระหว่าง ประเทศแต่อย่างใดเนื่องจากเป็นการปฏิบัติตามข้อกำหนดที่บัญญัติไว้ในอนุสัญญาฉบับนี้เกี่ยวกับเขต เศรษฐกิจจำเพาะนั้นเอง

จะเห็นได้ว่านั้นแต่หลักการของเขตเศรษฐกิจจำเพาะได้รับการยอมรับโดยทั่วไปแล้ว เชตต่อเนื่องได้รับการกล่าวถึงน้อยลงกว่าเดิมมากเนื่องจากว่าในปัจจุบันเป็นเพียงส่วนหนึ่งของ เขตเศรษฐกิจจำเพาะ ซึ่งในน่านน้ำบริเวณนี้รัฐชาญฝั่งมีสิทธิ์ต่อไปโดยครอบคลุมเรื่องต่าง ๆ ได้ อย่างกว้างขวางและเป็นอาณาเขตทางทะเลที่กว้างกว่าเขตต่อเนื่องอย่างมากด้วย ตั้งนี้ ความสำคัญของเขตต่อเนื่องจึงมีอยู่นี่เป็นเพื่อวัตถุประสงค์ของการป้องกันและลงโทษการกระทำ ความผิดตามที่ได้กำหนดไว้ท่านนี้ แม้ว่าความอนุสัญญาฯด้วยทะเลเลอณาเซตและเขตต่อเนื่อง ค.ศ.

1958 มีบันถุทูติเกี่ยวกับการกำหนดเขตต่อเนื่องระหว่างรัฐสองรัฐที่อยู่ตรงข้ามหรือประชิดกัน ถ้าไม่มีความตกลงระหว่างกันเป็นอย่างอื่นแล้ว รัฐใดรัฐหนึ่งไม่สามารถที่จะขยายเขตต่อเนื่องของตนเลี้ยงเด่นมีรายชื่อทุกจุดนเลียนนั้นมีรายห่างเท่ากันจากจุดที่ใกล้ที่สุดบนเส้นฐานซึ่งใช้วัดความกว้างของทะเลอาณาเขตของรัฐทั้งสอง (มาตรา 24 วรรค 3) แต่ในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ไม่ได้มีการกำหนดเรื่องดังกล่าวนี้แต่อย่างใด ทั้งนี้เป็นผลมาจากการที่เขตต่อเนื่องได้กล่าวเป็นล้วนหนึ่งของเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐชายฝั่งไปแล้ว แต่ถ้ามีกรณีที่จะต้องมีการกำหนดเขตต่อเนื่องที่เหลือมีลักษณะของรัฐที่มีฝั่งทะเลอยู่ตรงข้ามหรือประชิดกัน การกำหนดเขตต่อเนื่องระหว่างรัฐดังกล่าวนี้ให้ใช้หลักเกณฑ์ของการกำหนดเขตเศรษฐกิจจำเพาะระหว่างรัฐที่มีฝั่งทะเลตรงข้ามหรือประชิดกันตามข้อกำหนดของมาตรา 74 แห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982

บทที่ 2

เขตเศรษฐกิจจำเพาะ (Exclusive Economic Zone)

การนำเสนอแนวความคิดเกี่ยวกับเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ในที่ประชุมสหประชาชาติว่า ด้วยกฎหมายทะเลครึ่งที่สามอาจกล่าวได้ว่า เป็นประเด็นที่มีความยุ่งยากและเป็นปัญหาในการเจรจามากที่สุด รวมทั้งมีผลกระบวนการต่อการใช้ประโยชน์จากท้องทะเลของบรรดาต่างๆ ที่เกี่ยวข้องอย่างมากที่สุดอีกด้วย เช่นกัน ซึ่งความยุ่งยากและปัญหาในการเจรจาของประเด็นดังกล่าว นี้อาจเป็นรองในความสำคัญก็แต่เพียงประเด็นที่นำเสนอในการประชุมสหประชาชาติครึ่งเดียว กันนี้ในปัญหาเกี่ยวกับบริเวณพื้นดิน ได้ท้องทะเลนอกเขตอำนาจและการควบคุมของรัฐ (international seabed) เท่านั้น ซึ่งความจริงแล้วหลักการเกี่ยวกับเขตเศรษฐกิจจำเพาะเรื่อง เกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้แม้ว่าจะมีวัฒนาการมาเป็นเวลามากแล้วก็ตาม โดยที่แนวความคิด ดังกล่าวเป็นผลลัพธ์เนื่องมาจากการที่รัฐชายฝั่งพยายามที่จะขยายอาณาเขตทางทะเล โดย เนาะอย่างยิ่งบริเวณน่านน้ำที่อยู่ติดกับไปจากทะเลอาณาเขตของตน เป็นระยะทางไกลออกไปจาก ชายฝั่งมากขึ้นทุกที ทั้งนี้โดยการอ้างเหตุผลต่างๆ เพื่อสนับสนุนความชอบธรรมของรัฐตนในการ ที่ได้ประกาศขยายอาณาเขตทางทะเลดังกล่าว ซึ่งโดยแท้จริงแล้วเป็นการอ้างเพื่อผลประโยชน์ ของรัฐชายฝั่งแต่เพียงฝ่ายเดียวทั้งล้วน

นักนิติศาสตร์ระหว่างประเทศมีความเห็นพ้องกันว่าหลังจากคำประกาศของประธานาธิบดีทรูมэн (Truman Proclamation) แห่งประเทศไทยรัฐสูมาร์กีในปี ค.ศ. 1945 นับว่า เป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญอย่างยิ่งต่อวิถีของการของกฎหมายทะเล ในเวลาต่อมา ซึ่งจากคำประกาศ ดังกล่าวนี้สหรัฐอเมริกาได้ขยายเขตอำนาจของตนเหนือทวีปของตน ในบริเวณที่ประชิดกับทะเลอาณาเขตออกไปจนถึงความลึกของทะเลที่ 100 เมตร หรือประมาณ 200 เมตร ทั้งนี้นับเป็นจุดเริ่มต้นมากลุ่มรัฐชายฝั่งที่ต้องการให้เป็นสถานะเป็นทะเลหลวงดังเดิมที่ทุกรัฐมีสิทธิ์ในภารกิจทาง การใช้ประโยชน์ได้ นับตั้งแต่นั้นมากลุ่มรัฐชายฝั่งก็ถือเป็นสาเหตุในการประกาศขยายอาณาเขต ทางทะเลออกไปเช่นกัน ดังตัวอย่างจากกลุ่มประเทศในลาดินอเมริกาได้ขยายเขตอำนาจทาง ทะเลของตนเหนือทั่วโลกและผู้นำบริเวณที่ติดกับไปจากทะเลอาณาเขต ทั้งนี้โดยอ้างว่า

ลักษณะภูมิศาสตร์ชายฝั่งทะเลของรัฐฯ เหล่านี้ ประกอบไปด้วย ให้ลักษณะเป็นแคมและมีความลาดชันมาก เมื่อเปรียบเทียบกับ ให้ลักษณะของสหรัฐอเมริกาซึ่งมีความกว้างชวาง ด้วยเหตุนี้ การที่ประเทศไทยในอดีตโน้มริการจะขยายเขตอำนาจหน้าที่อยู่ต่อออกไปจากทะเลอาณาเขตของตนประกอบไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติที่มีชีวิตมากมาย ดังนั้นรัฐฯ ในกลุ่มดังกล่าวจึงได้ประกาศเขตอำนาจของตน เนื้อที่ทรัพยากรปะมง ในน่านน้ำบริเวณน้ำที่อยู่ต่อออกไปจากทะเลอาณาเขตของตน โดยการอ้างเหตุผลเพื่อผลประโยชน์แห่งรัฐฯ ในทำนอง เดียวที่สหรัฐอเมริกาได้อ้างเพื่อขยายเขตอำนาจหน้าที่ทรัพยากรธรรมชาติที่ไม่มีชีวิตบนให้ลักษณะของตนนั้นเอง

อย่างไรก็ตามได้มีการประชุมสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1958 และ ค.ศ. 1960 เพื่อกำจัดระเบียนและกฎเกณฑ์เกี่ยวกับเรื่องกับการใช้ประโยชน์จากท้องทะเลให้ทุกประเทศยิดถือปฏิบัติในแนวทางเดียวกัน แต่ผลของการประชุมดังกล่าวที่ไม่สามารถที่จะหาข้อตกลงได้ ก็ได้เกี่ยวกับความกว้างของทะเลอาณาเขตและเขตต่อเนื่อง รวมทั้งเขตปะมงด้วยซึ่งแม้ว่าที่ประชุมได้ยอมรับในหลักการแล้วก็ตามแต่ไม่สามารถตกลงกันได้ในเรื่องความกว้างเช่นกัน ดังนั้น จึงส่งผลให้รัฐฯ ขยายผิวที่ต่างกับประกาศขยายอาณาเขตทางทะเลออกไปเป็นระยะทางต่าง ๆ กัน โดยการอ้างถึงเหตุผลและวัตถุประสงค์เพื่อผลประโยชน์ของรัฐฯ เป็นการสำคัญ และจากผลของการที่ไม่สามารถบรรลุข้อตกลงของการกำหนดความกว้างของอาณาเขตทางทะเลต่าง ๆ นี้ทำให้รัฐฯ ผู้ไม่มีหลักเกณฑ์ที่แน่นอนเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์ทางทะเล สังคมระหว่างประเทศในยุคนี้จึงค่อนข้างจะยุ่งเหยิงและไม่มีความเป็นระเบียนอย่างมาก ซึ่งส่งผลให้รัฐฯ ผู้ไม่มีหลักเกณฑ์เพื่อผลประโยชน์แห่งรัฐฯ ของตน โดยการขยายเขตอำนาจทางทะเลตามอำเภอใจและเป็นระยะทางไกลออกไปจากชายฝั่งมากขึ้นทุกที่ ดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นในเรื่อง เกี่ยวกับวิถีการของกฎหมายทะเล

แนวโน้มในการขยายอาณาเขตทางทะเลของรัฐฯ ผู้ไม่ได้รับการรับรองให้มีการกระทำเพิ่มมากขึ้นไปอีก ทั้งนี้เป็นผลมาจากการคำวินิจฉัยของศาลโลกในคดี Fisheries Jurisdiction ซึ่งเป็นข้อพิพาทระหว่างไอซ์แลนด์กับอังกฤษและเยอรมัน โดยหัวที่จริงมีว่าันตั้งแต่ ค.ศ. 1948 เป็นต้นมาประเทศไทย ไอซ์แลนด์ได้ขยายเขตปะมง เนื้อที่ให้ลักษณะของตน โดยการอ้างเหตุผลเพื่อการอนุรักษ์และใช้ทรัพยากรธรรมชาติที่มีชีวิตเพื่อการปะมงของตนแต่เนี่ยงผู้เดียว (Exclusive

Fishery Zone) เป็นระยะใกล้ 12 ไมล์ ในปี ค.ศ. 1958 ขณะที่อังกฤษและเยอรมันซึ่งเป็นรัฐที่ทำการประมงในเขตดังกล่าวได้ทำการตัดด้าน จนในที่สุดได้เกิดความขัดแย้งกันระหว่างชาติว่า ไอซ์แลนด์และอังกฤษต้องที่เรียกว่า "สงครามปลาคอด" (Cod War) หลังจากนั้นได้มีการกำหนดกลับกันเกี่ยวกับการประมงในเขตดังกล่าวของ ไอซ์แลนด์ระหว่างรัฐที่เกี่ยวข้อง ข้างต้นนี้ในปี ค.ศ. 1961 เพื่อรักษาพื้นที่ทางเดินของชาติ

อย่างไรก็ตามในระยะต่อมา ไอซ์แลนด์ได้ประกาศยกเลิกข้อตกลงที่ได้ทำไว้กับอังกฤษ และเยอรมัน และได้ประกาศขยายเขตประมงของตนออกไปอีกเป็นคราวกว้าง 50 ไมล์ ในปี ค.ศ. 1971 อังกฤษและเยอรมันคัดค้านการประกาศดังกล่าวของ ไอซ์แลนด์โดยอ้างว่าไม่มีกฎหมายระหว่างประเทศใดอนุญาตให้ทำได้จึงได้ทำการร้องขอให้ศาลโลกดำเนินกระบวนการพิจารณาในเรื่องนี้ ซึ่งโดยสรุปแล้วศาลโลกไม่ได้มีคำวินิจฉัยว่าการขยายเขตประมงของ ไอซ์แลนด์ เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายระหว่างประเทศหรือไม่แต่อย่างใด แต่ได้มีการวินิจฉัยในกระบวนการแรกว่าการขยายเขตประมงดังกล่าวนั้นต้องไม่เป็นปฏิปักษ์ต่อสิทธิในการทำประมงแต่ด้วยเดิม ของอังกฤษและเยอรมัน และ ไอซ์แลนด์ไม่มีอำนาจที่จะกระทำการแต่ฝ่ายเดียวในการห้ามเรือประมง ของอังกฤษและเยอรมันเข้ามาทำการประมงในเขตประมง 50 ไมล์ของ ไอซ์แลนด์ ประกาศที่ ส่องรัฐคุ้มพันจะต้องกันที่จะต้องดำเนินการเจรจา โดยสุจริตเพื่อการแบ่งสรรทรัพยากรประมง โดยคำนึงถึงสิทธิของ ไอซ์แลนด์เห็นอกหัวใจการประมงซึ่งมีความสำคัญยิ่งต่อความเป็นอยู่ของประชากร ไอซ์แลนด์และการพัฒนาทางเศรษฐกิจของ ไอซ์แลนด์ และสิทธิในการทำประมงที่มีมาแต่ดั้งเดิม ในบริเวณนี้ของอังกฤษและเยอรมัน และของประเทศไทย ด้วยซึ่งได้ทำการประมงในเขตประมง ของ ไอซ์แลนด์อย่างปกติวิถีและประชาราชของประเทศไทยเหล่านี้จำเป็นต้องพึ่งพาทรัพยากรดังกล่าว เพื่อการยังชีพและเพื่อการคงอยู่ทางเศรษฐกิจของตน (ICJ Reports 1974, 3-173)

จะเห็นได้ว่าจากแนวคำวินิจฉัยของศาลโลกในคดี Fisheries Jurisdiction ดังกล่าวข้างต้นนี้ได้ให้การยอมรับว่ารัฐชายฝั่งสามารถที่จะขยายอาณาเขตทางทะเลได้หากว่าไม่เป็นการกระทำการเทือนต่อสิทธิในการทำประมงของรัฐอื่นที่เคยมีอยู่เดิมในบริเวณดังกล่าวนี้ และคำนึงถึงสิทธิของรัฐชายฝั่งที่มีต่อทรัพยากรประมงเป็นพิเศษหากว่ามีความสำคัญต่อความเป็นอยู่ของประชากรและเศรษฐกิจของรัฐชายฝั่งเป็นอย่างมาก ซึ่งแนวโน้มในการยอมรับว่ารัฐชายฝั่งสามารถขยายอาณาเขตทางทะเลโดยศาลโลกเช่นนี้ รวมทั้งพิจารณาจากสาเหตุอื่น ๆ ดังที่ได้

กล่าวมาข้างต้นประกอบด้วยแล้ว อาจเปรียบเสมือนหนึ่งว่าเป็นการเปิดโอกาสและส่งเสริมให้รัฐชาติฝ่ายเดียวดำเนินงานทางทะเลออกไปในปริมาณที่เพิ่มมากขึ้นนั่นเอง

ในปี ค.ศ. 1947 ประเทศไทยเป็นรัฐชาติฝ่ายแรกที่ประกาศขยายเขตอำนาจทางทะเลออกไปเป็นระยะทาง ใกล้ถึง 200 ไมล์ โดยการอ้างอำนาจเหนือทิศตะวันตกของชาติที่มีชีวิตในหัวน้ำและผิวน้ำของบริเวณทะเล เล็งกกล่าวว่า เป็นเขตประมงของตน ต่อมาประเทศไทยในกลุ่มชาตินอเมริกาอื่น ๆ ได้ประกาศขยายเขตอำนาจทางทะเลในลักษณะและความกว้างในท่านองเดียวกัน เช่น เปรู เอกวาดอร์ เป็นต้น อย่างไรก็ตามในระยะแรกจะเป็นการอ้างอำนาจเหนือน่านน้ำนั้นโดยวัตถุประสงค์แห่งการอนุรักษ์และใช้ทรัพยากรธรรมชาติที่มีชีวิตในน่านน้ำ ดังกล่าวเพื่อเป็นผลประโยชน์แก่รัฐตน โดยประกาศว่า เป็นเขตประมงจำเพาะหรือ Exclusive Fisheries Zone แต่ในระยะต่อมาได้มีการประกาศขยายเขตอำนาจของตนครอบคลุมไปถึงพื้นดินใต้ท้องทะเลของหัวน้ำดังกล่าวด้วย ซึ่งลักษณะของการขยายเขตอำนาจทางทะเลที่ครอบคลุมบริเวณทะเลทั้งหัวน้ำและพื้นดินใต้ท้องทะเลเป็นระยะใกล้จากชายฝั่ง 200 ไมล์ เช่นนี้ ถือได้ว่า เป็นลักษณะของการขยายเขตอำนาจทางทะเลที่ เป็นต้นกำเนิดของเขตเศรษฐกิจจำเพาะ อย่างแท้จริง แต่อย่างไรก็ตามบริเวณทะเล เล็งกล่าวนี้ยังมิได้มีการเรียกชื่อว่า "เขตเศรษฐกิจจำเพาะ" แต่อย่างใดเพียงรู้จักกันโดยทั่วไปว่า Patrimonial Sea ซึ่งมีความหมายว่าทะเลอันเป็นมรดกตกทอดมานั่นเอง (จุนพต สายสุนגר 2534, 48) ทั้งนี้รัฐชาติฝ่ายเหล่านี้ใช้อำนาจอิปไตยเหนือเขตทะเล เล็งกล่าวอีกด้วยอันเป็นการใช้อำนาจที่ต่างจากการที่ได้มีการตกลงยอมรับกันในเวลาต่อมาว่า ให้รัฐชาติฝ่ายมีเพียงลิทธิอิปไตย และเขตอำนาจเหนือทิศตะวันตกของชาติที่มีชีวิตและไม่มีชีวิตในเขตเศรษฐกิจจำเพาะเท่านั้น ซึ่งเป็นไปตามที่กำหนดไว้ในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982

แนวความคิดเกี่ยวกับเขตเศรษฐกิจจำเพาะ เป็นหลักการใหม่ของกฎหมายระหว่างประเทศ ซึ่งจุดกำเนิดมาจากการอ้างอำนาจทางทะเลของชาตินอเมริกาตามที่เรียกว่า Patrimonial Sea ดังกล่าวข้างต้นนี้ ต่อมาแนวความคิดนี้ได้ขยายมา มีอิทธิพลต่อกลุ่มประเทศอา非ริกาซึ่งส่วนใหญ่เป็นจังหวัดที่ได้รับเอกสาร เมืองไม่นานมานี้ และในปี ค.ศ. 1971 กลุ่มประเทศ Cameroons ได้จัดให้มีการประชุมสัมมนาเกี่ยวกับเรื่องกฎหมายทะเล เลขที่ เมือง Yaounde ประเทศ Cameroons และในปีเดียวกันนี้กลุ่มประเทศไทย ลาตินอเมริกา ได้จัดให้มีการประชุมว่าด้วยปัญหา

ทະ เลขືນທີ່ເມືອງ Santo Domingo ປະເທດ Dominican Republic ໂດຍທີ່ປະເທດທີ່ສອງ
ກລຸນນີ້ມີຄວາມເຫັນພອງກັນວ່າເປັນເຮື່ອງຈຳເປັນແລ້ວມີຄວາມສຳຄັງທີ່ຈະຕ້ອນມີການປະກາສຄວນ
ທຽບພາກຮຽມຈາດທີ່ໃຫ້ວັນນັ້ນແລ້ວພື້ນດິນໄດ້ທົ່ວທະເລຂອງສ່ວນທີ່ຕ້ອອກໄປຈາກທະເລອາມເຊື່ອ¹
ເປັນຮະຍທາງ 200 ໄມລໍ ແລ້ວໃນທີ່ສຸດອາມາເຊົດທາງທະເລທີ່ເຮື່ອງຈຳເປັນເສົາ ໄດ້ຖືກ
ນຳເສັນອັບຕິດຕັ້ງແຮກໃນປີ ດ.ສ.1971 ຕ່ອຄະດີການມາຊີກາຣີທີ່ປະກິດຈາກງໍາມາຍເອເຊີຍ-ແປຊີຝຶກ
(Asian-Pacific Legal Consultative Committee) ແລ້ວນຳເສັນອັບຕິດການມາຊີກາຣີ
ພື້ນດິນໄດ້ທົ່ວທະເລແຫ່ງສົກປະຊາຊົນ (The U.N. Seabed Committee) ໃນປີດັ່ນມາໂດຍຕ້ວ
ແຫນຈາກປະເທດ Kenya ທັງນີ້ຂໍອເສັນອັບຕິດເສົາ ເປັນໄປຕາມຫັກການທີ່
ສຽງຈາກການປະຊຸມຂອງກລຸນປະເທດອົາຟຣິການນີ້ເອງ (Sanger 1987, 62; ພິພັນ ຕັ້ງສິບກຸລ
2538, 8)

2.1 ຄວາມໝາຍແລ້ວຂອບເຂດຂອງເສົາເສົາ ເປັນຈຳເປັນ

ເສົາເສົາ ເປັນຫັກການໃໝ່ຂອງກໍາມາຍທະເລທີ່ນີ້ທາງແລ້ວມີຄວາມສຳຄັງ
ອ່າງມາກ ເນື່ອຈາກວ່າເປັນອາມາເຊົດທາງທະເລທີ່ກ່ອດັ່ງນີ້ມາເພື່ອເປັນການຕອນສອນຄວາມຕ້ອງການ
ຂອງຮູ້ທີ່ປົງທັງທາງເສົາ ແລ້ວການເນື່ອໃນຂະໜາດ ເຊິ່ງກັນ (ມລລິກ ພິຈັນທີ່ 2535,
69-70) ອາຈກລ່າວໄດ້ວ່າເສົາເສົາ ເປັນຂ້ອສຽງຂອງແນວຄວາມຄົດ ສາເຫຼຸດໃນການອ້າງ
ການຄອບຄອງແນວທາງການປົງປັນທີ່ຕ່າງ ຖ້າ ຂອງຮູ້ຫຍຸ້ງເປັນ ເກີ່ມ່ວນກັນທີ່ສາມາດຕັດກັນໄດ້
ການຄອບຄອງອາມາເຊົດທາງທະເລຂອງຕານເຕລອດຊ່ວງ ເວລາທີ່ຜ່ານມາກ່ອນທີ່ຈະສາມາດຕັດກັນໄດ້
ຄົງກໍາມາຍທະເລແນວໃໝ່ໃໝ່ເວລີ້ນເອງ ທັງນີ້ໄໝວ່າຈະເປັນການອ້າງຄົງລິທີ່ເຫື່ອທຽບພາກຮຽມຈາດທີ່ໄໝ
ມີສິວຕົວໃຈເວລີ້ນດິນໄດ້ທົ່ວທະເລທີ່ເຮື່ອງຈຳເປັນໄລ່ວີ່ປີ ຫຼືການອ້າງຄົງລິທີ່ເຫື່ອທຽບພາກ
ຮຽມຈາດທີ່ມີສິວຕົວໃຈເວລີ້ນທີ່ປະເທດໃນຮະຍະຕ່າງ ກັນ ດັ່ງທີ່ເຮື່ອງຈຳເປັນ
ເສົາປະໜົມ ຫຼືການອ້າງເສົາທະເລທີ່ເປັນມຽດກົກທອດມາຫວຼູມ Patrimonial Sea ເປັນຮະຍະ
200 ໄມລໍ ເປັນຕົ້ນ ໂດຍທີ່ແນວຄວາມຄົດແລ້ວແນວທາງປົງປັນທີ່ຕ່າງ ທ່ານ ເລັ່ນໄດ້ມີການເຈົ້າໄດ້ເຕີຍ
ກັນອ່າງກວ້າງຂວາງໃນທີ່ປະຊຸມສົກປະຊາຊົນວ່າດ້ວຍກໍາມາຍທະເລເຄີ້ງທີ່ສາມ ຈົນໃນທີ່ສຸດໄດ້ຂ້ອຍດີ
ແລ້ວຍອມຮັບກັນໂດຍກ່າວໄປໃນຫັກການຂອງເສົາເສົາ ຕາມທີ່ກຳທັດໄວ້ໃນອຸລື້ມູ້ສົກປະ
ປະຊາຊົນວ່າດ້ວຍກໍາມາຍທະເລ ດ.ສ. 1982

2.1.1 ความก้าวหน้าของเขตเศรษฐกิจจำเพาะ

ตามอนุสัญญาฉบับนี้ได้กำหนดด้วนเขตเศรษฐกิจจำเพาะคือบริเวณที่อยู่ประชิดและติดต่อ กับไปจากทะเลอาเซียน ซึ่งมีความก้าวหน้าไม่เกิน 200 ไมล์ โดยการวัดจากเส้นฐานที่ใช้วัดความก้าวหน้าของทะเลอาเซียน (CLOS มาตรา 55, 57) ดังนั้นจะเห็นได้ว่าความก้าวหน้าโดยแท้จริงของเขตเศรษฐกิจจำเพาะจะมีระยะไม่เกิน 188 ไมล์เท่านั้น โดยวัดต่อ กับไปจากแนวเขตของสุดของทะเลอาเซียนซึ่งมีความก้าวหน้า 12 ไมล์นั่นเอง และตามบทบัญญัติข้างต้นนี้กำหนดให้มีความก้าวหน้าไม่เกิน 200 ไมล์นั้นก็หมายความว่ารัฐชายฝั่งอาจกำหนดความก้าวหน้าของเขตเศรษฐกิจจำเพาะแค่นกว่าที่ระบุไว้ก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงของสภาพทางภูมิศาสตร์ว่าสามารถที่จะเอื้ออำนวยให้ขยายเขตเศรษฐกิจจำเพาะได้เต็มจำนวนหรือไม่ ประกอบด้วย ตัวอย่างเช่น กรณีเมืองติดกับแม่น้ำ ให้ซึ่งมีลักษณะทางภูมิศาสตร์เป็นบริเวณที่เล็กนิด (*semi-enclosed sea*) ทำให้รัฐชายฝั่งในภูมิภาคนี้ไม่สามารถที่จะขยายเขตเศรษฐกิจจำเพาะได้เต็มระยะความก้าวหน้าตามที่ระบุอนุญาตไว้ และกล้ายเป็นลึกลับเป็นที่รัฐต่าง ๆ ในภูมิภาคนี้จะต้องกำหนดเขตเศรษฐกิจจำเพาะระหว่างรัฐที่อยู่ตรงข้ามหรือประชิดกันเพื่อหลักเลี่ยงความเหลื่อมล้ำกันของเขตเศรษฐกิจจำเพาะที่แต่ละรัฐขยายต่อ กันไป

อย่างไรก็ตามอาจมีคำแนะนำเกี่ยวกับความก้าวหน้าของเขตเศรษฐกิจ-จำเพาะว่าเพรากาเดตุ ได้จึงต้องกำหนดเป็นระยะ 200 ไมล์ ซึ่งเหตุผลอย่างแท้จริงของการที่ได้ระบุความก้าวหน้าเป็นระยะดังกล่าวมีมาจากการสาเหตุทางประวัติศาสตร์และการเมืองระหว่างประเทศมากกว่าสาเหตุอื่น ๆ ดังจะเห็นได้ว่าในระหว่างการเจรจาตกลงกันในการประชุมของสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเลครั้งที่สามนั้นความก้าวหน้าระยะ 200 ไมล์ของเขตเศรษฐกิจจำเพาะไม่ได้เป็นการกำหนดขึ้นมาโดยอาศัยพื้นฐานทางภูมิศาสตร์ นิเวศวิทยา หรือชีววิทยา อย่างจริงจังนัก แต่เป็นการพิจารณาโดยมุ่งถึงประโยชน์นานาในระยะที่ประชิดกับชายฝั่งทะเลของรัฐชายฝั่งว่าควรเป็นความก้าวหน้าใดมากกว่าเหตุผลอื่น ดังนั้นในเมื่อระยะความก้าวหน้า 200 ไมล์ เป็นระยะที่มีการประการศัยอาณาเขตทางทะเลโดยรัฐชายฝั่งเป็นจำนวนมากซึ่งรวมทั้งกลุ่มประเทศไทยในลาตินอเมริกาและอาฟริกาด้วย และคงจะเป็นเรื่องที่มีความยากลำบากมากในการที่จะให้รัฐเหล่านี้ยอมรับในระยะความก้าวหน้าของเขตเศรษฐกิจจำเพาะน้อยกว่า 200

ไม่ จำกัดเท็จจริงดังกล่าวจึงได้มีการกำหนดความกว้างของเขตเศรษฐกิจจำเพาะไว้เป็น 200 ไมล์เพื่อที่จะได้เป็นที่ยอมรับแก่รัฐชายฝั่ง โดยทั่วไปได้ยังขึ้นในการประชุมเพื่อเจรจาตกลงเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว (Churchill & Lowe, 1983)

2.1.2 สถานะทางกฎหมายของเขตเศรษฐกิจจำเพาะ

จากบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.

1982 ตามความในมาตรา 55 ได้ระบุไว้อย่างชัดเจนว่าเขตเศรษฐกิจจำเพาะได้ถูกก่อตั้งขึ้นมาเพื่อให้อ่ายoyal ให้การบังคับของระบบกฎหมายที่มีลักษณะพิเศษโดยเฉพาะ (subject to the specific legal require) ซึ่งประกอบไปด้วยเรื่องที่เกี่ยวกับลิทธิและเขตอำนาจของรัฐชายฝั่ง และลิทธิและสิ่งของรัฐอื่นในเขตเศรษฐกิจจำเพาะตามที่ได้กำหนดไว้ในอนุสัญญานี้ ทั้งนี้เขตเศรษฐกิจจำเพาะเป็นแหล่งการที่เกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้แม้ว่าจะมีวัฒนาการมาในนานแล้วก็ตาม โดยที่เขตตั้งกล่าวนี้เป็นผลมาจากการความพยายามที่จะหาช้อยค์ของความชัดเจนในการแสวงหาผลประโยชน์จากท้องทะเลของรัฐต่าง ๆ โดยที่บรรดา_rัฐชายฝั่งต่างก็มีความต้องการที่จะขยายเขตอำนาจทางทะเลออกไปเพื่อผลประโยชน์จากการค้ารวม-ชาติทั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิตที่มีอยู่อย่างมากมาย แต่ในขณะเดียวกันรัฐอื่นก็ไม่องค์การให้การขยายเขตอำนาจทางทะเลของรัฐชายฝั่งนั้นมามีผลกระทบกระเทือนต่อลิทธิและสิ่งของต่าง ๆ ของตนที่เคยมีอยู่ในน่านน้ำบริเวณดังกล่าว ดังนั้นแหล่งการของเขตเศรษฐกิจจำเพาะจึงเกิดขึ้นจากการประสานผลประโยชน์แห่งรัฐต่าง ๆ ในการที่จะใช้ประโยชน์จากท้องทะเลนั้นเอง ทั้งนี้จะอยู่ภายใต้กฎหมายของรัฐชายฝั่งที่กำหนดขึ้นไว้โดยเฉพาะในส่วนที่ 5 แห่งอนุสัญญานี้ ตั้งแต่มาตรา 55-57

เขตเศรษฐกิจจำเพาะมีสถานะทางกฎหมายในลักษณะโดยเฉพาะของตนเอง (sui generis) ตามที่ได้บัญญัติไว้ในอนุสัญญานี้ดังกล่าวข้างต้น ซึ่งจะมีลักษณะที่แตกต่างจากทะเลเอตและทะเลเหลว โดยที่ทะเลเอตนี้รัฐชายฝั่งมีอำนาจอธิปไตยอย่างเต็มที่เหนือหัวหน้าการธรรมชาติต่าง ๆ รวมทั้งการค้าเนินกิจกรรมอื่น ๆ ด้วย แต่การใช้อำนาจอธิปไตยของรัฐชายฝั่งนี้มีข้อกเว้นว่าจะต้องยอมให้เรือต่างชาติใช้ลิทธิการผ่านโดยสุจริตในทะเลเอตได้ ขณะเดียวกันในน่านน้ำที่เป็นเขตทะเลเหลว รัฐทุกรัฐมีลิทธิและสิ่งของใน การใช้ประโยชน์ได้อย่างเท่าเทียมกัน ส่วนในเขตเศรษฐกิจจำเพาะรัฐชายฝั่งมีเนียงลิทธิ

อธิปไตยเหนือทรัพยากรธรรมชาติที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต และกิจกรรมอื่น ๆ ทางเศรษฐกิจ เท่านั้น แต่ต้องยอมให้รัฐอื่นมีสิทธิและเสรีภาพอย่างอ่อนดามที่เคยมีอยู่ในเขตทะเลหลวงเดิมแต่ ต้องกล้ายมาเป็นเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐชายฝั่ง ดังเช่น เสรีภาพในการเดินเรือ และ การบิน การวางแผนสายเครเบิล และห่อให้ทะเล ตลอดจนเสรีภาพในการใช้ประโยชน์จากทะเล อื่น ๆ ซึ่งสามารถทำได้โดยชอบด้วยกฎหมายระหว่างประเทศ ดังนั้นจึงมีการถึงข้อสังเกต ทางวิชาการว่าสถานะของเขตเศรษฐกิจจำเพาะนี้ยังคงถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของทะเลหลวงอยู่อีก หรือไม่ อย่างไรก็ตามเป็นแต่เพียงคำถกมันในเชิงวิชาการเท่านั้น ไม่มีผลต่อสถานะทางกฎหมาย ของเขตเศรษฐกิจจำเพาะแต่อย่างใด (Nowaz 1980 ; Oda 1983)

2.2 อํานาจของรัฐชายฝั่งในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ

ตามอนุสัญญาสหประชาชาติ ว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ได้บัญญัติถึงอํานาจ ของชายฝั่งในเขตเศรษฐกิจจำเพาะอย่างกว้าง ๆ ไว้ในมาตรา 56 และขยายความในรายละเอียดเกี่ยวกับอํานาจดังกล่าวนี้ในมาตราอื่น ๆ ต่อไป ทั้งนี้อํานาจของรัฐชายฝั่งสามารถจำแนก ออกได้เป็น 2 ลักษณะ ดังต่อไปนี้

2.2.1 สิทธิอธิปไตย (sovereign rights) รัฐชายฝั่งย่อมมีสิทธิอธิปไตยเพื่อ วัตถุประสงค์ในการสำรวจและแสวงหาผลประโยชน์ (exploration and exploitation) รวมทั้งการอนุรักษ์และการจัดการ (conservation and managing) ทรัพยากรธรรมชาติไม่ว่าจะเป็นทรัพยากรที่มีชีวิต หรือไม่มีชีวิตก็ตาม ซึ่งอยู่ในที่ดินน้ำหนืดที่ได้ห้องทะเล พื้นดินได้ห้องทะเลและดินที่อยู่ใต้ผิวดินของพื้นดินได้ห้องทะเล ตลอดจนมีสิทธิอธิปไตยเหนือกิจกรรมอื่น ๆ อันเกี่ยวข้องกับการแสวงหาประโยชน์และการสำรวจทางเศรษฐกิจภายในเขตดังกล่าว เช่น การผลิตพลังงานจากน้ำ กระแสน้ำและลม เป็นต้น (CLOS มาตรา 56 วรรค 1 (a))

จากข้อกำหนดดังกล่าวจะเห็นได้ว่าการใช้สิทธิอธิปไตยของรัฐชายฝั่งใน เขตเศรษฐกิจจำเพาะนั้น จะมีขอบเขตที่จำกัดเพียงเพื่อวัตถุประสงค์บางอย่างบางเรื่องเท่านั้น อนุสัญญาฉบับนี้ได้กำหนดรับรองไว้เท่านั้น โดยไม่สามารถมีอํานาจครอบคลุมได้ทุกเรื่อง เช่นเดียว กับการที่รัฐชายฝั่งมีอํานาจอธิปไตยเหนือ่านน้ำภายใน หรือทะเลอาณาเขต เป็นต้น ทั้งในในเขต

เศรษฐกิจจำเพาะการใช้ลิขสิทธิ์ไปโดยของรัฐชาติผู้จะครอบคลุมเฉพาะการสำรวจ การแสวงหา ประโยชน์จากการอนุรักษ์และการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ และกิจกรรมอื่น ๆ อันเกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจเท่านั้น ส่วนกิจกรรมอื่นในออกหนีออกจากที่ได้กำหนดไว้จะไม่อยู่ภายใต้ลิขสิทธิ์ไปโดยของรัฐชาติผู้เช่น การเดินเรือ หรือการบินผ่านของรัฐต่างชาติ เป็นต้น และลิขสิทธิ์ไปโดยของรัฐชาติผู้จะไม่ขยายไปถึงหัวข้อภาคด้วย เพราะว่าอนุสัญญาที่เพียงแต่กำหนดให้มีเฉพาะหัวข้อนี้ เหนือพื้นดินได้ท้องทะเล พื้นดินได้ท้องทะเล และดินได้ผิวดินดังกล่าวที่นี้เท่านั้น

ลิขสิทธิ์ไปโดยของรัฐชาติผู้มีเหนือทรัพยากรธรรมชาติ ไม่ว่าจะมีชีวิตหรือไม่มีชีวิตก็ตามดังกล่าวข้างต้นนี้ เป็นลักษณะของการมีลิขสิทธิ์เพียงผู้เดียว (exclusive rights) เพื่อการสำรวจ การแสวงหาประโยชน์ การอนุรักษ์และการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของตน ซึ่งหมายความว่ารัฐอื่นใด หรือองค์กรระหว่างประเทศ หรือเอกชนอื่น ๆ นั้นไม่สามารถที่จะเข้ามากระทำการดังกล่าวได้หากว่าไม่ได้รับการยินยอมจากรัฐชาติผู้เช่นก่อนหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่ารัฐชาติผู้จะเป็นผู้เดียวที่มีอำนาจในการพิจารณาว่าจะอนุญาตให้ผู้ใดเข้ามากระทำการต่าง ๆ ต่อทรัพยากรธรรมชาติในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของตน ได้นั่นเอง (จุฬาฯ สายสุนทร 2536, 81)

ในการใช้ลิขสิทธิ์ไปโดยของรัฐชาติผู้ต่อทรัพยากรธรรมชาติในเขตเศรษฐกิจจำเพาะนั้นจะเห็นได้ว่ามีความแตกต่างจากหลักการของเขตประมงจำเพาะและไฟล์ทวีป โดยในเขตประมงจำเพาะนี้ รัฐชาติผู้มีลิขสิทธิ์จำกัดอยู่แต่เพียงทรัพยากรธรรมชาติที่มีชีวิตเท่านั้น แต่ในขณะเดียวกันในเขตไฟล์ทวีปรัฐชาติผู้มีลิขสิทธิ์ไปโดยของรัฐชาติที่ไม่มีชีวิตต่าง ๆ ก็อยู่ในบริเวณพื้นดินได้ท้องทะเลและดินได้ฝั่งดินท้องทะเลเท่านั้น อย่างไรก็ตามมีการยกเว้น ทรัพยากรธรรมชาติที่มีชีวิตเพียงประเภทเดียวที่อยู่ภายใต้ลิขสิทธิ์ไปโดยของรัฐชาติผู้นี้คือ ประเภทที่โดยลักษณะตามธรรมชาติแล้วจะติดอยู่กับพื้นดินได้ท้องทะเลหรือดินได้ฝั่งดินท้องทะเล และในการที่จะนำขึ้นมาใช้เป็นประโยชน์ได้นั้นจะต้องใช้กำลังทางกายภาพเข้าช่วยโดยตรงเพื่อที่จะให้หลุดออกจากพื้นดิน หรือได้ผิวดินดังกล่าวที่ได้ เช่น หอยนางรม หอยโข่งทะเล หรือหอยแมลงภู่ เป็นต้น ขณะที่ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะนี้รัฐชาติผู้จะใช้ลิขสิทธิ์ไปโดย เหนือทรัพยากรธรรมชาติได้ทั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต ซึ่งอาจแยกกล่าวได้ตามประเภทของการใช้ลิขสิทธิ์ของรัฐชาติผู้เช่น เหนือทรัพยากรธรรมชาติได้ดังต่อไปนี้

(1) ลักษณะโดยของรัฐชายฝั่งเนื้อทรายากรธรรมชาติที่มีชีวิต ใน การท่องน้ำสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ระบุให้รัฐชายฝั่งมีลักษณะโดย เหนือทรายากรธรรมชาติที่มีชีวิตในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ เพื่อวัตถุประสงค์แห่งการสำรวจและ แสวงหาประโยชน์นั้น เป็นการให้ลักษณะเดียวกันกับการที่จะต้องมีหน้าที่จะต้องปฏิบัติบาง ประการประกอบไปด้วยในลักษณะของผู้ทรงกรณีในเชิงบังคับ (mandatory) โดยรัฐชายฝั่งมี หน้าที่กำหนดมาตรการที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรที่มีชีวิต ทั้งนี้ โดยพิจารณาจากมูลฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุดเท่าที่มีอยู่ประกอบด้วย เพื่อเป็นการป้องกัน มิให้ทรัพยากรที่มีชีวิตในเขตเศรษฐกิจจำเพาะนั้นอยู่ในภาวะที่อาจถือได้ว่าอยู่ในลักษณะของการ ถูกใช้ประโยชน์มากเกินขนาดได้ (over-exploitation) ขณะเดียวกัน มาตรการดังกล่าวจะ ต้องเป็นการทำให้ปริมาณลัตัวน้ำประเทต่าง ๆ มีความคงอยู่ในระดับที่สามารถให้ปริมาณผล ผลิตอย่างสูงสุดได้ (maximum sustainable yield) ซึ่งเป็นการนำหลักการทางชีววิทยา มาปรับใช้ในการจัดการทรัพยากรที่มีชีวิตในมาตรฐาน 61 แห่งอนุสัญญาสหประชาชาตินั้น โดย สรุปแล้ววิธีการพิจารณาอย่างง่าย ๆ ของหลักการนี้ คือว่า ในช่วงระหว่างระดับของการทำ ประมงมากเกินขนาด (over-fishing) นั้นจะมีระดับหนึ่งที่สามารถให้ผลผลิตอย่างสูงสุด (maximum sustainable yield) ได้โดยไม่ลั่งผลกระทบกระเทือนต่อวงจรชีวิตของลัตัวน้ำ แต่อย่างใด (Driver 1980, 36)

นอกจากนี้ รัฐชายฝั่งยังมีผู้ทรงกรณีเชิงบังคับที่จะต้องกำหนดปริมาณของ ลัตัวน้ำในเขตเศรษฐกิจจำเพาะที่อาจอนุญาตให้ทำการประมงได้ (allowable catch) ทั้งนี้ เพื่อเป็นการสนับสนุนให้นำทรัพยากรที่มีชีวิตมาเป็นประโยชน์ให้ได้มากที่สุด โดยไม่ลั่งผลกระทบ ต่อการอนุรักษ์และการจัดการทรัพยากรที่มีชีวิตตั้งกล่าวข้างต้น และ เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุ- ประสงค์ เช่นว่าน้ำรัฐชายฝั่งจะต้องกำหนดขีดความสามารถของตนในการที่จะจับลัตัวน้ำ (harvesting capacity) หากปรากฏว่ารัฐชายฝั่งมีชีดความสามารถในการที่จะจับลัตัวน้ำใน เขตเศรษฐกิจจำเพาะของตนไม่เต็มตามปริมาณตั้งที่ได้กำหนดอนุญาตไว้ ปริมาณลัตัวน้ำส่วนที่เกิน กว่าระดับความสามารถของรัฐชายฝั่งซึ่งเรียกว่า "surplus" นี้จะต้องยอมให้รัฐอื่นเข้ามาทำการ ประมงได้ ทั้งนี้ในการพิจารณาจะให้รัฐได้เข้ามาทำการจับลัตัวน้ำที่เป็น surplus นี้ รัฐ ชายฝั่งควรคำนึงเป็นพิเศษกับรัฐไร้ฝั่งทะเล (land-locked states) และรัฐที่มีสภาพทาง

ภูมิศาสตร์เลี้ยงเบรียบ (geographically disadvantaged states) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ประเทศกำลังพัฒนาที่มีสภาพเหล่านี้ รวมทั้งประเทศไทยที่อยู่ในภูมิภาคเดียวกัน และประเทศที่เคยทำการประมงในบริเวณนี้อย่างเป็นประจำด้วย ทั้งนี้ในการที่รัฐชายฝั่งจะอนุญาตให้รัฐอื่นเข้ามาทำการประมงส่วนหนึ่งเพื่อปรับปรุงเศรษฐกิจที่มีชีวิตในส่วนที่เกินจากชีดความสามารถของตนนั้น (access to the surplus of other states) จะต้องพิจารณาถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งหมดมาประกอบด้วย ไม่ว่าจะเป็นความสำคัญของทรัพยากรที่มีชีวิตในเขตเศรษฐกิจ จำเป็นต่อเศรษฐกิจของรัฐชายฝั่ง หรือผลประโยชน์ของประเทศอื่น ๆ (CLOS มาตรา 61, 62)

ในการดำเนินการต่าง ๆ ของรัฐชายฝั่งอันเกี่ยวเนื่องกับการใช้สิทธิ อธิปไตยเหนือทรัพยากรที่มีชีวิตในเขตเศรษฐกิจจำเป็นของตน ไม่ว่าจะเป็นการกำหนดปริมาณสัตว์น้ำที่จะจับได้ ชีดความสามารถในการประมงของตน หรือการกำหนดปริมาณส่วนที่เกินจากชีดความสามารถของตน เพื่ออนุญาตให้รัฐอื่นเข้ามาทำการประมงได้นั้น ถือว่าเป็นอำนาจในการใช้คุ้ลพินิจของรัฐชายฝั่งกระทำการใด ๆ เมื่อเกิดข้อขัดแย้งกันขึ้นอันเกี่ยวเนื่องกับการใช้คุ้ลพินิจของรัฐชายฝั่งในเรื่องดังกล่าวหาได้ไม่ (CLOS มาตรา 297 วรรค 3 (a))

อย่างไรก็ตามการที่อนุสัญญาฉบับที่กำหนดให้รัฐชายฝั่งมีหน้าที่ในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรธรรมชาติที่มีชีวิตในเขตเศรษฐกิจจำเป็นด้วยนั้น นับว่าเป็นการกำหนดภารกิจที่ค่อนข้างจะปฏิบัติยากอย่างยิ่ง เพราะว่าต้องใช้ระยะเวลาเวลายาวนานในการดำเนินการเพื่อที่จะให้ได้ผลที่ถูกต้องและแน่นอนในการสำรวจเพื่อที่จะสามารถระบุถึงปริมาณของสัตว์น้ำประเภทต่าง ๆ ที่อาจจับได้โดยไม่มีผลกระทบต่อส่วนแบ่งล้อมทางธรรมชาติ และเป็นปริมาณที่ถือว่าพอเหมาะสม ไม่มากเกินขนาด หรือน้อยเกินขนาด เพื่อที่จะได้รับผลประโยชน์สูงสุดจากทรัพยากรที่มีชีวิตในเขตเศรษฐกิจจำเป็นตามวัตถุประสงค์ของอนุสัญญานี้ ตลอดจนการดำเนินการดังกล่าวต้องใช้ความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีที่สูงมากมาเป็นเครื่องช่วยและค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ เช่นว่าต้องสูงเป็นอย่างมากด้วยเช่นกัน

ดังนั้นจึงเป็นที่คาดหมายได้ว่าประเทศส่วนใหญ่ที่เป็นภาคแห่งอนุสัญญาฉบับนี้และมีสถานะเป็นประเทศกำลังพัฒนา หรือต้องพัฒนาเป็นจำนวนมาก อาจไม่อยู่ในฐานะที่สามารถจะปฏิบัติตามภารกิจที่ได้กำหนดขึ้นดังกล่าวได้ หรืออาจไม่มีความเต็มใจที่จะดำเนินการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของอนุสัญญานี้ เนื่องจากว่าส่วนหนึ่งของภารกิจที่ล้วนเปลืองและ

ปฏิบัติได้อย่างยกมาคนนี้ คือการกำหนดปริมาณลัตว์น้ำที่อาจทำการประมงได้เพื่อที่จะได้รักษาส่วนเกินจากข้อความสามารถในการทำประมงของรัฐชายฝั่ง อันจะส่งผลให้รัฐอื่นสามารถเข้ามาแสวงหาผลประโยชน์จากทรัพยากรที่มีชีวิตในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของตนได้ ดังที่มีการตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า วัตถุประสงค์ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 61 แห่งอนุสัญญาสหประชาชาติ ว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 นั้น เป็นการสรุปจากข้อสันนิษฐานเชิงไม่ได้รับการนับถือว่า หันนี้โดยเข้าใจว่ารัฐชายฝั่งทั้งหลายมีความตั้งใจและสามารถที่จะปฏิบัติภารกิจดังกล่าวนี้ได้อย่างจริงจัง และถูกต้องตามหน้าที่ที่ได้กำหนดไว้พร้อมกับการมีสิทธิอยู่ในเขตของตน แต่ข้อสันนิษฐานเช่นว่านี้ขัดกับความเป็นจริงโดยล้วนเชิง ดังนั้นแม้ว่าบทบัญญัติที่กำหนดหน้าที่ให้รัฐชายฝั่งปฏิบัติเพื่อการอนุรักษ์ และจัดการทรัพยากรธรรมชาติที่มีชีวิตในเขตเศรษฐกิจจำเพาะนั้น ยังคงมีอยู่ไว้ก็ตามแต่เปรียบเสมือนหนึ่งว่าเป็นเพียงตัวอักษรที่ตายแล้ว (*as a dead letter*) เชิงไม่มีผลบังคับใช้แต่อย่างใดในบริเวณทะเล ๆ ส่วนของโลกนั้นเอง (Pardo 1983, 498)

นอกจากนี้แล้วในส่วนของทรัพยากรที่มีชีวิตที่มีความเกี่ยวข้องหรือปราบัยให้เห็นในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐชายฝั่งตั้งแต่สองแห่งขึ้นไป หรือในบริเวณทะเลเชิงประชิดกับเขตเศรษฐกิจจำเพาะต่าง ๆ นั้น อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ได้กำหนดพันธกรณีในเชิงแนะนำ หรือสนับสนุน (*hortatory*) โดยรัฐชายฝั่งควรคำนึงถึงบทบาทของความร่วมมือระหว่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นการร่วมมือโดยตรงระหว่างรัฐชายฝั่งที่เกี่ยวข้องหรือประสานกับองค์กรระหว่างประเทศตัวต่าง ๆ ที่เหมาะสมเพื่อกำหนดมาตรการอนุรักษ์และพัฒนาใช้ประโยชน์จากประชากรลัตวน้ำตั้งกล่าวในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐชายฝั่งเหล่านี้ (CLOS มาตรา 63) หันนี้ได้มีการระบุถึงมาตรการที่เกี่ยวกับชนิดพันธุ์ทรัพยากรธรรมชาติที่มีชีวิตไว้ด้วย ดังเช่น ลัตวน้ำที่ย้ายถิ่นอยู่เสมอ (*highly migratory species*) (CLOS มาตรา 64) ลัตว์ทะเลที่เลี้ยงลูกด้วยนม (*marine mammals*) (CLOS มาตรา 65) และลัตวน้ำที่มีแหล่งกำเนิดบริเวณหนึ่งแต่ไปโถเป็นตัวเดิมวัยอีกแห่งหนึ่งด้วย (*anadromous stocks and catadromous species*) (CLOS มาตรา 66-67)

(2) ลิฟธิอธิปไตยของรัฐชายฝั่ง เนื้อที่รัฐฯ ได้ไม่มีชีวิต

ในส่วนของการใช้ลิฟธิอธิปไตยของรัฐชายฝั่ง เนื้อที่รัฐฯ ได้ไม่มีชีวิต ในเขตเศรษฐกิจ จำเพาะนั้น อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ไม่ได้มีการกล่าวถึงมากนัก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการใช้ลิฟธิอธิปไตยของรัฐชายฝั่ง เนื้อที่รัฐฯ ได้ไม่มีชีวิต ในบริเวณเดียวกัน เช่น ไทยที่วิชีชีว์เป็นบริเวณที่ซ้ำซ้อนกัน โดยในเขตดังกล่าวในรัฐชายฝั่ง ได้ประกาศความมีลิฟธิ อธิปไตย เนื้อที่รัฐฯ ได้ไม่มีชีวิต ตั้งแต่คำประกาศของประธานาธิบดี Truman แห่ง ประเทศสหรัฐอเมริกา ในปี ค.ศ. 1945 แล้ว และต่อมาได้เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไป และถูก นำมานยูนิตไว้เป็นส่วนหนึ่งของอนุสัญญาฉบับนี้ เช่นเดียวกัน ซึ่งจะได้กล่าวต่อไป

อย่างไรก็ตามมีการกำหนดไว้อย่างกว้าง ๆ ว่า ในเขตเศรษฐกิจ จำเพาะนั้นรัฐชายฝั่งย่อมมีลิฟธิอธิปไตย เนื้อที่รัฐฯ ได้ไม่มีชีวิต และไม่มีชีวิต เพื่อวัตถุ- ประสงค์แห่งการสำรวจ และการแสวงหาประโยชน์ รวมทั้งการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากร ธรรมชาติดังกล่าวในบริเวณทั่วไป เนื้อพื้นดินใต้ท้องทะเล (the waters superjacent to the sea-bed) พื้นดินใต้ท้องทะเล (sea-bed) และดินใต้ผิวพื้นดินใต้ท้องทะเล (subsoil) ตลอดจนกิจกรรมอื่น ๆ อันเกี่ยวเนื่องกับการแสวงหาประโยชน์และการสำรวจ ทางเศรษฐกิจภายในเขตนี้ด้วย เช่น การผลิตพลังงานจากน้ำ กระแสน้ำ และลม เป็นต้น (CLOS มาตรา 56 วรรค 1 (a)) นอกจากนี้ยังได้มีการระบุไว้อย่างชัดเจนว่าลิฟธิอธิปไตย ต่าง ๆ ของรัฐชายฝั่งตามที่ได้กำหนดไว้ในส่วนที่เกี่ยวกับพื้นดินใต้ท้องทะเล และดินใต้ผิวพื้นดิน ใต้ท้องทะเล ให้ปฏิบัติโดยอนุโตามบทบัญญัติว่าด้วยไฟล์ที่วิปการ แห่งอนุสัญญาฉบับเดียวกันนี้ (CLOS มาตรา 56 วรรค 3)

2.2.2 เขตอำนาจ (jurisdiction) รัฐชายฝั่งย่อมมีเขตอำนาจในเขตเศรษฐกิจ จำเพาะตามที่อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 บัญญัติไว้เกี่ยวกับเรื่องดังต่อไปนี้คือ

1. การสร้างและการใช้เครื่องเทียม สิ่งติดตั้ง และสิ่งก่อสร้างต่าง ๆ
2. การวิจัยทางวิทยาศาสตร์ทางทะเล
3. การน้อมถั่งและ การอนุรักษ์สภาวะแวดล้อมทางทะเล (CLOS มาตรา

เขตอำนาจ (jurisdiction) หรือบางครั้งอาจมีการเรียกว่า เขตที่มีอำนาจทางกฎหมายจำกัดเพาะ (พิพากษ์ ตั้ง ลีบกุล 2538, 8) หมายความว่าเป็นเขตที่รัฐชายฝั่งมีอำนาจในการออกกฎหมายโดยฝ่ายนิติบัญญัติ และมีการบังคับใช้กฎหมายนั้นโดยฝ่ายบริหารและฝ่ายดุลยการ ทั้งนี้เขตอำนาจจะแตกต่างจากลิฟธิอิปไปโดย ซึ่งจะมีลักษณะของการห่วงกันเนื่องจาก มีความเป็นเจ้าของทรัพยากรธรรมชาติในเขตเศรษฐกิจจำกัดเพาะแต่เพียงผู้เดียว ทั้งนี้ลิฟธิใน การห่วงกันแต่เพียงผู้เดียว นี้ รัฐชายฝั่งย่อมมี "เขตอำนาจ" ใน การออกกฎหมายและบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติอยู่ในตัวเองแล้ว แต่ถ้าเป็นกรณีที่รัฐชายฝั่งมีเพียง "เขตอำนาจ" เท่านั้น รัฐชายฝั่งอาจไม่มีลิฟธิในการที่จะห่วงกันแต่เพียงผู้เดียว เพราะว่า รัฐอื่นอาจมีลิฟธิในการห่วงกันเกี่ยวกันเรื่องดังกล่าวด้วย หรืออาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า ลิฟธิอิป-โดยมีความหมายรวมถึง เขตอำนาจของอาจไม่รวมถึงการมีลิฟธิอิปโดยตัวย (จุนพต สายสุนทร 2536, 82-83)

(1) เขตอำนาจของรัฐชายฝั่ง เนื้อการสร้างและการใช้เกาเที่ยม ลิฟติดตั้ง และลิฟก่อสร้าง สำหรับกรณีที่รัฐชายฝั่งมีเขตอำนาจเกี่ยวกับการสร้างและการใช้เกาเที่ยม ลิฟติดตั้งหรือลิฟก่อสร้างภายใต้เขตเศรษฐกิจจำกัดเพาะของตนนั้น ได้รับการยืนยันจากอนุสัญญาฉบับเดียวกันนี้ว่ารัฐชายฝั่งมีลิฟธิแต่เพียงผู้เดียว (exclusive rights) ในการสร้าง หรืออนุญาตให้สร้าง และควบคุมการสร้าง การดำเนินงานและการใช้เกาเที่ยม รวมทั้งลิฟติดตั้ง หรือลิฟก่อสร้างอื่น ๆ ที่ได้ดำเนินการเพื่อวัตถุประสงค์ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 56 แห่งอนุสัญญา เกี่ยวกับการสำรวจและแสวงหาประโยชน์จากการธรรมชาติ และวัตถุประสงค์ อื่น ๆ อันเกี่ยวเนื่องกับทางเศรษฐกิจในเขตเศรษฐกิจจำกัดเพาะ หรือมีลิฟธิแต่เพียงผู้เดียวใน การควบคุมมิให้มีการใช้ลิฟติดตั้งหรือลิฟก่อสร้าง ได้ท้อใจรุกวนต่อการใช้ลิฟธิต่าง ๆ ของรัฐชายฝั่งในเขตเศรษฐกิจจำกัดเพาะ (CLOS มาตรา 60 วรรค 1)

นอกจากการที่รัฐชายฝั่งมีเขตอำนาจแต่เพียงผู้เดียวเหนือการเที่ยม ลิฟติดตั้งและลิฟก่อสร้างดังกล่าวแล้ว รัฐชายฝั่งยังมีเขตอำนาจแต่เพียงผู้เดียวในการที่จะออกกฎหมายและข้อบังคับใดที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา วัชภูการ สาธารณสุข ความปลอดภัย และ การเข้าเมืองในบริเวณที่กระทำการดังกล่าวด้วย (CLOS มาตรา 60 วรรค 2)

ในการก่อสร้าง เกาะเทียม สิ่งติดตั้ง หรือลิ้งก่อสร้างอื่นๆ รัฐชาญฝังต้องแจ้งให้ทราบอย่างเป็นทางการว่าจะต้องมีการปฏิบัติการระบุกิจจุลโดยตลอดเวลาด้วย หากว่าลิ้งก่อสร้าง หรือสิ่งติดตั้งใดถูกหลักทิ้ง หรือไม่ได้ใช้อีกต่อไปแล้วจะต้องรื้อถอนออกไปเพื่อความปลอดภัยในการเดินเรือ ทั้งนี้ควรคำนึงถึงมาตรฐานระหว่างประเทศที่ได้รับการยอมรับอย่างทั่วไป ซึ่งกำหนดขึ้นโดยองค์กรระหว่างประเทศมีอำนาจเกี่ยวกับเรื่องนี้ และในการรื้อถอนตั้งกล่าวคราวคำนึงถึงผลกระทบต่อการประมง สิ่งแวดล้อมทางทะเล รวมทั้งลักษณะและหน้าที่ของรัฐอื่นประกอบด้วยและจะต้องแจ้งให้รู้โดยทั่วไปดังรายละเอียดของสิ่งติดตั้ง หรือลิ้งก่อสร้าง ได้ที่ไม่สามารถรื้อถอนออกไปได้ด้วยไม่ว่าจะเป็นตำแหน่งที่ตั้ง ความลึก หรือขนาดของลิ้งที่เหลืออยู่ เป็นต้น (CLOS มาตรา 60 วรรค 3) ซึ่งมาตรการเหล่านี้เพื่อเหตุผลของความปลอดภัยในการเดินเรือในเขตเศรษฐกิจจำเพาะนั้นเอง

นอกจากนี้แล้วถ้ารัฐชาญฝังพิจารณาแล้วเห็นว่ามีความจำเป็นเพื่อวัตถุประสงค์เกี่ยวกับความปลอดภัยรัฐชาญฝังอาจกำหนด "เขตปลอดภัย" (safety zones) ที่เหมาะสมรอบบริเวณเกาะเทียม สิ่งติดตั้ง หรือลิ้งก่อสร้าง รวมทั้งอาจกำหนดมาตรการใด ๆ เพื่อให้เกิดความแน่ใจในความปลอดภัยทั้งของการเดินเรือและการใช้เกาะเทียม สิ่งติดตั้ง และลิ้งก่อสร้างในบริเวณต่างกัน (CLOS มาตรา 60 วรรค 4) ทั้งนี้ควรมีการวัดของ "เขตปลอดภัย" ซึ่งกำหนดโดยรัฐชาญฝังนี้จะต้องพิจารณาจากมาตรฐานระหว่างประเทศที่ยอมรับกันประกอบด้วย โดยในเขตตั้งกล่าวที่ต้องกำหนดอย่างสมเหตุสมผลและมีความล้มเหลว กับลักษณะและหน้าที่ของเกาะเทียม สิ่งติดตั้ง และลิ้งก่อสร้างในบริเวณนั้นด้วย ทั้งนี้เขตปลอดภัยจะมีความกว้างไม่เกิน 500 เมตร โดยรอบของเกาะเทียม สิ่งติดตั้ง และลิ้งก่อสร้าง ซึ่งวัดจากจุดแต่ละจุดของขอบนอกสุดของสถานที่เหล่านี้ เว้นแต่ว่าจะได้รับอนุญาตให้เป็นอย่างอื่นตามมาตรฐานระหว่างประเทศซึ่งเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไป หรือตามคำแนะนำขององค์กรระหว่างประเทศที่มีอำนาจและการกำหนดเขตปลอดภัยนี้จะต้องแจ้งให้ทราบอย่างเป็นทางการด้วย (CLOS มาตรา 60 วรรค 5)

ในการเดินเรือผ่านหรือเข้ามาในบริเวณที่มีเกาะเทียม สิ่งติดตั้ง หรือลิ้งก่อสร้าง เรือต่าง ๆ ต้องให้ความเคารพ และปฏิบัติตามมาตรการต่าง ๆ เพื่อความปลอดภัย ดังที่ได้กำหนดไว้ในเขตปลอดภัย และเป็นไปโดยสอดคล้องกับมาตรฐานระหว่างประเทศที่ได้รับ

การยอมรับโดยทั่วไป (CLOS มาตรา 60 วรค 6) อย่างไรก็ตามในการสร้างเก้าเที่ยม สิ่งติดตั้งและสิ่งก่อสร้างต่าง ๆ นั้น หรือการกำหนดเพ淳ปลดภัยของรัฐชาวยังจะต้องไม่เป็นการขัดขวางต่อเส้นทางเดินเรือระหว่างประเทศ (CLOS มาตรา 60 วรค 7)

อย่างไรก็ตามในบรรดาเก้าเที่ยม สิ่งติดตั้ง หรือสิ่งก่อสร้างต่าง ๆ เหล่านี้ ไม่มีสถานะเป็นเก้าตามนัยแห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ดังนั้น จึงไม่สามารถที่จะมีทะเบียนพาณิชย์ของตนเองได้ และการคงอยู่ของสิ่งต่าง ๆ นี้ไม่ผลผลกระทบต่อการกำหนดทะเบียนพาณิชย์ เช่นเศรษฐกิจจำเพาะ หรือให้ทวีปของรัฐชาวยังแต่อย่างใด (CLOS มาตรา 60 วรค 8) ทั้งนี้แตกต่างจากการมีของเก้าซึ่งเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติโดยมีความหมายว่าเป็นบริเวณพื้นแผ่นดินที่ซึ่งถูกล้อมรอบด้วยน้ำ และโผล่พ้นน้ำขณะที่น้ำขึ้นสูงสุด ทั้งนี้ เก้าในลักษณะนี้สามารถมีทะเบียนพาณิชย์ เช่นต่อเนื่อง เช่นเศรษฐกิจจำเพาะ และให้ทวีปของตนเองได้ เว้นแต่ว่าจะเป็นโดยพินช์มนุษย์ไม่สามารถอาศัยอยู่ หรือไม่สามารถใช้ชีวิตในทางเศรษฐกิจตัวยัตน์เองได้ โดยพินช์ชั่นว่านี้ไม่สามารถที่จะมีเขตเศรษฐกิจจำเพาะ หรือให้ทวีปเป็นของตนเองได้ (CLOS มาตรา 121) ข้อนี้สังเกตของอนุสัญญานี้ในส่วนที่เกี่ยวกับโดยพินน์ระบุเพียงแต่ว่าไม่สามารถที่จะมีเขตเศรษฐกิจและให้ทวีปเท่านั้น ดังนั้นโดยพินเหล่านี้จึงอาจที่จะมีทะเบียนพาณิชย์ และเขตต่อเนื่องของตนเองได้เพื่อว่าไม่มีการกำหนดห้ามไว้แต่อย่างใด

(2) เขตอำนาจของรัฐชาวยังผู้หนึ่งหนึ่งของการวิจัยทางวิทยาศาสตร์

การป้องกันและการอนุรักษ์สภาวะแวดล้อมทางทะเล สำหรับกรณีที่รัฐชาวยังผู้หนึ่งหนึ่ง กิจกรรมต่าง ๆ อันเกี่ยวข้องกับการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ทางทะเล หรือการป้องกันและ การอนุรักษ์สภาวะแวดล้อมทางทะเลในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของตนนั้น ไม่ได้มีการบัญญัติไว้ในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ว่าให้อยู่ภายใต้เขตอำนาจแต่เพียงผู้เดียวของรัฐชาวยังผู้อย่างใด ดังเช่นกรณีของการมีเขตอำนาจหนึ่งของการสร้างและการใช้เก้าเที่ยม สิ่งติดตั้ง หรือสิ่งก่อสร้าง ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ดังนั้นกิจกรรมต่าง ๆ อันเกี่ยวกับการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ทางทะเล การป้องกันและการอนุรักษ์สภาวะแวดล้อมทางทะเล อาจอยู่ภายใต้เขตอำนาจของรัฐชาวยังผู้ และรัฐอื่นในขณะเดียวกันก็ได้ ทั้งนี้กิจกรรมต่าง ๆ นี้โดยลักษณะแล้วจะต้องอาศัยความร่วมมือระหว่างประเทศ จากรัฐที่มีอาณาเขตทางทะเล

ประชีดติดกัน หรือ ความร่วมมือกันในระดับภูมิภาค โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในเรื่องเกี่ยวกับการป้องกันและอนุรักษ์สภาวะแวดล้อมทางทะเลซึ่งเป็นปัญหาที่ต้องการความร่วมมือระหว่างประเทศอย่างมาก เนื่องจากว่า เป็นปัญหาที่จะต้องมีมาตรการร่วมกันเพื่อดำเนินการอย่างเป็นระบบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งระหว่างรัฐในภูมิภาคเดียวกันดังนั้นกิจกรรมต่าง ๆ ในเรื่องนี้จึงอาจอยู่ภายใต้เขตอำนาจของรัฐชายฝั่งและรัฐอื่นในภูมิภาคเดียวกันก็ได้ ทั้งนี้ความสำคัญของปัญหาดังกล่าวนี้เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไป และได้ถูกน้อมถอดใจไว้โดยเฉพาะในส่วนที่ 12 แห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982

ส่วนในกรณีการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ทางทะเลอาจดำเนินการโดยเรือต่างชาติซึ่งมีความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสูงกว่า หรือโดยความร่วมมือและสนับสนุนจากรัฐต่างชาติ ทั้งนี้เพราะการดำเนินกิจกรรมในด้านนี้รัฐชายฝั่งซึ่งเป็นประเทศกำลังพัฒนาโดยส่วนใหญ่อาจไม่มีความพร้อมที่จะปฏิบัติได้ หรืออาจคำนึงว่าเป็นผลประโยชน์ที่ใกล้เกินไปกว่าการแสวงหาประโยชน์จากทะเลในด้านอื่น ๆ ตามที่เป็นอยู่ในปัจจุบันของตน ดังนั้นการที่เรือต่างชาติซึ่งทำการสำรวจวิจัยเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ทางทะเลภายในบริเวณเขตเศรษฐกิจจำเพาะนั้นย่อมอยู่ภายใต้เขตอำนาจของรัฐชายฝั่งแต่ในขณะเดียวกัน เรือนี้จะต้องปฏิบัติตามกฎหมายของรัฐเจ้าของลัญชาติของเรือด้วย ดังเช่น กฎหมายของเรือต่างชาติว่าด้วยการถ่ายทอดเทคโนโลยีให้กับรัฐอื่น เป็นต้น (จุฬา สายสุนגר 2536, 84)

อย่างไรก็ตามในการใช้สิทธิอธิบดีโดยเหนือกวาระบบทรัมชาติ หรือการมีเขตอำนาจในการออกกฎหมาย หรือข้อบังคับใดต่อการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐชายฝั่งตามที่กำหนดไว้ในอนุสัญญาฉบับนี้ จะต้องคำนึงถึงสิทธิและหน้าที่ของรัฐอื่นที่มีอยู่ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของตน ทั้งนี้จะต้องปฏิบัติให้เป็นไปโดยสอดคล้องกับบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาดังกล่าวด้วย (CLOS มาตรา 56 วรรค 2) สิทธิของรัฐอื่นในเขตเศรษฐกิจจำเพาะดังเช่นเดียวกับในกรณีการเดินเรือ บินผ่าน การวางแผนและท่องเที่ยวทางทะเล เป็นต้น

2.3 สิทธิของรัฐอื่นในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ

ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะนั้นแม้ว่ารัฐชายฝั่งจะมีสิทธิอธิบดีโดยเหนือกวาระบบทรัมชาติทั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต รวมทั้งมีเขตอำนาจเกี่ยวกับการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ เช่น

การสร้างและการใช้เก้าอี้ลม ลังติดตั้ง ลังก่อสร้าง หรือการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ทางทะเล การป้องกันและการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมทางทะเล ดังกล่าวข้างต้นแล้วก็ตาม แต่ การใช้ลิฟธิอิชิปโดยหรือการมีเขตอำนาจหนึ่งอิทธิกรรมต่าง ๆ ของรัฐชายฝั่งนี้ต้องคำนึงถึง ลิฟธิของรัฐอื่นในเขตเศรษฐกิจจำเพาะด้วยเช่นกัน ทั้งนี้เป็นผลมาจากการประนีประนอมของ รัฐต่าง ๆ ที่แสวงหาประโยชน์จากห้องทะเลในตัวนั้น ๆ กันและได้รับการบัญญัติไว้ในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ซึ่งได้กำหนดตั้งลิฟธิและหน้าที่ของ รัฐอื่นในเขตเศรษฐกิจจำเพาะไว้ดังต่อไปนี้

1. รัฐทุกรัฐไม่ว่าจะเป็นรัฐมีชายฝั่ง (coastal states) หรือรัฐไม่มีชายฝั่ง (land-locked states) ก็สามารถใช้ลิฟธิตามที่บัญญัติไว้ในอนุสัญญาฉบับนี้ในเรื่องเกี่ยวกับ เสรีภาพในการเดินเรือและบินผ่าน การวางแผนชายฝั่งและห้องทะเล รวมทั้งเสรีภาพในการ ใช้ห้องทะเลโดยประการอื่น ๆ ซึ่งอนุสัญญาฯ กำหนดด้วยกฎหมายระหว่างประเทศ อันเกี่ยวข้องกับการใช้ เสรีภาพในกิจกรรมต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้นนี้ เช่น การใช้ห้องทะเลซึ่งเกี่ยวกับการทำงานของ เรือ อากาศยาน การวางแผนชายฝั่งและห้องทะเล ทั้งนี้ต้องเป็นการปฏิบัติโดยสอดคล้องกับ บทบัญญัติในอนุสัญญาฯ

2. ลิฟธิและหน้าที่ต่าง ๆ ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 88-115 แห่งอนุสัญญา ฉบับนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับห้องทะเลล่วง และตามกฎหมายที่อื่น ๆ ของกฎหมายระหว่างประเทศที่ เกี่ยวข้องกับเรื่องดังกล่าวนี้สามารถนำมานั่งคุ้มใช้ได้โดยอนุโลมในเขตเศรษฐกิจจำเพาะเท่า ที่ไม่ขัดกับบทบัญญัติที่กำหนดไว้ในส่วนที่เกี่ยวกับเขตเศรษฐกิจจำเพาะ

3. ในการใช้ลิฟธิหรือการปฏิบัติตามหน้าที่ของรัฐอื่นในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาฉบับนี้ จะต้องคำนึงถึงลิฟธิและหน้าที่ของรัฐชายฝั่งประจำด้วย และ จะต้องปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับต่าง ๆ ของรัฐชายฝั่งที่ได้กำหนดไว้โดยสอดคล้องกับ อนุสัญญาฯ และหลักเกณฑ์อื่นแห่งกฎหมายระหว่างประเทศ (CLOS มาตรา 58)

2.3.1 ลิฟธิของรัฐอื่นในการเดินเรือ จากบทบัญญัติตั้งกล่าวที่ก่อสร้าง สามารถที่ จะใช้เสรีภาพในการเดินเรือในเขตเศรษฐกิจจำเพาะได้ ทั้งนี้ในการใช้ลิฟธิของการเดินเรือ หมายความร่วมถึงเสรีภาพในการเดินเรือทุกประเภทไม่ว่าจะเป็น เรือรบ เรือดำเนิน เรือ-

บรรทุกน้ำมัน เรือสินค้า หรือแม้แต่เรือประมงก็ตาม โดยเป็นการใช้บริการในการเดินเรือ ไม่ว่าของร้อนใดก็ตาม ในลักษณะที่เคยมีอยู่ในทะเลหลวงก่อนที่จะกล้ายมาเป็นเขตเศรษฐกิจ จำเพาะของร้อนชายฝั่งนั้นเอง

อย่างไรก็ตามปัญหาอาจเกิดขึ้นได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในการเดินเรือ ประมงต่างชาติที่เดินเรือผ่านเขตเศรษฐกิจจำเพาะของร้อนชายฝั่งจะต้องเเครนและปฏิบัติตามกฎหมายหรือข้อบังคับของร้อนชายฝั่งที่กำหนดขึ้นเพื่อใช้บังคับในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของตน ทั้งนี้มีข้อจำกัดแต่เพียงว่ากฎหมายและข้อบังคับของร้อนชายฝั่งนั้นจะต้องกำหนดโดยสอดคล้องกัน อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 และหลักกฎหมายระหว่างประเทศอื่นที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ดังนั้นกฎหมายหรือข้อบังคับของร้อนชายฝั่ง เช่นว่านี้ไม่อาจที่จะมีผลกระทำ กระเทือนต่อบริการใน การเดินเรือของร้อนอื่นในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของตนได้ แต่หาก ข้อเท็จจริงปรากฏว่าการออกกฎหมายหรือข้อบังคับของร้อนชายฝั่งเพื่อที่จะควบคุมการเดินเรือ ผ่านของเรือต่างชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เรือประมงนั้น บางร้อนใช้สิทธิ์ดังกล่าวนี้ในลักษณะ ที่ค่อนข้างจะเข้มงวดเกินไปจนก่อให้เกิดความขัดแย้งระหว่างร้อนชายฝั่งและ เรือประมงต่างชาติ อยู่เสมอ ๆ เนื่องจากว่าร้อนอื่นนั้นเห็นว่ามาตรการควบคุมการผ่านของเรือประมงต่างชาติ ของร้อนชายฝั่ง เป็นการขัดต่อหลักการแห่งบริการใน การเดินเรือในเขตเศรษฐกิจจำเพาะตาม ที่กำหนดรับรองไว้ในอนุสัญญาฉบับนี้

การดำเนินมาตรการต่าง ๆ ของร้อนชายฝั่งที่ใช้ในการควบคุมการผ่าน ของเรือประมงต่างชาติในเขตเศรษฐกิจจำเพาะนั้น ได้มีการรวบรวมมาตรการเหล่านี้จาก ลักษณะที่เข้มงวดที่สุดอันถือว่าขัดกับหลักบริการใน การเดินเรือในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ จนถึง มาตรการที่ใช้ในลักษณะที่น้อยจะรับได้ว่าไม่ขัดต่อบริการใน การเดินเรือในเขตเศรษฐกิจ จำเพาะของร้อนชายฝั่ง (สมิต ธรรมเชื้อ 2538, 65-69 ; จุ่มพต สายสุนทร 2536, 86-88) เช่นกรณีดังต่อไปนี้

1. การห้ามเรือผ่านเขตเศรษฐกิจจำเพาะ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตโดย ขัดจังจากร้อนชายฝั่ง

มาตรการดังกล่าวเป็นแนวปฏิบัติของประเทศไทย ซึ่งได้ออกกฎหมาย ในปี ค.ศ. 1976 โดยมีลักษณะที่เป็นการกำหนดห้ามเรือประมงต่างชาติแล่นผ่านเขตเศรษฐกิจ

จำเพาะของตน เว้นแต่ว่าจะได้รับอนุญาตก่อน ซึ่งกฎหมายในลักษณะดังกล่าวนี้ถือได้ว่าขัดต่อหลักบริการในการเดินเรือในเขตเศรษฐกิจจำเพาะตามที่ได้บัญญัติไว้ในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 อย่างชัดแจ้ง เนื่องจากว่าไม่มีบทบัญญัติใดแห่งอนุสัญญาดังกล่าว หรือหลักกฎหมายระหว่างประเทศอื่นใดที่ให้อำนาจแก่รัฐชายฝั่งในการที่จะห้ามการผ่านของเรือต่างชาติในเขตเศรษฐกิจจำเพาะก่อนได้ที่ให้อำนาจแก่รัฐชายฝั่งในการที่จะห้ามการผ่านของเรือต่างชาติในเขตเศรษฐกิจจำเพาะก่อนได้รับอนุญาตจากรัฐชายฝั่งนั้น เรือต่างชาติยังสามารถที่จะใช้สิทธิการผ่านโดยสุจริตได้ โดยไม่ต้องขออนุญาตจากรัฐชายฝั่งก่อน

2. การปฏิบัติต่อเรือที่ผ่านเขตเศรษฐกิจจำเพาะในทำนองเดียวกันกับการผ่านทะเลเออามาเซต

กรณีดังกล่าวซึ่งเนื่องมาจากการประกาศขยายเขตความกว้างของทะเลอาณาเขตของรัฐชายฝั่งออกไปเป็นระยะ 200 ไมล์ของชายฝั่งในลาดินอเมริกา เช่น เอกวาดอร์ นิカラากัว เปรู บราซิล เป็นต้น ซึ่งรัฐชายฝั่งเหล่านี้ปฏิบัติต่อเรือประมงต่างชาติในลักษณะเดียวกันกับการที่เรือประมงนั้นเดินเรือผ่านทะเลเออามาเซตโดยการอ้างสิทธิการผ่านโดยสุจริตนั้นเอง ดังนั้นหากว่าเรือประมงของต่างชาติที่เดินเรือผ่านบริเวณทะเลดังกล่าวซึ่งของรัฐชายฝั่งได้ทำการได้อันถือได้ว่าเป็นการผ่านโดยไม่สุจริตแล้ว เช่น ทำการประมงโดยไม่ได้รับอนุญาตหรือกระทำการฝ่าฝืนกฎหมาย หรือข้อบังคับโดยของรัฐชายฝั่ง รัฐชายฝั่งอาจดำเนินการเพื่อป้องกันการผ่านโดยไม่สุจริตนั้นได้ เช่น ปฏิเสธไม่ให้เรือต่างชาติผ่าน หรือให้ออกจากน่านน้ำของตน หรืออาจทำการจับกุมเรือนั้นได้ เป็นต้น

3. รัฐชายฝั่งกำหนดเส้นทางเดินเรือ (sea lanes) หรือแผนแบ่งแนวจราจร (traffic separation schemes) ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของตน

เนื่องจากว่าไม่มีบทบัญญัติใดในอนุสัญญาสหประชาชาติ ว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 กำหนดให้รัฐชายฝั่งดำเนินการเกี่ยวกับเส้นทางเดินเรือ หรือแผนแบ่งแนวจราจรในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ดังนั้นการที่จะพิจารณาว่าการกระทำดังกล่าวนี้ขัดต่อหลักบริการในการเดินเรือในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐชายฝั่งหรือไม่นั้น จะต้องพิจารณาถึงความเหมาะสมสมของกำหนดเส้นทางเดินเรือ หรือแผนแบ่งแนวจราจร เช่นว่ามีเป็นการดำเนินการเพื่อประโยชน์ร่วมกันในการเดินเรือ เพื่อความปลอดภัยในการเดินเรือ หรือเพื่อเป็นการป้องกันทรัพยากรธรรมชาติของรัฐชายฝั่งหรือไม่ประกอบด้วย และการกำหนดของรัฐชายฝั่งจะต้องไม่

ก่อให้เกิดภาระแก่เรือต่างชาติที่มีบริการใน การเดินเรือมากเกินสมควร เช่น ระยะทาง และเวลาในการเดินเรือมากขึ้นกว่าเดิมทางที่เคยใช้อยู่แต่เดิม หรือการที่จะต้องเสียค่าใช้จ่ายในการเดินเรือเพิ่มขึ้น เป็นต้น ด้วยอย่างรัฐชายฝั่งที่มีการกำหนดเส้นทางเดินเรือในเขตเศรษฐกิจ จำเพาะดังเช่นกรณีของอินเดีย ชีเซลล์ หรือ ปากีสถาน เป็นต้น

4. การกำหนดให้เรือประมงต่างชาติที่จะผ่านเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐชายฝั่งต้องแจ้งให้ทราบถึงการผ่าน

มาตรการของรัฐชายฝั่งในการกำหนดให้เรือต่างชาติต้องแจ้งให้ทราบถึงการผ่านเขตเศรษฐกิจจำเพาะ โดยไม่ต้องรอให้รัฐชายฝั่งอนุญาตก่อนนั้นไม่ถือว่าขาดต่อการใช้บริการใน การเดินเรือแต่อย่างใด แต่อย่างไรก็ตามข้อกฎหมายนี้ที่ว่าจะต้องแจ้งให้ทราบล่วงหน้าเป็นเวลานานเท่าใด หรือวิธีการในการแจ้งนั้นยังแยกเป็นสองส่วน ทั้งนี้ถ้ามีการกำหนดให้เรือประมงต่างชาติต้องแจ้งล่วงหน้าเป็นเวลานาน หรือวิธีการแจ้งยังยุ่งยากเกินไปก็อาจก่อให้เกิดความไม่สงบได้ เนื่องจากการเดินเรือผ่านเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐชายฝั่งอาจเป็นภาระก้ามอย่างเป็นประจำและเวลาต่อเนื่องกันก็ได้ รัฐชายฝั่งที่มีการกำหนดให้เรือประมงต่างชาติต้องแจ้งล่วงหน้าก่อนเดินทางเข้าไปในน่านน้ำของตน และถ้าหากว่าไม่มีการดำเนินการดังกล่าวแล้วพบปลาในเรือประมงนั้นให้สั่นนิชฐานว่าได้ลักลอบจับปลาในน่านน้ำของตน เว้นแต่จะพิสูจน์ได้เป็นอื่น เช่น มาเลเซีย ชีเซลล์ และคานาดา เป็นต้น

5. การกำหนดให้เรือประมงต่างชาติจัดเก็บอุปกรณ์การทำการประมงในขณะผ่านเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐชายฝั่ง

มาตรการดังกล่าวถือได้ว่าเป็นมาตรการขั้นต่ำที่รัฐชายฝั่งห้าวไปใช้ใน การคุ้มครองทรัพยากรประมงของตน โดยกำหนดให้เรือประมงต่างชาติต้องจัดเก็บเครื่องมือประมงให้อยู่ในลักษณะที่ไม่ได้ใช้ทำการประมง ซึ่งหลักการเก็บอุปกรณ์ทำการประมงให้เรียบร้อย ในขณะเดินเรือผ่านเขตเศรษฐกิจจำเพาะนี้ หากไม่จัดเก็บแล้วให้สั่นนิชฐานว่าลักลอบทำการประมงในน่านน้ำของรัฐชายฝั่งดังเช่นกรณีของประเทศไทย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ อินเดีย เป็นต้น อย่างไรก็ตามในการกำหนดให้เรือประมงต่างชาติจัดเก็บอุปกรณ์การทำการประมง ในขณะที่ผ่านเขตเศรษฐกิจจำเพาะนั้นจะต้องไม่เป็นการเข้มงวดเกินสมควรจนก่อให้เกิดอุบัติเหตุต่อการใช้บริการใน การเดินเรือได้ เพราะโดยลักษณะของอุปกรณ์การทำการประมงบางประเภทอาจจัดเก็บได้ยากและ

ง่ายไม่ก่อให้เกิดความยุ่งยากแก่เรือประมงต่างชาติในการจัดเก็บให้เรียนร้อย ดังเช่นอุปกรณ์ประมงประเภทที่ใช้เบ็ดรวมน้ำลึก เป็นต้น แต่ถ้าเป็นอุปกรณ์การประมงในการใช้จับปลาทูน่าโดยใช้วันล้อม อาจก่อให้เกิดปัญหามากพอสมควรในการจัดเก็บอุปกรณ์ดังกล่าว เพราะใช้ตากซ้ายจำานวนมากทำให้จัดเก็บให้เรียนร้อยได้ยาก หากรัฐชายฝั่งใช้มาตรการดังกล่าวอย่างเข้มงวดเกินไปแล้วก็จะเป็นอุปสรรคต่อการใช้เรือในการเดินเรือในเขตเศรษฐกิจจำเพาะได้เช่นกัน

2.3.2 ลิธิช่องรัฐอื่นในการบินผ่าน การวางแผนและท่อใต้ทะเล และการใช้ห้องทะเลขโดยประการอื่น นอกจากรัฐบริเวณการเดินเรือแล้ว รัฐอื่นยังมีบริเวณในการบินผ่าน (freedom of over flight) ซึ่งไม่จำกัดประเภทของอากาศยานไม่ว่าจะเป็นอากาศยานทางพาณิชย์หรือทางทหารก็สามารถใช้ลิธิในการบินผ่านเขตเศรษฐกิจจำเพาะได้เช่นเดียวกัน นอกจากนี้แล้วรัฐอื่นมีบริเวณในการวางแผนและท่อใต้ทะเล (freedom of the laying of submarine cables and pipelines) อย่างเท่าเทียมกันเพื่อประโยชน์ในการลื้อสารคอมนาคม และเพื่อการขนส่งน้ำมัน หรือก๊าซธรรมชาติในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐชายฝั่ง ทั้งนี้รวมทั้งการใช้ห้องทะเลขโดยประการอื่นอันชอบด้วยกฎหมายระหว่างประเทศ ซึ่งเกี่ยวเนื่องกับการใช้บริเวณดังกล่าวข้างต้นของรัฐอื่นด้วย ดังการใช้ห้องทะเลขอันเกี่ยวกับการทำงานของเรือ ของอากาศยาน และการวางแผนและท่อใต้ทะเล

2.4 การบังคับใช้กฎหมายและข้อบังคับต่าง ๆ ของรัฐชายฝั่ง

ตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 กำหนดว่าในการใช้ลิธิหรือปฏิบัติตามหน้าที่ต่าง ๆ ของรัฐอื่นในเขตเศรษฐกิจจำเพาะนั้น จะต้องคำนึงถึงสิทธิและหน้าที่ของรัฐชายฝั่ง ในขณะเดียวกันด้วย และต้องเคารพต่อกฎหมายและข้อบังคับต่าง ๆ ตามที่รัฐชายฝั่งได้กำหนดขึ้น โดยสอดคล้องกับบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานับนี้และหลักเกณฑ์อื่นของกฎหมายระหว่างประเทศ (CLOS มาตรา 58 วรรค 3) ทั้งนี้ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะรัฐชายฝั่งมีสิทธิในการบังคับใช้กฎหมายและข้อบังคับต่าง ๆ ของรัฐชายฝั่งตามที่อนุสัญญานี้ได้กำหนดไว้ในลักษณะเชิงบังคับดังต่อไปนี้

1. ใน การที่รัฐชาวยังใช้สิทธิอิปไตยในการสำรวจและตรวจสอบประโยชน์ อนุรักษ์ และจัดการทรัพยากรที่มีชีวิตนั้น รัฐชาวยังอาจใช้มาตรการต่าง ๆ รวมถึง การขึ้นเรือ ตรวจค้น จับกุมและดำเนินคดีเท่าที่จำเป็น ทั้งนี้เพื่อเป็นการประกันถึงการปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับ ต่าง ๆ ที่ตนได้กำหนดไว้โดยสอดคล้องกับอนุสัญญาฉบับนี้

2. เรือและลูกเรือที่ถูกจับกุม จะต้องได้รับการปลดปล่อยโดยพลัน เมื่อได้มีการ วางเงินประกันที่พอสมควรหรือหลักประกันอื่น ๆ ที่สมเหตุผลแล้ว

3. การลง ไทยสำหรับการลงเมิดต่อกฎหมาย และข้อบังคับอันเกี่ยวกับการประมง ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐชาวยังต้องไม่รวมกับการจำกัด ถ้าหากว่ามิได้มีการตกลงระหว่าง รัฐที่เกี่ยวข้องไว้เป็นอย่างอื่น หรือต้องไม่รวมถึงการลงท้ายต่อร่างกายในรูปแบบใด ๆ

4. ในกรณีที่มีการจับกุมเรือ หรือกักเรือต่างชาติ รัฐชาวยังควรที่จะแจ้งรัฐเจ้า ของลงให้ทราบโดยพลัน โดยผ่านช่องทางที่เหมาะสมกับมาตรการที่ได้ดำเนินไปและการ ลงไทยที่ได้กระทำลงไปภายหลังจากนั้นแล้ว (ดู OS มาตรา 73)

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาถึงแนวโน้มทางปฏิบัติของรัฐเพื่อบ้านที่เรือประมงของ ประเทศไทยไม่ทำการประมงอยู่ในปัจจุบันนี้ จะเห็นได้ว่ากฎหมายหรือข้อบังคับต่าง ๆ อัน เกี่ยวกับการประมง ในน่านน้ำของรัฐชาวยังเหล่านี้จะให้ความสำคัญกับเรื่องของการสำรวจ ทรัพยากรธรรมชาติ การควบคุมและป้องกันลึกล้อมทางทะเล การจัดการและการอนุรักษ์ การประมง ระบบการใช้ใบอนุญาตเมื่อต้องการขออนุญาตทำการประมง หรือห้ามทำการประมง โดยไม่มีใบอนุญาต การเก็บสถิติ เงินค่าอากร และค่าธรรมเนียมต่าง ๆ การให้อำนาจ พนักงานเจ้าหน้าที่ของตนในการตูดแลให้เป็นไปตามกฎหมายประมง รวมทั้งการลงไทยในการที่มีการกระทำอันเป็นการลงเมิดต่อกฎหมายด้วย (สมมติ ธรรมเข็ม 2538, 65) แต่กฎหมาย ซึ่งเกี่ยวกับการประมงของประเทศไทยเนื่องจากไม่ได้มีการระบุให้รัฐชาวยังดำเนินการ เพื่อกำหนดถึงปริมาณของทรัพยากรสัตว์น้ำในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของตนซึ่งสามารถที่จะอนุญาต ให้จับได้ รวมทั้งไม่ได้กำหนดขีดความสามารถของตนในการจับสัตว์น้ำนั้นด้วย ทั้งนี้อาจเนื่อง มาจาก การที่รัฐชาวยังเหล่านี้ไม่มีศักยภาพทางเทคโนโลยีมากพอ หรือไม่มีความตั้งใจอย่างจริง จังที่จะดำเนินการเพื่อที่จะให้รัฐอื่นเข้ามาทำการประมงในปริมาณสัตว์น้ำส่วนที่เกินกว่าขีดความสามารถ ของ ของตนที่จะจับได้ ดังที่ได้มีการสันนิษฐานล่วงหน้าตั้งสภากาณฑ์ดังกล่าวไว้แล้ว นอก

จากนี้นักวิชาการด้านการประมงได้ตั้งชื่อสังเกตว่าจากลักษณะนิสัยของสัตว์น้ำในภูมิภาคนี้เป็นประชากรสมสมสาน (*multispecies*) ซึ่งหมายความว่ามีประชากรของสัตว์น้ำแพร่กระจายอยู่อย่างหลากหลายชนิด และในแต่ละชนิดนั้นมีจำนวนไม่มากนักด้วย (สมิต ธรรมเชื้อ 2538, 66) ดังนั้นจึงอาจเป็นไปได้ว่าลักษณะดังกล่าวของอาเจ เป็นปัจจัยสำคัญของการหนึ่งซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการดำเนินการเพื่อให้เป็นไปตามพันธกิจที่บัญญัติไว้ในอนุสัญญาฉบับนี้ได้

อย่างไรก็ตามกฎหมายไทยในของประเทศไทย โดยนี้เชีย่ได้มีการกล่าวถึงปริมาณสัตว์น้ำในส่วนที่เกินกว่าขีดความสามารถของตนที่จะจับได้ (*surplus*) เช่นกัน โดยการกำหนดให้รัฐบาลอนุญาตให้รัฐอื่นเข้ามาสำรวจและตรวจสอบประโภช์จากทรัพยากรที่มีชีวิตในนั้นที่กำหนดให้ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของตนหากปริมาณที่อนุญาตให้จับได้มีมากเกินกว่าขีดความสามารถในการใช้ประโยชน์ของอิน โดยนี้เชีย่ แต่ไม่ปรากฏว่าได้มีการดำเนินการให้เป็นไปตามที่ได้ระบุไว้ในกฎหมายดังกล่าวนี้อย่างเป็นรูปธรรมหรือไม่ ส่วนกฎหมายประมงของประเทศไทยให้ความสำคัญในการวางแผนการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรประมง เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด (*optimum utilization*) โดยอ้างถึงหลักการอนุรักษ์และการจัดการที่เหมาะสม รวมทั้งหลักเลี้ยงสภาวะการณ์ของการทำประมงมากเกินไป (*overfishing*) ทั้งนี้เป็นการกำหนดกฎหมายซึ่งสอดคล้องกับบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 นั่นเอง แต่แนวปฏิบัติโดยทั่วไปในการที่จะให้เรือต่างชาติเข้ามาสำรวจและตรวจสอบทรัพยากรที่มีชีวิตในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของประเทศไทยในภูมิภาคนี้จะกระทำการในลักษณะของการขออนุญาต และรัฐชาวยังคงอนุญาตให้เข้ามาทำการประมง เมื่อมีความตกลงหรือมีการแลกเปลี่ยนเป็นค่าตอบแทน ในรูปแบบต่าง ๆ พร้อมทั้งมีการกำหนดบทลงโทษ โทษ หากมีการละเมิดกฎหมายและข้อบังคับ หรือเงื่อนไขในอนุญาตให้เข้ามาทำการประมงของรัฐนั้นด้วย

ส่วนการลงโทษต่อลูกเรือ และเรือต่างชาติในกรณีที่กระทำการละเมิดกฎหมายประมงของประเทศไทยเพื่อนบ้านในเขตเศรษฐกิจจำเพาะนั้น กฎหมายเหล่านี้ส่วนใหญ่จะระบุการให้อำนาจแก่รัฐชาวยังคงในการพิจารณาเพื่อรับเรือได้ ซึ่งขัดกับบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาฉบับนี้ดังกล่าวข้างต้น เพราะว่าอนุญาตเพียงแค่ให้ทำการจับกุม หรือกักเรือต่างชาติไว้เท่านั้น และจะต้องปลดปล่อยโดยเร็วเมื่อมีการวางแผนเงินประภันที่เหมาะสม หรือหลักประภันอื่น ๆ ที่สมเหตุผลแล้ว ส่วนการลงโทษจำคุกลูกเรือประมงต่างชาตินั้นมีเนื้องกฎหมายของประเทศไทยมีการกำหนดโทษ

จำกัดไว้ หากว่าเข้ามาทำการประมงในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของตนโดยไม่ได้รับอนุญาต พร้อมทั้งกำหนดแหล่งไทยจำกัดในความผิดฐานอื่นในขณะเดียวกันด้วย เช่น การเข้าเมือง หรือนำอาวุธเข้ามาโดยผิดกฎหมาย เป็นต้น นอกจากนี้แล้วมีอย่างใช้มาตรการเข้มงวดถึงขนาดยิง เรือหรือเผาเรือประมงของต่างชาติตัวอย่าง หากว่าเรือน้ำหนักหนึ่ง หรือต่อสู้การจับกุม โดยที่บกนัญญัติแห่งอนุสัญญาเรียบไว้อย่างชัดเจนว่ามาตรการลงโทษสำหรับการละเมิดต่อกฎหมายหรือข้อบังคับเกี่ยวกับการประมงในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐชายฝั่งต้องไม่รวมถึงการจำกัด หรือลงท้ายต่อร่างกายในรูปแบบใด

ในกรณีของประเทศไทยเชีย อินโด네เซีย อินเดีย และเวียดนาม กำหนดไทยแต่เพียงไทยปรับหากว่าลักลอบเข้ามาทำการประมงในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของตน แต่เวียดนามได้กำหนดให้อำนาจในการกักกันลูกเรือต่างชาติไว้ได้เพื่อเป็นหลักประกันในการชำระค่าปรับและค่าใช้จ่ายในการดูแล ขณะที่มาเลเซีย แม้ว่าจะไม่ได้กำหนดไทยจำกัดไว้ก็ตาม แต่กำหนดอัตราค่าปรับไว้สูงมากทำให้สามารถอ้างได้ว่าเป็นการกักขังแทนการเลี้ยค่าปรับซึ่งเป็นอำนาจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของตนที่กำหนดว่าในความผิดใดที่ไม่มีบกง ไทยจำกัดเป็นความผิดที่มีไทยเพียงการเลี้ยค่าปรับเท่านั้น แต่ถ้าหากว่าไม่มีการเลี้ยค่าปรับดังกล่าวศาลอาจจะลงจำกัดแทนการเลี้ยค่าปรับได้ไม่เกิน ๖ เดือน (สมิต ธรรม เข็ม 2538, ๖๖-๖๗) ดังนั้นแม้ว่าตามบกนัญญัติแห่งอนุสัญญาฉบับนี้จะระบุห้ามการลงโทษผู้กระทำการละเมิดต่อกฎหมาย และข้อบังคับอันเกี่ยวกับการประมงในเขตเศรษฐกิจจำเพาะด้วยการจำกัดไว้ก็ตาม แต่รัฐชายฝั่งต่าง ๆ มีแนวโน้มในทางปฏิบัติตัวยังการลงโทษจำกัดกุศคลต่างชาติที่ลักลอบเข้ามาทำการประมงในน่านน้ำของตน โดยการอ้างอำนาจตามกฎหมายอื่นของตนอยู่เสมอ

กรณีที่เรือประมงต่างชาติถูกจับกุมเนื่องจากการลักลอบเข้าไปทำการประมงในเขตเศรษฐกิจจำเพาะนั้น กฎหมายภายในของประเทศไทยอินเดีย 甫่า มาเลเซีย และอินโดเนเซีย ได้กำหนดให้ทางหลักทรัพย์ในการประกันเรือที่ถูกจับกุมได้และให้ปล่อยเรือน้ำโดยทันที ซึ่งเป็นการออกกฎหมายโดยสอดคล้องกับบกนัญญัติแห่งอนุสัญญาฉบับนี้ แต่เนื่องจากว่ามีการกำหนดค่าประกันไว้สูงมากเกินควรจึงมีผลให้เรือประมงต่างชาติที่ถูกจับกุมเหล่านั้น ไม่ได้รับการปลดปล่อยในทุกกรณี เช่น อินเดียกำหนดให้เจ้าของเรือวางแผนหลักประกันในรูปเงินสด หรือหนังสือค้ำประกันของธนาคารในราคามิเนี่ยกว่าร้อยละ ๕๐ ของมูลค่าเรือที่ถูกยึด มาเลเซียกำหนดให้ทางหลักทรัพย์

ไม่น้อยกว่ามูลค่าของเรือ อินโนนีเชียกำหนดให้วางหลักประกันต่อศาลชั้นต้นตามที่ศาลกำหนดซึ่งคำนวณจากการขายของเรือ และอุปกรณ์ต่าง ๆ ในเรือ ผู้กำหนดว่าเมื่อผู้ประกอบการ หรือเจ้าของเรือนำหลักทรัพย์มาค้ำประกันตามสมควรให้คืนเรือประมาณและอุปกรณ์ในการทำการประมงแก่บุคคลดังกล่าว (สมิต ธรรม เชื้อ 2538, 86)

ในการฟีประเทศไทยซึ่งเป็นประเทศผู้นำทางด้านการประมงในภูมิภาคนี้ทั้งด้านการจับสัตว์น้ำและการล่าสัตว์อย่างหลากหลาย การประมงโดยสามารถนำรายได้เข้าประเทศปีละกว่า 85,000 ล้านบาท แต่ประเทศไทยยังมิได้ดำเนินการออกกฎหมายภายในรองรับแม้ว่าจะได้มีการประกาศเขตเศรษฐกิจจำเพาะของตนตั้งแต่ปี พ.ศ. 2524 แล้วก็ตาม รวมทั้งกฎหมายเกี่ยวกับการประมงที่มีอยู่ คือพระราชบัญญัติว่าด้วยลิทธิการประมงในเขตการประมงไทย พ.ศ. 2482 และพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 ค่อนข้างจะล้าสมัยควรได้รับการแก้ไขหรือปรับปรุงให้เหมาะสมต่อสภาวะการณ์ในปัจจุบัน และสอดคล้องกับหลักการแห่งกฎหมายระหว่างประเทศเพื่อก่อให้เกิดความสมบูรณ์และชัดเจนยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนที่เกี่ยวกับลิทธิและหน้าที่ของตนอันเกี่ยวเนื่องกับการแล่วงทางประโภชน์จากทรัพยากรธรรมชาติที่มีชีวิตตามกฎหมายระหว่างประเทศ เช่นเดียวกัน

2.5 การกำหนดเขตเศรษฐกิจจำเพาะระหว่างรัฐที่มีฝั่งทะเล กะเลอญี่ตรองข้าม

หรือประชิดกัน

ในการกำหนดเขตแทนระหว่างประเทศนี้ เอกทางทะเลเมืองจะแยกต่างหากเขตแทนทางบกในประเทศนี้สำคัญคือ เขตแทนทางบกนี้โดยทั่วไปมีความตกลงแบ่งเขตแทนระหว่างประเทศเจ้าอาณาจักรเดิมกับประเทศเพื่อนบ้านประภัยอยู่แล้ว เป็นฝ่ายหน้าที่ของประเทศที่เกี่ยวข้องที่จะต้องพยายามหาข้อตกลงว่าควรให้เส้นแนวเขตแทนอยู่ที่จุดใด กระบวนการดังกล่าวนี้เรียกว่าการปักปันเขตแทน (demarcation) ซึ่งต่างจากการกำหนดขอบเขต หรือการแบ่งเขต (delimitation) ของกรณีเขตทางทะเล ทั้งนี้เนื่องมาจากว่าแต่เดิมนั้นบริเวณทะเลส่วนใหญ่มีสถานะเป็นทะเลหลวงที่ทุกประเทศมีสิทธิในการใช้ประโยชน์อย่างเท่าเทียมกันไม่มีประเทศใดสามารถที่จะอ้างความเป็นเจ้าของได้ แต่ในระยะต่อมาบรรดาธารัฐชายฝั่งต่างก็อ้างการครอบครองอาณาเขตทางทะเลในส่วนที่ประชิดกับชายฝั่งของตนเป็นระยะทางต่าง ๆ กัน

จังกระทั้งมีการประการเชตเศรษฐกิจจำเพาะที่มีความกว้าง 200 ไมล์ทะเลซึ่งทำให้บริเวณน่านน้ำซึ่งมีสถานะเป็นทะเลหลวงเดิมจำนวนมากต้องกลามมาเป็นเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐชายฝั่ง และหลาย ๆ บริเวณมีสภาพทางภูมิศาสตร์ที่ไม่เอื้ออำนวยต่อการขยายขอบเขตทางทะเลได้เต็มจำนวน 200 ไมล์ทะเล ดังนั้นในบริเวณทะเลตั้งกล่าวว่าจะมีปัญหาในการอ้างเขตทางทะเลที่ทับซ้อนกันระหว่างประเทศที่มีฝั่งทะเลตรงข้ามหรือประชิดกัน และกลามมาเป็นลิ่งจำเป็นที่จะต้องดำเนินการตกลงกันระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องเพื่อกำกับปัญหาการแบ่งเขตทับซ้อนกันนั้น

อย่างไรก็ตาม อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 ได้ระบุถึงหลักเกณฑ์ในการกำหนดเขตเศรษฐกิจจำเพาะระหว่างรัฐที่มีฝั่งทะเลตรงข้ามหรือประชิดกันให้กระทำโดยความตกลงบนพื้นฐานของกฎหมายระหว่างประเทศตามที่อ้างถึงในมาตรา 38 แห่งธรรมนูญศาลยุติธรรมระหว่างประเทศเพื่อให้บรรลุผลลัพธ์ที่ยั่งยืน ไว้ดังนี้

1. การกำหนดขอบเขตของเขตเศรษฐกิจจำเพาะระหว่างรัฐที่มีฝั่งทะเลตรงข้ามหรือประชิดกันให้กระทำโดยความตกลงบนพื้นฐานของกฎหมายระหว่างประเทศตามที่อ้างถึงในมาตรา 38 แห่งธรรมนูญศาลยุติธรรมระหว่างประเทศเพื่อให้บรรลุผลลัพธ์ที่ยั่งยืน

2. หากไม่สามารถทำความตกลงกันได้ภายในระยะเวลาอันสมควร ให้รัฐที่เกี่ยวข้องใช้วิธีดำเนินการตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ในภาค 15 (ว่าด้วยการระงับข้อพิพาท)

3. ในระหว่างที่ยังไม่บรรลุความตกลงตามที่กำหนดไว้ในวรรค 1 ให้รัฐที่เกี่ยวข้องพยายามทุกวิถีทางที่จะจัดทำข้อตกลงช่วงคราว ซึ่งมีลักษณะที่ปฏิบัติตามที่ได้โดยข้อตกลงเจตนารวมทั้งความเข้าใจและความร่วมมือกัน และในช่วงระยะเวลาดังกล่าวจะต้องไม่กระทำการใด ๆ ที่เป็นภัยปักษาหรือเป็นการซัดขวางต่อการบรรลุถึงความตกลงขั้นสุดท้าย โดยที่ข้อตกลงช่วงคราวเช่นว่านี้จะต้องไม่เป็นอุปสรรคต่อการกำหนดขอบเขตขั้นสุดท้าย

4. ในการที่มีความตกลงที่ยังมีผลใช้บังคับอยู่ระหว่างรัฐที่เกี่ยวข้อง ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดขอบเขตของเขตเศรษฐกิจจำเพาะให้พิจารณาโดยสอดคล้องกับบทบัญญัติแห่งความตกลงนั้น (CLOS มาตรา 74)

หลักเกณฑ์ในการกำหนดเขตเศรษฐกิจจำเพาะระหว่างรัฐที่มีฝั่งทะเลตรงข้ามหรือประชิดกันตามอนุสัญญานี้เพียงจะปรากฏให้เห็นเป็นครั้งแรก โดยเป็นผลมาจากการประนีประนอมระหว่างรัฐต่าง ๆ ที่เข้าร่วมเจรจาในการประชุมของสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเลครั้งที่ 3 (UNCLOS III) ดังนั้นจึงเป็นการกำหนดไว้ในลักษณะกว้าง ๆ เพื่อเป็นการเบิด

โอกาสให้รัฐชายฝั่งสามารถที่จะทำความตกลงกำหนดเขตเศรษฐกิจจำเพาะระหว่างกันได้ตามความเหมาะสมเนื่องจากว่ารัฐดัง ๆ ยังมีแนวความคิดที่แตกต่างกันมากพอสมควรเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ในการกำหนดขอบเขตของเขตเศรษฐกิจจำเพาะจนไม่สามารถที่จะกำหนดให้ใช้หลักเกณฑ์ได้อย่างเคร่งครัดได้ ซึ่งหากเปรียบเทียบกับการกำหนดเขตทะเลอย่างเขตและเขตไฮลักวีป ระหว่างรัฐที่มีฝั่งทะเลตรงข้ามหรือปะซิคกันตามอนุสัญญากรุงเจนิวา ค.ศ. 1958 ว่าด้วยทะเลอาณาเขตต่อเนื่อง และว่าด้วยเขตไฮลักวีป ได้มีการระบุถึงหลักเกณฑ์การกำหนดทะเลอย่างเขตและเขตไฮลักวีปในกรณีนี้ว่า ให้ใช้หลักการเล้นมัธยะ (median line) เป็นต้น อย่างไรก็ตาม การกำหนดเขตไฮลักวีปในกรณีที่รัฐที่มีฝั่งทะเลตรงข้ามหรือปะซิคกันตามอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ได้ยกยศให้ไว้ในทำนองเดียวกับการกำหนดเขตเศรษฐกิจจำเพาะทุกประการ เนียงแต่เปลี่ยนคำว่า "เขตเศรษฐกิจจำเพาะ" เป็น "ไฮลักวีป" เท่านั้นซึ่งจะได้กล่าวต่อไป

อย่างไรก็ตามเจตนาرمย์แห่งบทกฎหมายของอนุสัญญาฉบับปัจจุบันเป็นเนียงแต่ระบุถึงแนวทางทั่วไปในการกำหนดขอบเขตของเขตเศรษฐกิจจำเพาะว่า ให้ดำเนินการโดยอยู่บนพื้นฐานของกฎหมายระหว่างตามที่อ้างถึงในมาตรา 38 แห่งธรรมนูญศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ โดยที่แนวปฏิบัติของรัฐทั่วไปจะใช้หลักเล้นมัธยะในการกำหนดเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐที่มีฝั่งทะเลตรงข้ามหรือปะซิคกัน ซึ่งการใช้หลักเล้นมัธยะนั้นอาจลากยาวอย่างง่าย ๆ ว่าคือการใช้เล้นที่แบ่งครึ่งเขตเศรษฐกิจจำเพาะในส่วนที่ซ้อนกันระหว่างรัฐที่มีฝั่งทะเลตรงข้ามกัน ทั้งนี้ เล้นมัธยะจะวัดจากเส้นฐานซึ่งใช้วัดความกว้างของทะเลอย่างเขต ส่วนในการที่ของรัฐที่มีฝั่งทะเลปะซิคกัน เล้นมัธยะคือเส้นที่ลากตั้งฉากกับเส้นฐาน

นอกจากนี้แล้วรัฐชายฝั่งอาจใช้หลักความเที่ยงธรรมในการกำหนดเขตเศรษฐกิจจำเพาะ (equitable delimitation) ก็ได้ เนื่องจากว่าการใช้หลักเล้นมัธยะในการกำหนดแบ่งขอบเขตของเขตเศรษฐกิจจำเพาะอาจก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมแก่รัฐนั่งรัฐใดก็ได้ เช่นบางรัฐอาจเคยทำการประเมินอยู่ในบริเวณที่หักซ้อนกันอย่างเป็นประจำมาเป็นเวลานานแล้ว และมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องอาศัยทรัพยากรประเมินในเขตดังกล่าวเพื่อดำรงชีพของประชากรของตน และถ้าใช้หลักเล้นมัธยะในการกำหนดเขตเศรษฐกิจจำเพาะแล้วบริเวณนั้นดังกล่าวจะอยู่ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งอยู่ต่างข้ามหรือปะซิคกัน ดังนั้นจึงอาจ

ไม่เป็นธรรมแก่รัฐซึ่งต้องได้รับผลกระทบจากการกำหนดเขตทางทะเลดังกล่าว เมื่อกรณีเป็นเช่นนี้รัฐที่เกี่ยวข้องอาจต้องมีการเจรจาตกลงกันให้บริเวณที่เข้าสักขันกันของเขตเศรษฐกิจจำเพาะนั้น เป็นเขตที่อยู่ภายใต้การพัฒนาประมงร่วมกัน หรือตกลงกันเป็นประการอื่นตามที่เห็นสมควรก็ได้ เป็นต้น ซึ่งจะเห็นได้ว่าในการใช้หลักความยุติธรรมในการกำหนดเขตเศรษฐกิจจำเพาะนี้อาจต้องมีการนำพิเศษ (special circumstances) ของรัฐที่เกี่ยวข้องมาเพื่อประกอบการพิจารณาด้วย อย่างไรก็ต้องพยายามฝึกอบรมระหว่างประเทศอื่นที่เกี่ยวข้องมาเป็นหลักเกณฑ์ในการกำหนดเขตเศรษฐกิจจำเพาะก็ได้ซึ่งเป็นไปตามที่บัญญัติแห่งอนุสัญญาฉบับปัจจุบันดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นนั่นเอง

แนวโน้มทางปฏิบัติของรัฐชาติผู้มีอำนาจในการออกกฎหมายภายในเพื่อรองรับการประกาศขยายเขตเศรษฐกิจจำเพาะของตนนั้น ส่วนใหญ่จะมีการอ้างถึงเขตที่เข้าสักขันกับประเทศอื่นไว้ด้วย โดยกำหนดให้เป็นไปตามความตกลงหรือพร้อมที่จะตกลงแบ่งเขตระหว่างรัฐที่เกี่ยวข้อง ดังตัวอย่างของกรณีประเทศไทยในเอกสารเชียดวันออกเฉียงได้ เช่น ไทย เวียดนาม ฟิลิปปินส์ หรือมาเลเซีย ได้ออกกฎหมาย หรือประกาศให้เขตเศรษฐกิจจำเพาะและให้ที่วิปมีความกว้าง 200 ไมล์ทะเล แต่หากว่ามีบริเวณที่เข้าสักขันกับประเทศไทยเพื่อนบ้านก็ให้เป็นไปตามความตกลงหรือพร้อมที่จะตกลงแบ่งเขตระหว่างกัน อย่างไรก็ตาม มีบางประเทศออกกฎหมายหรือประกาศเขตเศรษฐกิจจำเพาะและเขตให้ที่วิปมีความกว้าง 200 ไมล์ทะเล โดยไม่ได้มีการกล่าวถึงเขตที่เข้าสักขันไว้เลย เช่น กัมพูชา และพม่า เป็นต้น ซึ่งการที่ไม่ได้มีการคำนึงถึงเขตที่เข้าสักขันไว้ เช่นนี้อาจถือได้ว่าเป็นการกระทำที่ไม่เป็นไปอย่างเคร่งครัดตามกฎหมายทะเลแนวใหม่นี้

ในกรณีที่รัฐที่มีเขตเศรษฐกิจจำเพาะอยู่ตรงข้ามหรือประชิดกัน แต่ไม่สามารถที่จะตกลงแบ่งเขตเศรษฐกิจจำเพาะที่เข้าสักขันกันได้ภายในเวลาอันสมควรแล้ว ให้รัฐที่เกี่ยวข้องดำเนินการตามที่บัญญัติไว้ในภาคที่ 15 แห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ว่าด้วยการระงับข้อพิพาท (CLCS มาตรา 74 วรรค 2) และจากการพิจารณาหลักการระงับข้อพิพาทดามนที่บัญญัติแห่งอนุสัญญาฉบับนี้จะเกี่ยวข้องกับมาตรา 298 วรรค 1 ข้อ a (i) ซึ่งกำหนดว่าข้อพิพาทเกี่ยวกับการตีความหรือการปฏิบัติตามมาตรา 74 ในส่วนที่เกี่ยวกับเขตแดนทางทะเล (sea boundary delimitations) นั้นถูกกำหนดให้ดำเนินการระงับข้อพิพาท

โดยกระบวนการปะนีปะนอม (conciliation) ทั้งนี้ให้เป็นไปตามภาคผนวกที่ 5 หมวด 2 โดยมีเงื่อนไขดังต่อไปนี้

1. รัฐได้ประกาศเป็นลายลักษณ์อักษรว่าจะยอมรับกระบวนการพิจารณาข้อหันต์ให้หรือมากกว่านั้น ดังที่บัญญัติไว้ในหมวด 2 แห่งภาคผนวกนี้ในขณะที่รัฐนั้นลงนามให้ลัตยาบัน หรือเข้าภาคยานุวัตติอนุสัญญาฉบับนี้ หรือในเวลาใดเวลาหนึ่งหลังจากนั้น
2. ข้อพิพาทได้เกิดขึ้นมาอย่างหลังจากที่อนุสัญญาฉบับนี้ได้บังคับอย่างเป็นทางการ
3. รัฐไม่อาจตกลงกันได้ในเวลาอันสมควร

อย่างไรก็ตามหากว่ารัฐที่เกี่ยวข้องยังไม่สามารถที่จะบรรลุข้อตกลงกันได้ และไม่ได้ดำเนินการให้เป็นไปตามกระบวนการระงับข้อพิพาทดังกล่าวข้างต้นนี้ อนุสัญญาฉบับนี้ได้กำหนดแนวทางให้รัฐที่ยังไม่อาจตกลงระหว่างกันได้เกี่ยวกับบริเวณที่อ้างถึงที่กับข้อตกลงของเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ให้พยายามดำเนินการทุกวิถีทาง เพื่อบรรลุถึงข้อตกลงในการกำหนดเขตเศรษฐกิจจำเพาะให้ได้ และในขณะที่รอดำเนินการสำเร็จในการบรรลุดังความตกลงขั้นสุดท้าย รัฐที่เกี่ยวข้องจะต้องดำเนินการจัดทำข้อตกลงช่วงคราวซึ่งมีลักษณะที่ยอมรับกันได้ผลสมควรด้วยเจตนาหมายแห่งความเข้าใจอันดีและร่วมมือกัน และในช่วงระยะเวลาอันสั้นนี้ ฯ ต้องไม่กระทำการใด ฯ อันเป็นปฏิปักษ์ หรือเป็นการขัดขวางต่อการบรรลุถึงข้อตกลงขั้นสุดท้าย และความตกลงช่วงคราวนี้จะต้องไม่เป็นอุปสรรคต่อการกำหนดเขตเศรษฐกิจจำเพาะที่กำลังตกลงกันในขั้นสุดท้ายด้วย (CLOS มาตรา 74 วรรค 3)

การที่รัฐชายฝั่งอ้างถึงที่กับข้อตกลงกันของรัฐอื่นนั้นยังไม่สามารถที่จะอ้างถึงที่ได้อย่างเต็มที่ในบริเวณที่กับข้อตกลงกันนั้น เพราะว่าเป็นการอ้างแต่ฝ่ายเดียวจะต้องมีการแบ่งเขตกับรัฐที่เกี่ยวข้องเลี้ยงก่อน ไม่ว่าจะโดยวิธีการเจรจาทำความตกลงกัน หรือวิธีการอื่นใดเพื่อให้ได้ข้อตกลงที่เกี่ยวข้องกับเขตเศรษฐกิจจำเพาะนั้น แต่หากว่าการอ้างถึงที่ของรัฐอื่นในเขตที่กับข้อตกลงกันเป็นเวลานานโดยไม่มีการประท้วง หรือตกลงเป็นอย่างอื่นก็อาจถือว่าเป็นการยอมรับถึงลักษณะของรัฐที่อ้างถึงที่นั้น ซึ่งต่อไปก็ไม่อาจต่อไปถึงลักษณะของรัฐนั้นได้ตามหลักกฎหมายบิดปาก (estoppel) ซึ่งเป็นไปตามกฎหมายเจริญประเพณีระหว่างประเทศที่มีผลในทางบังคับ หรือถ้ามีความตกลงกันและยังมีผลให้บังคับอยู่ระหว่างประเทศ ในการกำหนดขอบเขตของเขตเศรษฐกิจจำเพาะระหว่างรัฐที่เกี่ยวข้อง ตามอนุสัญญาฉบับนี้กำหนดว่าจะ

ต้องพิจารณาโดยสอดคล้องกับบทบัญญัติแห่งความตกลงที่มีผลบังคับอยู่นั้น (CLOS มาตรา 74
วรรค 4)

2.6 การกำหนดเขตเศรษฐกิจจำเพาะของประเทศไทย

ประเทศไทยมีพระบรมราชโองการประกาศเขตเศรษฐกิจจำเพาะของราชอาณาจักรไทยลงวันที่ 23 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2524 โดยระบุว่า บริเวณที่อยู่ติดต่อกันไปจากทะเลสาบตาข่าย ของตนเป็นเขตเศรษฐกิจจำเพาะมีความกว้าง 200 ไมล์ทะเล โดยวัดจากเส้นฐานที่ใช้วัดความกว้างของทะเลสาบตาข่าย หันนี้เนื้อความมุ่งประสงค์ในการใช้สิทธิอิปไตยในการสำรวจและแสวงหาประโยชน์ อันรักษาและจัดการเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติทั้งหลาย หันนี้ที่มีชีวิตและไม่มีชีวิตบนพื้นดินทางทะเลและใต้พื้นดินท้องทะเลและในหัวน้ำเหนือขึ้นไป รวมหันนี้สิทธิอิปไตยในส่วนที่เกี่ยวกับกิจกรรมอื่น ๆ เพื่อการสำรวจและแสวงหาประโยชน์ทางเศรษฐกิจในเขตดังกล่าว เช่น การผลิตพลังงานจากน้ำ กระแสไฟฟ้า และกระแสลม เป็นต้น นอกจากนี้แล้วเป็นการใช้เขตอำนาจเกี่ยวกับการสร้างการใช้เกา เทียม สิ่งติดตั้ง และสิ่งก่อสร้างต่าง ๆ การสำรวจวิจัย วิทยาศาสตร์ทางทะเลและการรักษาสภาวะแวดล้อมทางทะเล ตลอดจนการใช้สิทธิอื่นได้ตามกฎหมายระหว่างประเทศ หันนี้เป็นการกำหนดเขตเศรษฐกิจจำเพาะโดยสอดคล้องกับบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล พ.ศ.1982

นอกจากนี้แล้วประเทศไทยประกาศยอมรับเสรีภพในการเดินเรือและนับผ่านรวมหันนี้การวางแผนชายฝั่งและท่อให้ทางเลี้ยวเป็นไปตามกฎหมายระหว่างประเทศในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของตนอีกด้วย และหากว่าการกำหนดเขตเศรษฐกิจจำเพาะของไทยซึ่งอยู่ประจำหรือตั้งตระหง่านกับเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐของรัฐชายฝั่งอื่น ประเทศไทยพร้อมที่จะเจรจากับรัฐชายฝั่งที่เกี่ยวข้องเพื่อกำหนดเขตเศรษฐกิจจำเพาะระหว่างกันต่อไป (ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 98 ตอนที่ 30 ฉบับนี้เศษ วันที่ 25 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2524 หน้า 1)

จะเห็นได้ว่าประเทศไทยกำหนดเขตเศรษฐกิจจำเพาะก่อนที่การประชุมของสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเลครั้งที่ 3 จะได้ข้อตกลง แต่ก็ได้มีการอ้างถึงในกรณีที่อาจจะมีเขตทับซ้อนกันของเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐที่มีฝั่งทะเลตรงข้ามหรือประจำตัวเช่นกัน แต่มิได้เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาฉบับปัจจุบันอย่างเคร่งครัดนัก โดยเนียงแต่ระบุว่าไทยพร้อม

ที่จะเจรจา กับรัฐชาติ ผู้ที่เกี่ยวข้อง เพื่อกำหนด เชตเศรษฐกิจ จำเพาะ ระหว่าง กัน เท่านั้น นอก จาก นี้ ประเทศไทย ยัง มี ได้มี การ ออกกฎหมาย ภายใน ที่เกี่ยว กับ เชตเศรษฐกิจ จำเพาะ มา ใช้บังคับ เพื่อ ให้ เป็นไปตาม ลักษณะ ของ ไทย เชต อำนวย และ ลักษณะ ตาม กฎหมาย ระหว่าง ประเทศ แต่ อย่าง ใด

บทที่ 3 เขตไทรทวีป (Continental Shelf)

ตามความเข้าใจโดยทั่วไปให้ล้วนคือผู้คนใช้ห้องทะเลบริเวณที่อยู่ด้านนอกไปจากชายฝั่งที่มีลักษณะค่อนข้างราบเรียบ แต่ความลึกระดับหนึ่งแล้วจะหักมุมลักษณะไปสู่กันทะเล ซึ่งในบริเวณไทรทวีปนี้ความปกติจะประกอนไปด้วย ทว่าพยากรณ์ธรรมชาติตั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิตอยู่เป็นจำนวนมาก ทั้งนี้เนื่องมาจากการที่มีลักษณะทางภูมิศาสตร์ซึ่งเอื้ออำนวยต่อความสมบูรณ์ดังกล่าว ไม่ว่าจะเป็นอุณหภูมิ หรือความลึกที่เหมาะสมรวมทั้งเป็นแหล่งอาหารอันอุดมสมบูรณ์ด้วย จะเห็นได้ว่าเขตไทรทวีปหลายแห่งในโลกเป็นบริเวณที่เต็มไปด้วยทวายพยากรณ์ที่มีชีวิตอาศัยอยู่อย่างมากมาย ดังเช่น บริเวณชายฝั่งของอเมริกาใต้ ทวีปอฟริกา หรือในแอเชียตะวันออกเฉียงใต้ นอกจากนี้ยังเป็นแหล่งอันอุดมไปด้วยทวายพยากรณ์ที่ไม่มีชีวิตต่างๆ อีกด้วยเช่น กันตัวอย่างเช่น ดินแดนพบมากในบริเวณไทรทวีปของประเทศไทย มาเลเซีย และอินโดนีเซีย ไฮโดรคาร์บอนพบน้ำมากที่อ่าวเบอร์เกีย และอ่าวเม็กซิโก หรือน้ำมันพบน้ำมากในไทรทวีปของบริเวณมหาสมุทรแปซิฟิกด้านเหนือและใต้ เป็นต้น (มัลลิกา พินิจันทร์ 2535, 58)

ในด้านของนักธรณีวิทยาได้สันนิษฐานว่าไทรทวีป หรืออย่างน้อยที่สุดส่วนหนึ่งของไทรทวีปในอดีตนี้เคยเป็นบริเวณพื้นที่ที่อยู่บนบกมาก่อน แต่ในช่วงระยะเวลาแห่งยุคหน้าแข็งครั้งสุดท้ายหรือที่เรียกว่า The Last Glacial Period อุณหภูมิของโลกอุ่นขึ้นกว่าเดิมมากจนกระทั้งน้ำแข็งเกิดการละลายและท่วมพื้นที่ดังกล่าว จึงทำให้กล้ายลามมาเป็นบริเวณที่อยู่ใต้น้ำซึ่งเรียกว่าปราภูมารัตน์น้ำจะอยู่ในช่วงระหว่างของปลายดูดแล้ว คือ ระหว่าง 10,000 ถึง 12,000 ปีที่ผ่านมา ตั้งนั้นจะเห็นได้ว่าความหมายของไทรทวีปในทางธรณีวิทยาจะครอบคลุมเพียงพื้นที่ค่อนข้าง แต่ลักษณะของบริเวณที่อยู่ด้านนอกไปจากฝั่งทะเลจะนับรวมระดับความลึกก่อนที่จะมีลักษณะหักลักษณะไปอย่างรวดเร็วสู่พื้นทะเล (ocean floor หรือ sea floor) เท่านั้น โดยที่ระดับความลึกตามปกติของบริเวณดังกล่าวจะลึกเป็นระยะประมาณ 100 fathoms หรือ 200 เมตร ทั้งนี้ความลึกต่อเนื่องปลายของไทรทวีปก่อนที่จะหักลักษณะไปนี้อาจแตกต่างกันไปตั้งแต่ 60 เมตร ถึง 500 เมตร ซึ่งขึ้นอยู่กับลักษณะทางภูมิศาสตร์ได้น้ำของแต่ละภูมิภาค (จุฬาร วงศ์ทองสารค์ 2520, 25)

อย่างไร้ตามความหมายของ ให้ล่าวีปในทางธารนี้วิทยามีได้มีความหมายเช่นเดียวกัน ให้ล่าวีปในทางกฎหมาย ดังจะได้กล่าวต่อไป

การอ้างสิทธิของรัฐชาติผู้ เนื้อที่รัฐบาลของชาตินี้ให้ล่าวีป ปรากฏเป็นครั้งแรก เมื่อวันที่ 28 กันยายน ค.ศ. 1945 โดยประธานาธิบดีทูร์แมนแห่งประเทศสหรัฐอเมริกา ได้ออกคำประกาศเพื่ออ้างสิทธิแต่ฝ่ายเดียว (unilateral claim) ในราชอาณาจักรอาณานิคม ที่เนื้อที่รัฐบาลของชาตินี้ให้ล่าวีป ในบริเวณที่ต้องการไปจากที่เลอมาเขต จนถึงความลักษณะของทะเลที่ 100 ฟุต หรือประมาณ 200 เมตร การอ้างสิทธิดังกล่าววนี้ ประธานาธิบดีทูร์แมนให้เหตุผลว่า เป็นความชอบธรรมของประเทศสหรัฐอเมริกา เนื่องจากว่า ให้ล่าวีปนั้น ถือว่า เป็นบริเวณที่ยืนต่ออุบัติไปจากดินแดนของรัฐชาติผู้ อ้างสิทธิ ซึ่งตามลักษณะโดยธรรมชาติแล้วเป็นส่วนประกอบของดินแดนของรัฐชาติผู้นั้น ทั้งนี้จุดประสงค์ของสหรัฐอเมริกาไม่ต้องการที่จะขยายอำนาจของตนไปโดยเกินกว่าที่เลอมาเขตของตน เพียงแต่ต้องการสิทธิในเนื้อที่รัฐบาลของชาตินี้นั่น ให้ห้องทะเลและดินใต้ผิวดินให้ห้องทะเลเท่านั้น โดยที่บริเวณผิวน้ำหรือทั่วทั้งน้ำ เนื้อที่บริเวณนี้ยังคงมีสถานะเป็นทะเลหลวง เช่นเดิม ที่กู้รัฐมนตรีเสรีภพในการเดินเรือ บินผ่าน หรือทำประมง เป็นต้น แต่จะเห็นได้ว่าการประกาศขยายเขตอำนาจจักรล่าวยังคงสหภาพอเมริกา มีผลกระทบโดยตรงต่อการแสวงหาประโยชน์จากการการธรรมชาตินี้ให้ล่าวีป หรือ การวางแผน เคเบิล และห่อให้ทะเล ซึ่งเป็นเสรีภพของรัฐอื่นในบริเวณทะเลหลวง เช่นกัน และต่อมาคำประกาศนี้เป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไปว่า "Truman Proclamation"

นับได้ว่า Truman Proclamation เป็นจุดเริ่มต้นและเป็นแรงผลักดันที่สำคัญอย่างมากต่อวิถีทางการของกฎหมายทะเลในยุคต่อมา ดังที่ปรากฏว่าหลังจากคำประกาศนี้รัฐชาติผู้นี้ ได้ถือเป็นแบบอย่างในการประกาศขยายเขตอำนาจทางทะเลของตนโดยการอ้างเหตุผล ต่างๆ กันไปเพื่อที่จะมีสิทธิหรือความชอบธรรมในการมีอำนาจเหนือที่รัฐบาลของชาติ ไม่ว่าจะในบริเวณใดก็ตาม ให้ห้องทะเล หรือทั่วทั้งน้ำก็ตาม ทั้งนี้การประกาศขยายเขตอำนาจทางทะเล ของรัฐชาติผู้นี้ทั้งหมดเป็นระยะทางไกลออกไปจากที่เลอมาเขตของตนทั้งล้วน และเป็นบริเวณกว้างมากขึ้นตลอดเวลาอย่าง ไม่มีหลักเกณฑ์ จนกระทั่งในที่สุดกลุ่มประเทศชาตินอเมริกา ได้ประกาศขยายเขตอำนาจของตนไปเป็นบริเวณกว้างถึง 200 ไมล์ โดยในเขตดังกล่าววนี้ ประเทศชาตินอเมริกาอ้างอำนาจของตนไปโดยทุกอย่างรวมทั้งสิทธิในการแสวงหาทรัพยากรธรรมชาติ

ที่มีชีวิตและไม่มีชีวิตในทั่วทั้งน้ำและพื้นดินได้ท้องทะเลตัวย แลจากสภากาชาดที่ก่อให้เกิดความสับสน ไม่มีรีบเรียบ หรือขาดหลักเกณฑ์ที่แนบชัดในการอ้างลิขสิทธิ์ต่าง ๆ ในการแสวงหาประโภชัน จากท้องทะเลของรัฐต่าง ๆ เช่นนี้ สังคมระหว่างประเทศจึงเห็นความจำเป็นที่จะต้องบัญญัติกฎหมายที่ต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้ให้เป็นบันทัดฐานเดียวกัน โดยการจัดให้มีการประชุมของสหประชาชาติ ว่าด้วยกฎหมายทะเลเป็นครั้งแรกในปี ค.ศ. 1958 (UNCLOS I) ภายหลังจากการพยายามศึกษาและรวมรวมหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ของกฎหมายทะเลเป็นเวลานานพอสมควร ผลของการประชุมครั้งนี้ได้มีการยอมรับอนุสัญญา 4 ฉบับ ซึ่งเรียกว่า "ไปโอลิมปิก" ว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1958 ทั้งนี้อนุสัญญาฯ ว่าด้วย "ให้ล่วง" (Convention on the Continental Shelf) เป็นอนุสัญญาฉบับหนึ่ง ในจำนวน 4 ฉบับนี้ ดังที่ได้กล่าวมาแล้วในตอนต้น เกี่ยวกับบทบาทของสหประชาชาติและวิัฒนาการของกฎหมายทะเล เล

3.1 ความหมายและขอบเขตของ "ให้ล่วง"

3.1.1 ความหมายและขอบเขตตามอนุสัญญาฯ ว่าด้วย "ให้ล่วง" ค.ศ. 1958 ตามอนุสัญญาฉบับนี้ได้บัญญัติถึงคำจำกัดความของ "ให้ล่วง" ไว้ในมาตรา 1 โดยการกำหนดให้ใช้อ้างอิงถึงบริเวณดังต่อไปนี้

ก. พื้นดินท้องทะเลและดินใต้ผิวดินของบริเวณใต้ทะเลที่ประชิดกับชายฝั่งแต่อยู่ภายนอกบริเวณทะเลเล澳าเชตจนถึงความลึก 200 เมตร หรือเกินชีดจำกัดนั้นไปจนถึงที่ซึ่งความลึกของน้ำน้ำหนึ่งอ่อนตัวสามารถจะให้แสวงหาประโภชันจากทรัพยากรธรรมชาติในบริเวณดังกล่าวนั้นได้

ข. พื้นดินท้องทะเลและดินใต้ผิวดินของบริเวณใต้ทะเลเข่นเดียวกันที่ประชิดกับชายฝั่งของเกาะ

จากความหมายของ "ให้ล่วง" ตามอนุสัญญาฯ ว่าด้วย "ให้ล่วง" ซึ่งกำหนดว่า เป็นบริเวณพื้นดินท้องทะเล และดินใต้ผิวดินของบริเวณใต้ทะเลที่ประชิดกับชายฝั่ง แต่อยู่ภายนอกบริเวณทะเลเล澳าเชตจนถึงความลึก 200 เมตร หรือเกินชีดจำกัดนั้นไปจนถึงที่ซึ่งความลึกของน้ำน้ำหนึ่งอ่อนตัวสามารถจะให้แสวงหาประโภชันจากทรัพยากรธรรมชาติในบริเวณดังกล่าวนั้นได้

จะเห็นได้ว่าเป็นความหมายของ ให้ลักษณะที่อาจครอบคลุมบริเวณที่กว้างขวางกว่าความหมายของ ให้ลักษณะทางธรณีวิทยา ทั้งนี้เนื่องด้วยท้องทะเลตามลักษณะทางธรณีวิทยาสามารถแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ใหญ่ ๆ ดังนี้ (จตุพร วงศ์ทองสวรรค์ 2520, 39)

1. ชั้นทวีป หรือระเบียงทวีป (Continental Terrace) ซึ่งประกอบ ไปด้วยที่ราบลุ่มฝั่งทะเล (Coastal plain) ให้ลักษณะ (Continental shelf) เป็นบริเวณ ที่ถัดออกไปจากฝั่งทะเลมีลักษณะค่อนข้างลาดเอียง จนถึงความลึกประมาณ 200 เมตร ทั้งนี้ส่วนที่หักมุมลาดชันลงไปอย่างรวดเร็ว โดยที่ความลึกของบริเวณดังกล่าวตามปกติแล้วจะอยู่ที่ระดับ 200 เมตร ทั้งนี้ส่วนที่หักมุมลาดชันลงไปอย่างรวดเร็วนี้เรียกว่า "ลาดทวีป" (Continental slope) และ ส่วนที่ต่อจากลาดทวีปจะเป็นบริเวณที่เชื่อมต่อกับพื้นทะเลที่เรียกว่า "เนินทวีป" (Continental rise) ซึ่งลักษณะของความลาดชันจะลดลงเรื่อย ๆ จนถึงส่วนที่เป็นพื้นทะเล

2. พื้นทะเล (Sea floor หรือ Sea bed) เป็นบริเวณพื้นดินใต้ท้องทะเลที่อนุสัญญากรุงเจนิวาว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1958 ไม่ได้มีการบัญญัติถึงส่วนนี้ไว้อย่างชัดเจน เนื่องแต่ระบุว่าเขตให้ลักษณะมีความกว้างเกินกว่าระดับความลึก 200 เมตรได้ หากว่าในที่ชั้นความลึกของน้ำน้ำตั้งกล่าวสามารถที่จะให้แสวงหาประโภชน์จากการธรรมชาติในบริเวณนี้ได้ แต่ไม่มีการทำหนดว่าไปจนถึงความลึกเท่าใด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าลังคมระหว่างประเทศในยุคนั้นอาจไม่คาดหมายว่าจะมีการคิดค้น หรือพัฒนาเทคโนโลยีใหม่มีความก้าวหน้าพอที่จะสามารถแสวงหาการธรรมชาติจากพื้นดินใต้ท้องทะเลที่ลึกมาก ๆ ได้ แต่ความเป็นจริงแล้วความเจริญทางด้านเทคโนโลยีในปัจจุบันไม่ว่าความลึกในระดับใดมนุษย์สามารถลงไปสำรวจและแสวงหาประโภชน์จากการธรรมชาติในบริเวณนี้ได้ ดังนั้นจึงเป็นการเปิดโอกาสให้รัฐชาติที่มีความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสูง สามารถที่จะตีความเพื่อผลประโยชน์ของประเทศตนในการขยายเขตให้ลักษณะออกไปเกินกว่าระดับความลึก 200 เมตรได้เท่าที่ตนจะมีความสามารถนำทรัพยากรธรรมชาตินั้นมาใช้ได้

ดังนั้น พื้นดินท้องทะเลและดินใต้ผิวดินของบริเวณใต้ท้องทะเลที่ประชิดกับชายฝั่งแต่อยู่ภายนอกบริเวณทะเล เลอณาเขตตามความหมายที่กำหนดไว้ในอนุสัญญาฯ ว่าด้วยให้ลักษณะที่ปรับเปลี่ยน ค.ศ. 1958 จะครอบคลุมบริเวณส่วนของขอบทวีปหันหมด (Continental margin) ซึ่งประกอบไปด้วยให้ลักษณะตามความหมายของธรณีวิทยา ลาดทวีป และเนินทวีป และรวมไปถึงส่วนที่เป็น

พื้นที่ เลด้วย หันนี้ตามหลักเกณฑ์แห่งอนุสัญญาฯ อาจแยกพิจารณาเขตให้ล่าทวีปได้ 2 ประการ
ดังนี้ คือ

1. ส่วนที่เป็นพื้นดินห้องทะเลที่อยู่ติดกับไปจากทะเลอุณากร จนถึงความลึกที่
กำหนดไว้คือ 200 เมตร หันนี้เป็นความพยายามที่จะวางแผนปฏิบัติเพื่อให้รู้สึกต่าง ๆ ยังคง
เป็นบันทัดฐานเดียวกัน โดยการให้แต่ละรัฐสามารถกำหนดเขตให้ล่าทวีปของตน จนถึงความลึก
ของทะเลที่ระดับ 200 เมตรเท่านั้น ซึ่งการกำหนดเช่นนี้มีการตั้งข้อสังเกตว่าจากสภาพความ
เป็นจริงทางภูมิศาสตร์นั้นมีความแตกต่างกันไปในแต่ละภูมิภาค ดังจะเห็นได้ว่าความกว้างของ
ให้ล่าทวีปจะต่างกันดังต่อไปนี้ที่ไม่มีให้ล่าทวีปเลยจนถึงบริเวณที่ไม่ให้ล่าทวีปกว้างมากเป็นระยะ
ทางไกลสิ่ง 800 ไมล์ทะเล หรือประมาณ 1,480 กิโลเมตร หรือระดับความลึกในบริเวณก่อน
ที่จะถึงส่วนที่เป็นลาดทวีปเข่นกัน โดยความลึกจะแตกต่างกันไปดังนี้ 60 เมตร จนถึง 500
เมตร เป็นต้น ดังนั้นการกำหนดระดับความลึกของให้ล่าทวีปอย่างแน่นอนที่ 200 เมตร อาจไม่
สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงทางภูมิศาสตร์ได้ทะเลนัก เพราะบริเวณสุดขอบของให้ล่าทวีป^{ไม่ใช่ว่าจะลึกลงที่ระดับความลึก 200 เมตรเสมอไป}

2. ส่วนที่เป็นพื้นดิน ห้องทะเลเลตติดกับไปจากทะเลอุนากรที่มีระดับความลึกเกิน
กว่า 200 เมตร ที่รู้สึกษายังสามารถใช้ประโยชน์จากการธรรมชาติในบริเวณนี้ได้ ใน
ส่วนที่จะเห็นว่าเป็นการกำหนดที่ขาดความชัดเจนว่ารู้สึกษายังสามารถที่จะขยายเขตให้ล่าทวีป^{ไปจนถึงความลึกระดับใดหรือระยะเท่าใด} เพราะว่าตามอนุสัญญาฯ ด้วยให้ล่าทวีป ค.ศ. 1958
นัยน์ต้องไว้เพียงแต่ให้รู้สึกษายังสามารถกำหนดเขตให้ล่าทวีปได้กว้างเท่าที่ความสามารถของตนที่จะนำ
ทรัพยากรธรรมชาติที่อยู่บริเวณดังกล่าววนมาใช้ได้ ซึ่งบทนัยน์ต้องในส่วนนี้นั้นว่า เอื้อประโยชน์แก่
ประเทศผู้ผลิตแล้วและมีความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีเท่านั้น ซึ่งเห็นได้ว่ามีความสามารถ
ที่จะแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติที่มีความลึกเกินกว่า 200 เมตรมาใช้ได้ ในขณะ
เดียวกันเป็นการกำหนดที่สมอันหนึ่งว่า เป็นการตัดลิทธิประเทศต้อยผู้ผลิตหรือกำลังผู้ผลิตทั้งหลาย
ซึ่งโดยทั่วไปแล้วไม่มีศักยภาพทางเทคโนโลยีหรือทุนทรัพย์เพียงพอที่จะนำทรัพยากรธรรมชาติ
จากพื้นดินได้ห้องทะเลลึกมาเป็นประโยชน์ได้ ดังนั้นเป็นผลให้ประเทศเหล่านี้ไม่สามารถที่จะ
อ้างเพื่อขยายเขตให้ล่าทวีปที่มีระดับความลึกเกินกว่า 200 เมตร ตามหลักเกณฑ์กำหนดไว้ได้

เนื่องจากว่าคำจำกัดความของ ให้ล่าทวีปมีลักษณะที่คลุมเครือตั้งกล่าว จึงเป็นการเปิดโอกาสให้ประเทศพัฒนาทั้งหลายซึ่งมีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสูงสามารถอ้างเพื่อประโยชน์แต่ฝ่ายเดียวของตน โดยการขยายเขตให้ล่าทวีปให้มีความกว้างเท่าที่จะสามารถนำทรัพยากรธรรมชาติในบริเวณนั้นมาใช้ได้ ดังเช่น การที่ของสหรัฐอเมริกามีให้ล่าทวีปที่ตั้งและกว้างขวางมาก รวมทั้งมีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีที่สูงมากจนสามารถที่จะนำทรัพยากรธรรมชาติในระดับความลึกถึง 5,000 เมตรหรือกว่านั้นมาใช้ได้ ดังนั้น สหรัฐอเมริกาจึงอาจอ้างเขตให้ล่าทวีปตามหลักเกณฑ์แห่งอนุสัญญาฉบับนี้เพื่อผลประโยชน์ต่อประเทศของตนได้อย่างไร้ข้อจำกัดซึ่งเดียวกัน ให้ล่าทวีปของประเทศแคนาดาเรเนียนมีบริเวณแคบมากทำให้ไม่ได้รับประโยชน์มากนักจากการอ้างเขตให้ล่าทวีป หรือให้ล่าทวีปของประเทศลาดินอเมริกาซึ่งมีลักษณะทางภูมิศาสตร์ที่ลากชันอย่างรวดเร็วลงสู่พื้นทะเลในระยะที่ไม่ไกลจากฝั่งทะเลมากนัก ซึ่งถ้าจะอ้างเขตให้ล่าทวีปตามหลักเกณฑ์ดังกล่าวนี้ก็ไม่สามารถที่จะมีเขตให้ล่าทวีปที่กว้างขวางมากนัก เป็นต้น ดังนั้น จึงทำให้รัฐชายฝั่งต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มประเทศกำลังพัฒนาไม่เห็นด้วยกับหลักเกณฑ์ของ ให้ล่าทวีปตามอนุสัญญาว่าด้วย ให้ล่าทวีป ค.ศ. 1958 เพราะเหตุว่าขาดความชัดเจนแน่นอน และไม่เอื้อประโยชน์แก่ประเทศต่าง ๆ โดยเท่าเทียมกัน จึงมีความต้องการที่จะดำเนินการเจรจาเพื่อเปลี่ยนแปลงหรือแก้ไขกฎเกณฑ์ดังกล่าวในที่ประชุมของสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเลครั้งที่สาม

คดี North Sea Continental Shelf

ข้อเท็จจริง

เป็นคดีที่มีสาเหตุเนื่องมาจากการที่ไม่สามารถกลังกันได้เกี่ยวกับการทำหนดเขตให้ล่าทวีประหว่างประเทศเยอรมนี เนเธอร์แลนด์และเดนมาร์ค โดยที่ประเทศทั้งสามได้ทำความตกลงกันในลักษณะของสนธิสัญญาที่สำคัญระหว่างเยอรมันี กับเนเธอร์แลนด์ ในปี ค.ศ. 1964 และระหว่างเยอรมันี กับเดนมาร์คในปี ค.ศ. 1965 ซึ่งสนธิสัญญานี้ตั้งสองฉบับนี้ได้ตกลงกำหนดเขตให้ล่าทวีปของประเทศทั้งสามในบางส่วน คือ ในระยะ 25 ถึง 30 ไมล์จากชายฝั่งทั้งนี้ได้แบ่งโดยการใช้หลัก "ระยะทางเท่ากัน" หรือ equidistance principle แต่ที่เป็นปัญหานี้คือระยะที่ไกลออกไปจากนี้เนื่องจากว่าเนเธอร์แลนด์และเดนมาร์คต้องการที่จะใช้หลัก

"ระยะทางเท่ากัน" เพื่อกำหนดเขตให้ล่าทวีปลดลงแนว แต่เยอรมนีไม่เห็นด้วย เพราะว่าหากใช้หลักตั้งกล่าวจะทำให้เขตให้ล่าทวีปของตนเป็นรูปสามเหลี่ยมมีลักษณะคล้ายผิด (concave shape) ซึ่งไม่เป็นธรรมต่อเยอรมนี และได้พยายามที่จะเจรจาเพื่อกำความตกลงกันอีกในปี ค.ศ. 1968 แต่ก็ไม่สามารถหาข้อตือได้ ดังนั้นประเทศทั้งสามจึงตกลงกันที่จะเสนอข้อพิพาทให้ศาลโลกวินิจฉัยว่าควรใช้หลักกฎหมายระหว่างประเทศใด มาใช้ในการกำหนดเขตให้ล่าทวีปในทะเลเหนือ (North Sea) ระหว่างประเทศตั้งกล่าว ทั้งนี้ไม่มีการขอให้ศาลโลกเป็นผู้กำหนดเขตให้ล่าทวีปโดยตรง แต่ประเทศทั้งสามจะมาตกลงกันเองอีกรึหนึ่งหลังจากที่ศาลได้มีคำวินิจฉัยแล้ว

คำวินิจฉัยของศาล

ในการพิจารณาคดีนี้ ทางฝ่ายเนเธอร์แลนด์และเดนมาร์คได้อ้างหลักเกณฑ์ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 6 วรรค 2 แห่งอนุสัญญาว่าด้วยให้ล่าทวีป ค.ศ. 1958 เกี่ยวกับการนำหลัก "ระยะทางเท่ากัน" และหลัก "พฤติการณ์พิเศษ" (special circumstances) มาใช้ในการกำหนดเขตให้ล่าทวีประหว่างประเทศทั้งสาม ทั้งนี้โดยการอ้างว่าแม้เยอรมนีจะไม่ใช้เป็นภาคแห่งอนุสัญญาบันนึกตาม ขณะที่ทั้งเนเธอร์แลนด์และเดนมาร์คต่างก็เป็นภาคแห่งอนุสัญญานี้ โดยหลักตั้งกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของเขตให้ล่าทวีปและเป็นจารีตประเพณีระหว่างประเทศซึ่งสามารถที่จะบังคับใช้แก่เยอรมนีด้วย อีกทั้งสภาพทางภูมิศาสตร์ของประเทศเยอรมนีที่ไม่อาจที่จะพิจารณาได้ว่ามี "พฤติการณ์พิเศษ" ซึ่งจะมีผลให้ไม่สามารถนำหลัก "ระยะทางเท่ากัน" มาใช้ได้

ขณะเดียวกันเยอรมนีก็คัดค้านว่าเนเธอร์แลนด์และเดนมาร์คไม่อาจที่จะอ้างหลัก "ระยะทางเท่ากัน" และหลัก "พฤติการณ์พิเศษ" ตามที่กำหนดไว้ในอนุสัญญาว่าด้วยให้ล่าทวีป ค.ศ. 1958 มาใช้กับกรณีของตนได้ ทั้งนี้ เพราะเยอรมนีไม่ได้เป็นภาคแห่งอนุสัญญาดังกล่าวด้วย และเยอรมนีอ้างว่าการกำหนดเขตให้ล่าทวีปควรเป็นไปตามความตกลงระหว่างรัฐที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้แต่ละรัฐนั้นได้รับการกำหนดเขตอย่างยุติธรรมและเที่ยงธรรม (just and equitable share) แม้ว่าเยอรมนียอมรับการที่จะนำหลักระยะทางเท่ากันมาใช้เช่นกันแต่ว่าควรจะใช้ในการพิจัดกฎหมายทางภูมิศาสตร์เป็นไปตามปกติ หากว่านำหลักนี้ไปใช้กับกรณีที่สภาพทางภูมิศาสตร์ที่มีความลับซึ่งข้อนั้น เช่นลักษณะของชายฝั่งทางตะวันออกเฉียงใต้ของทะเลเหนือนั้น

อาจก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมได้ ดังนั้นจึงควรจะถือว่า เป็นกรณีที่มี "พฤติการณ์นิเศษ" ซึ่งไม่สามารถจะนำหลักธรรมาภัยมาใช้บังคับได้ เ酵อมนี้จึงเสนอให้มีการทำหนังสือให้หลักทรัพย์ที่ตั้งไว้ ระหว่างรัฐที่เกี่ยวข้องด้วยการแบ่งเขตให้ล่วงไปออกเป็นส่วน ๆ ต่อจากทะเลตามเขตของแต่ละรัฐไปจนถึงบริเวณกลางทะเลเหลือ ทั้งนี้เพื่อให้การกำหนดเขตให้ล่วงไประหว่างรัฐทึ้งสาม เป็นไปด้วยความยุติธรรมและเที่ยงธรรมขึ้นกว่าการใช้หลักธรรมาภัย เท่ากัน

ศาลโลกได้มีคำวินิจฉัยเมื่อวันที่ 20 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1969 โดยการรวมผู้จารณาคดีทั้งสองเป็นคดีเดียวกันโดยคะแนนเสียง 11 ต่อ 6 ว่า เ酵อมนี้ไม่จำต้องผูกพันที่จะต้องยอมรับหลักธรรมาภัย เท่ากันในการกำหนดเขตให้ล่วงไป การทำหนังสือคู่ควรที่จะกระทำโดยความตกลงตามหลักเที่ยงธรรม โดยการคำนึงถึงพฤติกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในลักษณะที่เป็นการเอื้ออำนวยให้รัฐที่เกี่ยวข้องสามารถกำหนดเขตให้ล่วงไปได้ตามแนวทางด้วยความชอบด้วยธรรมชาติ จำกันแน่แผ่นดิน (natural prolongation) หากว่าบริเวณแนวเขตด้วยความชอบด้วยธรรมชาติมีลักษณะทับซ้อนกันก็ให้ตกลงแบ่งเขตระหว่างรัฐคู่กรณีตามสัดส่วนที่ตกลงกันหรือเท่ากัน ทั้งนี้เว้นแต่ว่าคู่กรณีเหล่านี้ได้ตกลงกันที่จะใช้เขตอ่อนนุ่มร่วมกันในบริเวณทับซ้อนกันนั้น (joint jurisdiction)

ส่วนการตกลงเพื่อกำหนดเขตให้ล่วงไประหว่างรัฐที่เกี่ยวข้องนั้น ศาลโลกได้ระบุถึงแนวทางที่คู่กรณีทุกฝ่ายควรนำมาประกอบในการพิจารณาด้วยนั้นดังนี้

1. ลักษณะโดยทั่วไปของชายฝั่ง
2. โครงสร้างทางธรรมชาติของพื้นทะเล (sea-bed) และตำแหน่งของทรัพยากรธรรมชาติ
3. สัดส่วนระหว่างความกว้างของให้ล่วงไปและความยาวของชายฝั่งของแต่ละรัฐ โดยวัดจากทิศทางทั่วไปของแนวชายฝั่ง

นอกจากนี้ศาลโลกได้ยอมรับถึงหลักเกณฑ์การมีสิทธิอธิปไตยของรัฐชายฝั่ง เนื่องจากตั้งแต่ปี 1958 ค.ศ. ได้ยอมรับตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 1-3 แห่งอนุสัญญาเรื่องตัวยี่ให้ล่วงไป ว่า มีสถานะเป็นกฎหมายระหว่างประเทศ ขณะเดียวกันไม่ยอมรับหลัก "ระยะทางเท่ากัน" และหลัก "พฤติการณ์นิเศษ" ตามบทบัญญัติในมาตรา 6 แห่งอนุสัญญาเดียวกันนี้ว่ามีผลบังคับใช้ทั่วไป เช่น กฎหมายระหว่างประเทศหรือภายเป็นจริงต่อไปเพื่อร่วงประเทศโดยให้เหตุผลว่า

จำนวนรัฐที่ให้สัตยาบันต่อน้ำดูญ่าดังกล่าวมีจำนวนจำกัด รวมทั้งมีการอนุญาตให้ตั้งข้อสงวน (reservation) แก่มาตรา 6 แห่งอนุสัญญานี้ได้ และจากแนวปฏิบัติของรัฐต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้ก็ไม่ได้เป็นไปในแนวทางเดียวกันด้วย (Friedman 1970, 229-240; Goldie 1970, 326-377; ICJ Report 1969; จุฬาฯ ลักษณ์ 2536, 100-105)

จากคดี North Sea Continental Shelf นี้ ศาลโลกให้การยอมรับว่าลิขิตของรัฐชายฝั่งหนึ่งให้กับอีกหนึ่งอยู่กับลักษณะทางด้านธรรมชาติของให้ลิขิตปั้งต่อออกไปจากผืนแผ่นดินไปในทะเลและให้ทะเล (natural prolongation) และผลจากการคำวินิจฉัยของศาลโลกที่ถือว่าให้กับปั้นนี้เป็นแนวท่อโดยความต้องการตามกฎหมายของประเทศนั้น ไม่ได้เป็นแนวท่อโดยความต้องการตามกฎหมายของประเทศอื่น แต่เป็นแนวท่อโดยความต้องการตามกฎหมายของประเทศนั้นเอง ทำให้เกิดความขัดแย้งในส่วนของการอนุญาตให้กับประเทศที่ไม่ได้รับการพิจารณาในการประชุมครั้งนี้ จึงได้มีการแก้ไขคำจำกัดความของให้กับปั้นเพื่อให้เป็นไปตามสภาพทางกฎหมายศาสตร์และเพื่อให้เป็นการสอดคล้องกับแนวความคิดเรื่องเขตเศรษฐกิจจำเพาะซึ่งกำลังได้รับการพิจารณาในการประชุมดังกล่าวด้วย

3.1.2 ความหมายและขอบเขตตามอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล C.S. 1982 ตามบทบัญญัติมาตรา 76 แห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล C.S. 1982 ได้ให้คำจำกัดความ "ให้กับปั้น" ของรัฐชายฝั่งว่ามีความหมายรวมถึง พื้นดินท้องทะเล (sea-bed) และดินใต้ผิวดินของบริเวณให้ทะเล (subsoil) ซึ่งขยายออกไปจากทะเลเลอามาเขตของรัฐตลอดแนวท่อโดยความต้องการตามธรรมชาติ (natural prolongation) จากผืนแผ่นดินจนถึงริมนอกของขอบท่อปั้น (outer edge of the continental margin) หรือจันทิงระยะ 200 ไมล์ทะเลจากเส้นฐานที่ใช้วัดความกว้างของทะเลมาเขต ในกรณีที่ริมนอกของขอบท่อปั้นมีระยะขยายไปไม่ถึง 200 ไมล์ทะเล (วรรค 1)

สำหรับลักษณะทางกฎหมายศาสตร์ให้ทะเลของขอบท่อ (continental margin) นั้นได้มีการกำหนดไว้ว่าให้มีความหมายครอบคลุมถึงบริเวณผืนดินที่มีอยู่ใต้น้ำโดยเป็นแนวท่อโดยต่อเนื่องมาจากผืนดินให้กับของรัฐชายฝั่งซึ่งประกอบไปด้วยผืนดินให้ทะเล (sea-bed) ดินใต้ผิวดินให้ท้องทะเล (subsoil) ของให้กับปั้นโดยจะรวมไปถึงส่วนที่ลาดชันซึ่งเรียกว่าลาดท่อ (the slope) และส่วนที่ความลาดชันลดลงเรื่อย ๆ จนไปถึงพื้นทะเลลึก

(the rise) ด้วย แต่ความหมายของ ให้ล่าทวีปจะไม่ครอบคลุมไปถึงส่วนที่เป็นพื้นทะเลลึก (the deep ocean floor) ซึ่งอยู่ตื้ดออกไปจากบริเวณดังกล่าวนี้ (CLOS มาตรา 76 วรรค 3)

จะเห็นได้ว่าจากความหมายของ ให้ล่าทวีปตามทันทีถูกตั้งขึ้นแล้วก็จากประชากาติว่า ตัวยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 สามารถจำแนกความกว้างของ ให้ล่าทวีปได้เป็น 2 กรณีด้วยกัน ดังนี้

1. ถ้าริมนอกของขอบทวีปของรัฐชายฝั่ง ได้มีความกว้าง เป็นระยะทางน้อยกว่า 200 ไมล์ทะเล ให้ถือว่าเขต ให้ล่าทวีปของรัฐชายฝั่งนั้นมีความกว้าง 200 ไมล์ทะเล โดยวัดจาก เส้นฐานที่ใช้วัดความกว้างของทะเลอย่างเช่น ทั้งนี้เพื่อที่จะให้ความกว้างของเขต ให้ล่าทวีป มี ความสอดคล้องกับเขตเศรษฐกิจอาณานิคมที่มีความกว้าง 200 ไมล์ทะเลโดยข้างเคียง เนื่องจากว่า ลักษณะทางภูมิศาสตร์ของน้ำดิน ได้ทำให้ความลาดชันลงสู่พื้นทะเล เดือย่างรวดเร็วในระยะทางที่ ไม่ไกลจากชายฝั่งมากนัก รัฐนั้นก็สามารถที่จะอ้างเขตอำนาจของตนเหนือ ให้ล่าทวีปได้ถึงระยะ 200 ไมล์ทะเลเท่ากับระยะของเขตเศรษฐกิจอาณานิคมแม้ว่าจะมี ให้ล่าทวีปที่มีความกว้าง ไม่ถึง ระยะนั้นก็ตาม

2. ถ้าริมนอกของขอบทวีปของรัฐชายฝั่ง ได้มีความกว้าง เป็นระยะทางมากกว่า 200 ไมล์ทะเล โดยวัดจากเส้นฐานที่ใช้วัดความกว้างของทะเลอย่างเช่น รัฐชายฝั่งนั้นก็สามารถ ที่จะอ้างเขตอำนาจของตนเหนือ ให้ล่าทวีปได้ตามแนวท่ออย่างตามธรรมชาติจนถึงริมนอกของขอบ ทวีป

การกำหนดเขต ให้ล่าทวีปตั้งกล่าวข้างต้นนี้ เป็นผลมาจากการประนีประนอมผลประโยชน์ ระหว่างรัฐชายฝั่งที่มีลักษณะของ ให้ล่าทวีปต่าง ๆ กันนั้นเอง อย่างไรก็ตาม ในการที่รัฐ ได้มีขอบ ทวีปที่มีระยะ ใกล้เกินกว่า 200 ไมล์ทะเล โดยวัดจากเส้นฐานที่ใช้วัดความกว้างของทะเลอย่าง เช่น อนุสัญญาฉบับนี้ ได้ระบุอย่างชัดเจนถึงหลักเกณฑ์ในการกำหนดตำแหน่งริมนอกของขอบทวีป ไว้ ดังต่อไปนี้

1. กำหนดตำแหน่งริมนอกของขอบทวีปจากจุดแรกสุด ณ ที่ซึ่งความหนาอย่างน้อยที่ สุดของพื้นตะกอน (sedimentary rocks) เท่ากับร้อยละหนึ่งของระยะทางที่ลึกลงสู่ด้านล่าง ไปยังเชิงลาดทวีป (the foot of the continental slope) หรือ

2. กำหนดตำแหน่งรัมโนกของขอบทวีปจากจุด ณ ที่ซึ่งกำหนดอย่างแน่นอนว่ามีระยะห่างไม่เกินกว่า 60 ไมล์ทะเลโดยวัดจากเชิงลาดทวีป (CLOS มาตรา 76 วรรค 4 ข้อ a)

อย่างไรก็ตามในการกำหนดตำแหน่งรัมโนกสุดของเขตให้ล่าทวีปตามหลักเกณฑ์ได้ก็ตามจะมีความกว้างได้ไม่เกินระยะ 350 ไมล์ทะเลโดยวัดจากเส้นฐานที่ใช้วัดความกว้างของทะเลอาณาเขต หรือไม่เกินระยะ 100 ไมล์ทะเลโดยการวัดจากแนวน้ำลึก 2,500 เมตร (CLOS มาตรา 76 วรรค 5)

ตั้งนี้จะเห็นได้ว่าความหมายและขอบเขตของ ให้ล่าทวีปตามอนุสัญญาสหประชาชาติ ว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 มีความชัดเจนและมีความเป็นธรรมมากขึ้นกว่าความหมายและขอบเขตตามอนุสัญญาว่าด้วยให้ล่าทวีป ค.ศ. 1958 โดยที่รัฐชายฝั่ง ได้มีให้ล่าทวีปที่แคนก์สามารถที่จะอ้างขยายเขตอำนาจของตนเหนือเขตให้ล่าทวีปได้จนถึงระยะ 200 ไมล์ทะเลโดยวัดจากเส้นฐานซึ่ง ใช้วัดความกว้างของทะเลอาณาเขตทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับความกว้างของเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ขณะเดียวกันรัฐชายฝั่ง ได้มีให้ล่าทวีปที่ก่อสร้างกีลามารถขยายเขตอำนาจตลอดแนวทอตยาวยตามลักษณะธรรมชาติที่เอื้อประโยชน์ต่อรัฐตน ได้จนถึงรัมโนกของขอบทวีป แม้ว่าจะมีระยะไกลเกินกว่า 200 ไมล์ทะเลก็ตาม แต่ก็มีข้อจำกัดว่าในกรณีที่รัฐชายฝั่งได้ประกอบไปด้วยให้ล่าทวีปที่มีความกว้างเป็นระยะมากกว่า 350 ไมล์ทะเล สามารถที่จะขยายเขตให้ล่าทวีปของตนได้เป็นระยะทางใกล้สุดได้ไม่เกิน 350 ไมล์ทะเลเท่านั้น โดยวัดจากเส้นฐานที่ใช้วัดความกว้างของทะเลอาณาเขต หรือไม่เกินระยะ 100 ไมล์ทะเลโดยวัดจากแนวน้ำลึกที่ 2,500 เมตร ทั้งนี้การกำหนดขอบเขตของ ให้ล่าทวีปดังกล่าว เป็นผลมาจากการพยายามที่จะประสานผลประโยชน์ระหว่างรัฐที่มีส่วนราชการภูมิศาสตร์ของให้ล่าทวีปที่แคนสามารถที่จะ อ้างเขตให้ล่าทวีปได้กว้างขึ้น ส่วนรัฐที่มีส่วนราชการภูมิศาสตร์ของให้ล่าทวีปที่ได้เปรียบก์สามารถที่จะขยายเขตให้ล่าทวีปได้อย่างเป็นธรรมตามความเป็นจริง

3.2 อํานาจของรัฐชายฝั่งในเขตให้ล่าทวีป

อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ได้บัญญัติถึงอํานาจของรัฐชายฝั่งที่มีอยู่ในเขตให้ล่าทวีปของตนว่ารัฐชายฝั่งมีสิทธิอธิปไตย (sovereign rights) เท النو้ให้ล่าทวีปเพื่อวัตถุประสงค์แห่งการสำรวจและแสวงหาประโยชน์จากการธรรมชาติ

ของผืนดินท้องทะเลของ ไฟล์ทวีป (sea-bed) และดินใต้ผิวดินของ ไฟล์ทวีป (subsoil) หันนี้ กวัตพยากรธรรมชาติที่อย่างถัง ในเขตไฟล์ทวีปประกอบไปด้วยกัวตพยากรธรรมชาติที่ไม่มีชีวิตจำพวก แร่ธาตุต่าง ๆ และกัวตพยากรธรรมชาติที่มีชีวิตประเกาท์อยู่ติดกับที่ (sedentary species) ซึ่งหมายถึงสิ่งที่มีชีวิตที่มีลักษณะว่า เมื่อถังช่วงระยะเวลาที่จะนำมาเป็นประโยชน์ได้ (harvestable stage) จะอยู่ในสภาพที่เคลื่อนที่ไม่ได้โดยจะติดอยู่ที่ผิวหรือใต้ผืนดินท้องทะเล แต่ถ้าหากว่า ต้องการที่จะทำให้กัวตพยากรธรรมชาติที่มีชีวิตประเกาท์เคลื่อนที่จะต้องการทำการทำทางกฎหมาย โดยตรงกับผืนดินท้องทะเลหรือใต้ผิวดินท้องทะเลที่สิ่งมีชีวิตนั้นติดอยู่ เช่น ปะการัง ฟองน้ำ หอยชนิดต่าง ๆ ปูและกุ้ง เป็นต้น (CLOS มาตรา 77 ข้อ 1 และ 4)

โดยทั่วไปแล้วกัวตพยากรธรรมชาติที่มีชีวิตประเกาท์ติดอยู่กับที่นั้นค่าทางเศรษฐกิจ สูงจังมากจะเกิดมีภัยทางในการจัดประเกาท์ว่าเป็น sedentary species หรือไม่ ดังเช่น กกรณี ระหว่างสหรัฐอเมริกากับญี่ปุ่นที่มีข้อพิพาทกันในเรื่องการจัดประเกาท์ของปู king crabs โดยที่ สหรัฐอเมริกาถือว่าเป็นประเกาท์ที่อยู่ติดกับที่ซึ่งจะอยู่ภายใต้ลิทธิอธิบดีโดยของตน ขณะที่ญี่ปุ่นเห็นว่า เป็นกัวตพยากรประมงอื่น ๆ ดังนั้นจึงไม่ถือว่าอยู่ภายใต้ลิทธิอธิบดีโดยของรัฐชายฝั่ง หรือกรณี ทำงานเดียวกันกับการที่ฝรั่งเศสซึ่งเข้าไปทำการประมงในเขตไฟล์ทวีปของประเทศบรัสเซลล์ และ ไม่เห็นด้วยกันการจัดประเกาท์ของกุ้ง lobsters ว่าเป็นกัวตพยากรที่มีชีวิตประเกาท์ติดกับที่ ขณะที่ฝรั่งเศสเห็นว่าควรจะเป็นกัวตพยากรประมงอื่น ๆ ที่ทุกกรรฐมีเสรีภาพในการทำประมงได้ เป็นต้น

สำหรับลิทธิอธิบดีโดยของรัฐชายฝั่ง เหนือเขตไฟล์ทวีปดังที่บัญญัติไว้ในอนุสัญญาฉบับนี้นั้น มีลักษณะที่เป็นสิทธิแต่เพียงผู้เดียว (exclusive rights) ซึ่งหมายความว่าแม้รัฐชายฝั่ง จะไม่ดำเนินการสำรวจไฟล์ทวีปหรือไม่แสวงหาประโยชน์จากกัวตพยากรธรรมชาติของไฟล์ทวีป ของตนก็ตาม รัฐอื่นก็ไม่สามารถที่จะเข้ามาดำเนินกิจกรรมดังกล่าวได้ หันนี้เว้นแต่ว่าจะได้ รับความยินยอมอย่างชัดแจ้งจากรัฐชายฝั่ง เสียก่อน และลิทธิอธิบดีโดยแต่เพียงผู้เดียวของรัฐชายฝั่งที่มีอยู่เหนือเขตไฟล์ทวีปนี้ได้ขึ้นอยู่กับการยิดถือครองครองหรือการแสดงเจตนาเพื่อเข้ายิดถือครองหรือในลักษณะของการประกาศได้ ที่แสดงให้เห็นถึงการเข้ายิดถือครองแต่เป็นลักษณะของลิทธิที่รัฐชายฝั่งมีอยู่แล้วแต่เดิม (CLOS มาตรา 77 ข้อ 2 และ 3) ดังนั้นกรณี จึงแตกต่างจากเขตเศรษฐกิจจำเนาะซึ่งรัฐชายฝั่งจะต้องประกาศขยายเขตดังกล่าวเสียก่อน

จังจะสามารถมีสิทธิอธิปไตยเหนือทรัพยากรธรรมชาติและมีเขตอำนาจเจ้าของกิจกรรมต่าง ๆ ใน
เขตนี้ได้ ซึ่งที่รัฐชายฝั่งไม่ต้องดำเนินการอย่างใดในการที่จะทำให้ตนเองมีสิทธิอธิปไตยเหนือ
แหล่งที่ว่าด้วยจากว่ารัฐชายฝั่งได้สิทธิอธิปไตยดังกล่าวไว้ไม่โดยอัตโนมัตินั่นเอง

3.3 สิทธิของรัฐอื่นในเขตแหล่งที่ว่าด้วย

ตั้งที่ได้กล่าวมาแล้วว่ารัฐชายฝั่งมีเพียงสิทธิอธิปไตยเหนือเขตแหล่งที่ว่าด้วยวัตถุ-
ประสงค์ของการสำรวจและแสวงหาประโภช์จากทรัพยากรธรรมชาติที่อยู่บนพื้นดินท้องทะเล
และได้ผูกพันท้องทะเลของแหล่งที่ว่าด้วยกฎหมายสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล
ค.ศ. 1982 ได้ระบุไว้ในมาตรา 78 ว่าสิทธิของรัฐชายฝั่งที่มีในเขตแหล่งที่ว่าด้วยวัตถุ-
ประสงค์ของการสำรวจและแสวงหาประโภช์ของน่านน้ำที่อยู่เหนือแหล่งที่ว่าด้วยวัตถุ-
ประสงค์นั้นไม่กระทบต่อสถานภาพทางกฎหมายของน่านน้ำที่อยู่เหนือแหล่งที่ว่าด้วยวัตถุ-
ประสงค์นั้นไม่กระทบต่อห้วงอากาศเหนือบริเวณนั้น และในการดำเนินการให้เป็นไปตามสิทธิของรัฐชายฝั่ง เหนือเขตแหล่งที่ว่าด้วยวัตถุ-
ประสงค์ของตนนั้นจะต้องไม่เป็นการละเมิดหรือเป็นการรบกวนต่อการเดินเรือตลอดจนสิทธิและสิ่งแวดล้อมอื่นๆ ของรัฐอื่นดังที่
ได้มีการทำหนังสือในอนุสัญญาฉบับนี้

ส่วนในเรื่องเกี่ยวกับการวางแผนสายเคเบิลและท่อใต้ทะเลบนแหล่งที่ว่าด้วยวัตถุ-
ประสงค์ได้ไว้อย่างชัดเจนว่าทุกรัฐสามารถใช้สิทธิในการวางแผนสายเคเบิลและท่อใต้ทะเลในบริเวณ
แหล่งที่ว่าด้วย แต่ในการกำหนดเส้นทาง เพื่อที่จะวางแผนสายเคเบิลและท่อใต้ทะเล เช่นว่านี้จะต้องได้
รับความยินยอมจากรัฐชายฝั่ง เลียก่อน รวมทั้งจะต้องระมัดระวังตามสมควรถึงสายเคเบิลและ
ท่อใต้ทะเลที่มีอยู่แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งการวางแผนสายเคเบิลและท่อใต้ทะเลที่มีอยู่แล้วนี้
นอกจากนี้ยังได้มีการทำหนังสือมีให้รัฐชายฝั่งในการที่จะถือเอกสารการเพื่อการสำรวจแหล่ง
ที่ว่าด้วย การแสวงหาประโภช์จากทรัพยากรธรรมชาติหรือการป้องกัน การบรรเทาและการควบ
คุมผลกระทบจากการทำลายทรัพยากรธรรมชาติ รวมทั้งการรักษาสายเคเบิลและท่อใต้
ทะเลของรัฐอื่น (CLOS มาตรา 79)

3.4 การกำหนดเขตให้ล่วงไประหว่างรัฐที่มีฝ่ายทะเลอุตสาหกรรมหรือประเทศกัน

จากสภาพทางภูมิศาสตร์ของแต่ละภูมิภาคในโลก บริเวณให้ล่วงไปหลายแห่งดังนี้ อยู่ระหว่างรัฐที่มีฝ่ายทะเลอุตสาหกรรมหรือประเทศกัน จึงอาจเกิดปัญหาการอ้างเขตอำนาจทางทะเลที่ไม่ชัดเจนให้ล่วงไปกันซ้อนกันได้ ดังนี้เพื่อเป็นการป้องกันกรณีพิพาทระหว่างรัฐชายฝั่งที่อาจเกิดขึ้น เนื่องจากลักษณะทางภูมิศาสตร์ตั้งกล่าว หลักเกณฑ์การกำหนดเขตให้ล่วงไประหว่างรัฐที่มีฝ่ายทะเลและอุตสาหกรรมต่างๆ ได้รับการบัญญัติไว้ในมาตรา 6 แห่งอนุสัญญาว่าด้วยไฟล์ทวีป ค.ศ. 1958 ซึ่งระบุไว้วังต่อไปนี้

1. ในกรณีที่ไฟล์ทวีปเดียวกันตั้งอยู่ประเทศไทยกับอาณาเขตของรัฐสองรัฐหรือมากกว่า ซึ่งมีฝ่ายทะเลอุตสาหกรรมซ้ำ เขตแดนของไฟล์ทวีปที่เป็นของรัฐ เช่นวันนี้จะกำหนดโดยความตกลงระหว่างกัน หากไม่มีการตกลงระหว่างกันแล้วนอกจากว่าผู้ติดการณ์นิเศษจะทำให้มีการสมควรที่จะใช้เส้นเขตแดนอื่น เขตแดนนี้ได้แก่เส้นมัธยซึ่งจุดทุกจุดบนเส้นนี้มีระยะห่างเท่ากันจากจุดที่ใกล้ที่สุดของเส้นฐานซึ่งใช้วัดความกว้างของทะเลอาณาเขตของแต่ละรัฐ

2. ในกรณีที่ไฟล์ทวีปเดียวกันตั้งอยู่ประเทศไทยกับ ทะเลอาณาเขตของรัฐสองรัฐซึ่งประชิดกัน เขตแดนของไฟล์ทวีปจะกำหนดโดยความตกลงระหว่างกัน หากไม่มีการตกลงกันแล้วนอกจากว่าผู้ติดการณ์นิเศษจะทำให้มีการสมควรที่จะใช้เส้นเขตแดนอื่น เขตแดนนี้จะกำหนดโดยการใช้หลักระยะห่างเท่ากันจากจุดที่ใกล้ที่สุดของเส้นฐานซึ่งใช้วัดความกว้างของทะเลอาณาเขตของแต่ละรัฐ

3. ในการกำหนดเขตแดนของไฟล์ทวีป เส้นใดที่ลากตามหลักการที่ว่างไว้ในวรรค 1 และวรรค 2 ของมาตรา นี้ ควรจะกำหนดไว้โดยอ้างถึงแผนที่และลักษณะลักษณะทางภูมิศาสตร์ตามที่เป็นอยู่ในวันหนึ่งวันใดโดยเฉพาะ และควรจะมีการอ้างถึงจุดที่คงที่ก้าวและเห็นได้ชัดบันไดแฉลิดเดินด้วย

จากบทบัญญัติตั้งกล่าวนี้เมื่อเกิดปัญหาเกี่ยวกับการแบ่งเขตแดนของไฟล์ทวีประหว่างรัฐที่เกี่ยวข้องนั้น ในเบื้องต้นให้พิจารณาที่จะหาข้ออุต្ីโดยการทำความตกลงระหว่างกันก่อนว่าควรที่จะกำหนดเส้นเขตแดนระหว่างกันอย่างไร หากว่าไม่สามารถที่จะตกลงกันได้และไม่ปรากฏว่ามี "พิเศษ" (special circumstances) ใด ๆ ที่จะทำให้มีการกำหนดเขตไฟล์ทวีป เป็นอย่างอื่น อนุสัญญานี้ได้กำหนดหลักเกณฑ์ไว้อย่างชัดเจนว่าเส้นเขตแดนของไฟล์ทวีปให้ใช้

"เส้นมัธย" (median line) ซึ่งจุดทุกจุดบนเส้นนี้มีระยะห่างเท่ากันจากจุดที่ใกล้ที่สุดของเส้นฐานซึ่งใช้วัดความกว้างของทะเลสาบเขตของแต่ละรัฐ หรือให้กำหนดเส้นเขตแดนของใกล้ที่วีปโดยการใช้หลัก "ระยะห่างเท่ากัน" (principle of equidistance) จากจุดที่ใกล้ที่สุดของเส้นฐานซึ่งใช้วัดความกว้างของทะเลสาบเขตของแต่ละรัฐ อย่างไรก็ตามเป็นหลักเกณฑ์การกำหนดเขตใกล้ที่วีประหว่างรัฐที่มีฝั่งทะเลอยู่ตรงข้ามกันหรือประชิดกัน ในช่วงระยะเวลาที่หลักการเกี่ยวกับเขตเศรษฐกิจจำเพาะยังไม่ได้เป็นที่ยอมรับกันอย่างทั่วไป ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดอาณาเขตทางทะเลในบริเวณที่ซ้ำซ้อนกันของหลักการทั้งสองนี้จึงยังไม่เกิดขึ้น

หลังจากอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ได้รับการยอมรับและหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการกำหนดเขตใกล้ที่วีประหว่างรัฐที่มีฝั่งทะเลอยู่ตรงข้ามหรือประชิดกันตามแนวทางของอนุสัญญาว่าด้วยใกล้ที่วีป ค.ศ. 1958 ได้ถูกนำมาบัญญัติไว้ในอนุสัญญานับปีจุนอีก แต่ได้รับการปรับปรุงให้เหมาะสมกับความหมายและขอบเขตของใกล้ที่วีปเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม รวมทั้งเพื่อให้การกำหนดเขตใกล้ที่วีปเป็นไปโดยสอดคล้องกับการกำหนดเขตเศรษฐกิจจำเพาะซึ่งได้รับการยอมรับกันโดยทั่วไปในปีจุนด้วย ทั้งนี้หลักเกณฑ์ในการกำหนดเขตใกล้ที่วีประหว่างรัฐที่มีฝั่งทะเลอยู่ตรงข้ามหรือประชิดกันได้บัญญัติไว้ด้วยถ้อยคำเช่นเดียวกับกับการกำหนดเขตเศรษฐกิจจำเพาะที่มีฝั่งทะเลอยู่ตรงข้ามหรือประชิดกันซึ่งบัญญัติไว้ในมาตรา 74 แห่งอนุสัญญานี้ทุกประการ เพียงแต่เปลี่ยนคำว่า "เขตเศรษฐกิจจำเพาะ" เป็น "ใกล้ที่วีป" เท่านั้น ดังรายละเอียดดังนี้

1. การกำหนดขอบเขตของใกล้ที่วีประหว่างรัฐที่มีฝั่งทะเลอยู่ตรงข้ามหรือประชิดกันให้กระทำโดยความตกลงบนพื้นฐานของกฎหมายระหว่างประเทศตามที่อ้างถึงในมาตรา 38 แห่งธรรมนูญศาลยุติธรรมระหว่างประเทศเพื่อให้บรรลุผลลัพธ์ที่ยั่งยืน
2. หากไม่สามารถทำความตกลงกันได้ภายในระยะเวลาอันสมควร ให้รัฐที่เกี่ยวข้องใช้วิธีดำเนินการตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ในภาค 15 (ว่าด้วยการระงับข้อพิพาท)
3. ในระหว่างที่ยังไม่บรรลุความตกลงตามที่กำหนดไว้ในวรรค 1 ให้รัฐที่เกี่ยวข้องพยายามทุกวิถีทางที่จะจัดทำข้อตกลงซึ่วคราวซึ่งมีลักษณะที่ปฏิบัติได้โดยข้อตกลงเจตนารวมมั่นคง ความเข้าใจและความร่วมมือกัน และในช่วงระยะเวลาใดๆ ก็ตามที่ต้องไม่กระทำการใด ๆ ที่เป็น

ปฏิบัติหรือเป็นการขัดขวางต่อการบรรลุถึงความตกลงขั้นสุดท้าย โดยที่ข้อตกลงขั้วครัวเข่นว่า
นี้จะต้องไม่เป็นอุปสรรคต่อการกำหนดขอบเขตขั้นสุดท้าย

4. ในกรณีมีความตกลงที่ยังมีผลใช้บังคับอยู่ระหว่างรัฐที่เกี่ยวข้อง นักกฎหมายเกี่ยวกับ
การกำหนดขอบเขตของ ให้ล่วงไปให้พิจารณา โดยสอดคล้องกับบทบัญญัติแห่งความตกลงนั้น (CLOS
มาตรฐาน 83)

จากบทบัญญัติดังกล่าวมีแสดงให้เห็นว่ามีความมุ่งหมายหลักเพื่อให้รัฐที่เกี่ยวข้องพยายาม
กำหนดขอบเขตของ ให้ล่วงไปอยู่ตรงข้ามหรือประชิดกันโดยการกำหนดกฎระเบียบใน
กำหนด เดียวกับบทบัญญัติของอนุสัญญาว่าด้วย ให้ล่วงไป ค.ศ. 1958 แต่ได้เพิ่มเติมถ้อยคำว่าความ
ตกลงนั้นควรอยู่บนพื้นฐานของกฎหมายระหว่างประเทศตามที่อ้างถึงในมาตรา 38 แห่งธรรมนูญ
ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะให้การกำหนดขอบเขตของ ให้ล่วงไประหว่าง
รัฐที่เกี่ยวข้องนั้นได้อยุติอย่างเที่ยงธรรม แต่มิได้มีการกำหนดกฎหมายให้ไว้อย่างชัดเจนว่าให้ใช้
หลักเส้นมหยะหรือหลักภรรยาห่างเท่ากัน หากว่าไม่มีข้อตกลงระหว่างกันหรือไม่ปรากฏว่ามี
ผลติกาณณิเศษ) ในการกำหนดเขต ให้ล่วงไปดังที่ได้ระบุไว้ในอนุสัญญานับปี ค.ศ. 1958 ทั้งนี้
เป็นเจตนาرمย์ของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายระหว่างประเทศ ค.ศ. 1982 ที่บัญญัติไว้ในลักษณะ
กว้าง ๆ เพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้รัฐที่เกี่ยวข้องสามารถที่จะกำหนดกันเพื่อนำหลักการ
ได้ที่เหมาะสมมาใช้ในการกำหนดขอบเขต ให้ล่วงไประหว่างกันได้ โดยมิเงื่องไขเพียงแต่ว่า
ความตกลงนั้นจะต้องอยู่บนพื้นฐานของกฎหมายระหว่างประเทศ และเพื่อให้สอดคล้องกับหลัก
การของ การกำหนดเขตเศรษฐกิจจำเพาะที่ได้รับการยอมรับและบัญญัติไว้ในอนุสัญญานับเดียว
กันนี้ด้วย

3.5 ความสัมพันธ์ระหว่างเขต ให้ล่วงไปและเขตเศรษฐกิจจำเพาะ

จากอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายระหว่างประเทศ ค.ศ. 1982 จะเห็นได้ว่าบริเวณพื้นดิน ได้ห้องทະ เลที่อยู่ติดกับไปจากทางเลอดำเนินเขตอำนาจของรัฐ-
ชายฝั่งภายใต้หลักการทางกฎหมายสองหลักการในขณะเดียวกันคือ หลักการเขต ให้ล่วงไปและ
เขตเศรษฐกิจจำเพาะซึ่งจะครอบคลุมพื้นที่เดียวกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่วินอกสุดของ
ขอบกิจปีของรัฐชายฝั่งนั้นมีระยะความกว้าง ไม่มากกว่า 200 ไมล์ทะเล เขต ให้ล่วงไปของรัฐ-

ชายฝั่งดังกล่าวนี้ก็สามารถที่จะขยายออกไปได้จนถึงระยะ 200 ไมล์ทะเลโดยการวัดจากเส้นฐานที่ใช้วัดความกว้างของทะเลอย่างเดียวให้สอดคล้องกับความกว้างของเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ซึ่งถ้าเป็นไปตามกรณีที่คงจะไม่ก่อให้เกิดปัญหาอย่างมากแต่อย่างใด เพราะว่าภายในได้ผลการแพร่กระจายที่มีประสิทธิภาพและมีชีวิตในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของตน ซึ่งรวมไปถึงบริเวณที่เป็นพื้นผิวทะเล หัวทะเล และพื้นดินใต้ห้องทะเล รวมทั้งดินใต้พื้นดินบริเวณน้ำด้วย ขณะที่รัฐชายฝั่งสามารถมีเพียงสิทธิ์โดยเนื่องจากธรรมชาติที่ไม่มีชีวิตที่อยู่บริเวณพื้นดินใต้ห้องทะเล และดินใต้พื้นดินในเบื้องบริเวณเดียวกันนี้เท่านั้นถ้าเป็นการอ้างสิทธิ์ตามหลักการของให้ล่าทวีป

จากข้อเท็จจริงในอดีตนี้หลักการให้ล่าทวีปเป็นหลักการที่มีบทบาทอย่างเด่นชัด ในวัฒนาการของกฎหมายทะเลแนวใหม่โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระยะแรก แต่ในระยะต่อมาได้มีการยอมรับหลักการใหม่ของเขตเศรษฐกิจจำเพาะกันโดยทั่วไป และเริ่มนับบทบาทอย่างสูงเช่นมาแทนที่หลักการให้ล่าทวีปซึ่งแม้ว่าสังคมเป็นหลักการที่ยอมรับกัน เช่นเดิมก็ตาม แต่บทบาทและความสำคัญของหลักการนี้ได้ลดน้อยลงไปจากเดิมมาก ดังนั้นถ้าเป็นกรณีที่รัฐชายฝั่งมีบริเวณให้ล่าทวีปและเขตเศรษฐกิจจำเพาะซึ่งกัน ก็จะไม่จำเป็นที่จะต้องอ้างเขตอำนาจครอบคลุมถึงบริเวณที่เป็นเขตให้ล่าทวีปเช่นกัน อย่างไรก็ตามหลักการของให้ล่าทวีปและหลักการเกี่ยวกับเขตเศรษฐกิจจำเพาะ เป็นหลักการที่มีลักษณะของความเป็นเอกเทศแยกออกจากกัน แม้ว่าจะมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดก็ตาม

แต่ถ้าเป็นกรณีที่รัฐชายฝั่งได้มีให้ล่าทวีปที่มีความกว้างมากกว่าเขตเศรษฐกิจจำเพาะ รัฐชายฝั่งนี้สามารถที่จะอ้างสิทธิ์โดยเนื่องจากธรรมชาติที่อยู่บนพื้นดินของให้ล่าทวีป (sea-bed) และดินใต้พื้นดินของให้ล่าทวีป (subsoil) เพื่อให้มีผลกระทบครอบคลุมไปถึงบริเวณที่กว้างเกินกว่า 200 ไมล์ทะเลด้วย ส่วนหัวทะเลและพื้นผิวน้ำเหนือบริเวณดังกล่าวนี้จะอยู่นอกเขตเศรษฐกิจจำเพาะซึ่งรัฐชายฝั่งไม่มีอำนาจเหนือทรัพยากรธรรมชาติหรือกิจกรรมต่าง ๆ แต่อย่างใด เพราะว่ามีสถานะเป็นทะเลหลวงซึ่งทุกครั้นเมื่อเริ่มดำเนินการในบริเวณนี้จะต้องได้รับการอนุมัติจากหน่วยงานที่ดูแลเขตเศรษฐกิจจำเพาะ เช่น การประมง การเดินเรือ การบิน และการวางสายเคเบิล และท่อใต้ทะเล เป็นต้น โดยที่การใช้สิทธิ์โดยเนื่องจากธรรมชาติจะต้องไม่เป็นการขัดขวางต่อเสรีภาพต่าง ๆ เหล่านี้ อย่างไรก็ตามจากลักษณะทางภูมิศาสตร์มีรัฐชายฝั่งเพียง

จำนวนไม่นักนักที่มีให้ล่วงกว้างเกินกว่า 200 ไมล์ทะเลและรัฐเหล่านี้เป็นรัฐที่อุดมไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติอยู่แล้ว เช่น สหราชอาณาจักร แคนาดา และออลตรีเรีย เป็นต้น

ในส่วนที่เกี่ยวกับการกำหนดเขตเศรษฐกิจจำเพาะและเขตให้ล่วงกว่างรัฐที่มีชายฝั่งอยู่ตรงข้ามหรือประชิดกันนั้น ตามอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ได้บัญญัติหลักเกณฑ์เกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ในลักษณะที่กำหนดมาตรา 74 และ 83 ตามลำดับดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น อย่างไรก็ตามมีได้มีการระบุไว้อย่างชัดเจนว่าเส้นแบ่งขอบเขตของเขตเศรษฐกิจจำเพาะและเขตให้ล่วงปะจดต้องเป็นเส้นเดียวกัน แต่เป็นที่เข้าใจกันดีว่าหากเส้นแบ่งขอบเขตของทั้งสองเขตนี้เป็นเส้นเดียวกันย่อมเป็นการสะดวกและง่ายต่อการใช้อำนาจของตนได้อย่างชัดเจนเนื่องจากทางทะเลทั่วไปจะมีชายฝั่งตรงข้ามหรือประชิดกัน และจากแนวปฏิบัติของรัฐชายฝั่งต่าง ๆ ก็เป็นไปในลักษณะดังกล่าวนี้ เช่น การดำเนินการกำหนดเส้นแบ่งเขตแดนทางทะเลทั่วไปของสหราชอาณาจักรและแคนาดา ในคดี Gulf of Maine Boundary ซึ่งรัฐคู่กรณีขอให้ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศกำหนดเส้นเขตแดนทางทะเลทั่วไปเป็นเพียงเส้นเดียวทั้งเขตเศรษฐกิจจำเพาะและเขตให้ล่วงไป (ICJ Report, 1984) หรือในการประชุมของสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเลครั้งที่สาม ผู้แทนจากประเทศไทยอิหร่านกล่าวว่าประเทศไทยของตนได้ประกาศเขตเศรษฐกิจจำเพาะเป็นระยะความกว้าง 50 ไมล์ทะเล ซึ่งเป็นการกำหนดให้มีความกว้างเช่นเดียวกับการกำหนดเขตให้ล่วงกว่างประเทศอิหร่านกับประเทศไทย ณ ในอ่าวเบอร์เซีย ดังนั้นการกำหนดเส้นขอบเขตของเขตเศรษฐกิจจำเพาะของประเทศไทยจะใช้เส้นเดียวกันกับเส้นกำหนดเขตให้ล่วงไป (UNCLOS III, Official Records Vol 72) เป็นต้น

3.6 การกำหนดเขตให้ล่วงกว่างของประเทศไทย

จากลักษณะทางภูมิศาสตร์ของประเทศไทยซึ่งตั้งอยู่บนคาบสมุทรอินโดจีน ประกอบไปด้วยชายฝั่งทะเลทั้งสองด้านและในแต่ละด้านมีลักษณะของชายฝั่งทะเลที่อยู่ตรงข้ามหรือประชิดกันกับชายฝั่งทะเลของประเทศเพื่อนบ้าน โดยมีมาเลเซีย กัมพูชา และเวียดนามอยู่ทางด้านฝั่งทะเลตะวันออก หรือบริเวณอ่าวไทย ขณะที่ฝั่งทะเลทางด้านตะวันตกหรือบริเวณที่อยู่ติดกับทะเลอันดามันประกอบไปด้วยมาเลเซีย อินโดนีเซียและหมู่เกาะ ดังนั้นการกำหนดเขต

แต่ทางทั้งสองประเทศกันจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งเนื่องจากที่จะป้องกันภัยทางต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้นจากการอ้างเขตที่ทับซ้อนกันของประเทศไทยต่าง ๆ เหล่านี้

สำหรับกรณีประเทศไทยได้มีประกาศพระบรมราชโองการกำหนดเขตให้ล่วงปีของถนนทางด้านฝั่งทะเลอ่าวไทยเมื่อวันที่ 18 พฤษภาคม พ.ศ. 2516 โดยระบุว่าในการกำหนดเขตให้ล่วงปีนี้ ได้ยึดถือมูลฐานแห่งสิทธิ์ตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศอันเป็นที่ยอมรับนับถือกันทั่วไป และตามอนุสัญญาว่าด้วยไฟล์ทวีป ซึ่งพระบาท ณ กรุงเจนีวา ลงวันที่ 29 เมษายน พ.ศ. 1958 และประเทศไทยได้ให้สัตยาบันไว้แล้ว เมื่อวันที่ 2 กรกฎาคม พ.ศ. 2511 (ราชกิจจานุเบกษา ฉบับพิเศษ เล่ม 90 ตอนที่ 60 1 มิถุนายน 2516)

อย่างไรก็ตามการกำหนดเขตให้ล่วงปีของไทยในด้านอ่าวไทยนี้ ก่อให้เกิดปัญหาการทับซ้อนกันของเขตให้ล่วงปีของประเทศไทยเพื่อบ้านทรายประเทศไทย ได้แก่ กัมพูชา และเวียดนาม และปัจจุบันนี้ยังไม่มีการดำเนินการอย่างจริงจังเพื่อกำกับความตกลงในการกำหนดเขตของไฟล์ทวีปที่ทับซ้อนกันระหว่างประเทศไทยกับประเทศไทยดังกล่าว ส่วนกรณีบริเวณไฟล์ทวีปที่อ้างสิทธิ์ทับซ้อนกันระหว่างไทยและมาเลเซียนั้นได้มีการทำบันทึกความเข้าใจเชียงใหม่ ค.ศ. 1979 กำหนดให้พื้นที่ทับซ้อนกันนี้เป็น "พื้นที่พัฒนาร่วม (Joint Development Area หรือ JDA)" โดยได้กำหนดให้มีองค์กรร่วมระหว่างไทยและมาเลเซียดำเนินการสำรวจและสำรวจทางประโภชน์จากหัวหน้ากรรมการธรรมชาติที่ไม่มีชีวิตในพื้นดินให้ท้องทะเลและใต้ผิวดิน ในบริเวณที่เหลือของลักษณะนี้ และมีการตกลงกันแบ่งเขตอันใจศรัทธาทั้งทางอาณาจักรและทางแห่งโดยกำหนดใช้เส้นที่แบ่งกั้งกลางของพื้นที่พัฒนาร่วมให้ไทยมีเขตอำนาจทางศรัทธาในบริเวณด้านบนของพื้นที่ ส่วนมาเลเซียจะมีเขตอำนาจศรัทธาด้านล่างของพื้นที่ (ราชกิจจานุเบกษา ฉบับพิเศษ เล่ม 108 ตอนที่ 11 22 มกราคม 2534)

แม้ว่าจะมีความตกลงกันระหว่างไทยและมาเลเซียเพื่อกำกับบริเวณที่ทับซ้อนกันของไฟล์ทวีปให้เป็นพื้นที่พัฒนาร่วมกันตาม ปัญหาอย่างคงมีอยู่ในการอ้างสิทธิ์ฉบับเดียวของแต่ละประเทศในเรื่องนี้ ๆ เช่น การประมง เป็นต้น เพราะว่าความตกลงนี้เพียงแต่กำหนดถึงการร่วมมือกันในการสำรวจและสำรวจทางหัวหน้ากรรมการธรรมชาติในไฟล์ทวีปเท่านั้น โดยไม่ได้มีการกำหนดระบบของกฎหมายเกี่ยวกับเรื่องนี้ ๆ ไว้ด้วย ทั้งนี้มาเลเซียอ้างว่าตามบันทึกความเข้าใจเชียงใหม่ ค.ศ. 1979 นั้น ไม่ได้ให้สิทธิ์ฝ่ายไทยในการกำหนดในพื้นที่พัฒนาร่วมแต่อย่างใด

ส่วนฝ่ายไทยอ้างว่ามีหลักฐานในการเจรจาที่สนับสนุนว่าทั้งไทยและมาเลเซียต่างมีสิทธิ์ในการดำเนินการได้อย่างเท่าเทียมกัน ปัญหาดังกล่าววนซ้ำได้มีความพยายามที่จะทำความตกลงกันอยู่ระหว่างประเทศไทยและสหภาพโซเวียต

ส่วนทางด้านฝ่ายเหลือดามัน การกำหนดเขตให้ล้วนประท้วงประเทศไทยกับประเทศไทยเพื่อนบ้านโดยทั่วไปแล้วไม่มีปัญหามากนัก โดยประเทศไทยได้ทำความตกลงกับประเทศไทยต่าง ๆ ดังนี้ การแบ่งเขตให้ล้วนประท้วงประเทศไทยกับประเทศไทยอินโดนีเซีย เมื่อวันที่ 11 ธันวาคม ค.ศ. 1975 ประเทศไทยกับประเทศไทยอินเดีย วันที่ 22 มิถุนายน ค.ศ. 1978 ประเทศไทยกับประเทศไทยอินโดนีเซียและอินเดียทำความตกลงกำหนดจุดร่วมสามฝ่ายและการแบ่งเขตที่เกี่ยวข้องของประเทศไทยทั้งสามในทะเลอันดามัน เมื่อวันที่ 11 พฤษภาคม ค.ศ. 1979 ประเทศไทยกับประเทศไทยมาเลเซีย เมื่อวันที่ 24 ตุลาคม ค.ศ. 1979 ประเทศไทยกับประเทศไทยอินโดนีเซีย เมื่อวันที่ 17 ธันวาคม ค.ศ. 1971 เป็นการตกลงแบ่งเขตบริเวณเหนือของช่องแคบมะลากาและทะเลอันดามัน ประเทศไทยกับประเทศไทยอินโดนีเซียและมาเลเซีย เมื่อวันที่ 21 ธันวาคม ค.ศ. 1971 และประเทศไทยกับสหภาพโซเวียต วันที่ 25 กรกฎาคม ค.ศ. 1980 (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2536, 112-113)

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่าปัจจุบันหลักการของเขตเศรษฐกิจจำเปาะได้เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปและมีบทบาทที่เด่นชัดอย่างยิ่งจนอาจกล่าวได้ว่าเป็นหลักการที่เข้ามาแทนที่หลักการเดิมของเขตให้ล้วนชี้ช่องมีบทบาทที่สำคัญมากในระยะแรกของวัฒนาการของกฎหมายทะเลแนวใหม่ แม้ว่าจะยังคงเป็นหลักการที่เป็นของตนของอยู่ก็ตามแต่ปัจจุบันนี้ความสำคัญได้ลดน้อยลงไป ดังจะเห็นได้ว่าปัญหาข้อพิพาทดัง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเขตให้ล้วนเริ่มคลายความรุนแรงลงไปกว่าเดิมมาก ทั้งนี้คงเนื่องมาจากการที่รัฐชายฝั่งสามารถที่จะอ้างสิทธิ์ตามหลักการของเขตเศรษฐกิจจำเปาะซึ่งครอบคลุมสิทธิ์โดยเห็นอกหัตถการธรรมชาติต่าง ๆ ได้อย่างกว้างขวางกว่าเขตให้ล้วนซึ่งเป็นอาณาเขตทางทะเลบริเวณเดียวกัน โดยที่แนวปฏิบัติของรัฐชายฝั่งในปัจจุบันนี้พยายามที่จะกำหนดเส้นแบ่งเขตของเขตเศรษฐกิจจำเปาะและเขตให้ล้วนเป็นเส้นเดียวกันเพื่อเป็นการสละดูว่าแก่การใช้อำนาจของตนได้อย่างชัดเจน

